

உள்ளாட்சி அரசாங்கப் பிரதிநிதிகளின் குரல்

10.01.2012 அன்று சென்னையில் நடைபெற்ற ஊராட்சி அரசாங்கத் தலைவர்களுக்கான சட்ட ஆலோசனை மற்றும் சட்ட யுத்திகள் குறித்த பயிற்சிப் பட்டறையில் புதிதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பெண் மற்றும் ஆண் ஊராட்சித் தலைவர்கள்

தமிழக ஊராட்சி அரசாங்க பெண் தலைவர்கள் கூட்டமைப்பு
தமிழ்நாடு ஊராட்சித் தலைவர்கள் கூட்டமைப்புகளின் சம்மேளனம்
தலித் பஞ்சாயத்துத் தலைவர்கள் கூட்டமைப்பு

13வது நிதிக் குழுவும் மூன்றாவது அடுக்கு

(சுருக்கக் குறிப்பு)

- எம்.ஏ. ஊமன்

உள்ளாட்சி நிர்வாகங்கள், குறிப்பாக ஊராட்சி அமைப்புகள் முன்பு ஊரக மேம்பாட்டுத் துறைகளின் ஒட்டுவாலாகப் புறக்கணிக்கப்பட்ட நிலையில் இருந்தன. அரசமைப்பு சாசனத்தில் 1993ல் செய்யப்பட்ட 73, 74வது சட்டத்திருத்தங்களுக்குப் பிறகு அவை இந்தியாவின் கூட்டாட்சி அரசியலில் ஒரு “இடமும் பெயரும்” பெற்றன. அரசமைப்பு சாசனத்தின் 280வது சட்டப்பிரிவின் மூலம் ஏற்படுத்தப்பட்ட மத்திய நிதிக் குழு (யுஎப்சி) இந்த இரண்டு சட்டத்திருத்தங்களின் ஒரு பகுதியாக மாற்றியமைக்கப்பட்டது முக்கியமானதாகும். அதில் சேர்க்கப்பட்ட 280(3) (bb) மற்றும் (c) ஆகிய துணை விதிகள், ஒரு மாநிலத்தின் ஊராட்சிகளுக்கும் நகராட்சிகளுக்கும் உரிய நிதி ஆதாரங்களை அந்த மாநில அரசு வழங்குவதற்குத் தேவையான நடைமுறைகளை, “மாநில நிதிக் குழுவின் பரிந்துரைகள் அடிப்படையில்” பரிந்துரைக்க வேண்டிய பொறுப்பை மத்திய நிதிக் குழுவுக்கு அளித்தன. இதன் மூலம், இந்தியாவின் நிதியாதாரத்திற்கான கூட்டாட்சியமைப்பில் ஒரு உயிரோட்டமான இணைப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டது.

மேற்படி இரண்டு சட்டத்திருத்தங்களுக்குப் பிறகு ஏற்படுத்தப்பட்ட மத்திய நிதிக் குழுக்கள் இந்தத் துணைவிதிகள் தொடர்பாகப் பரிந்துரைகள் அளிக்க வேண்டும் என்று அவற்றின் செயல்வரம்புகளின் அடிப்படையில் பணிக்கப்பட்டன. பத்தாவது நிதிக் குழு இந்த சட்டத்திருத்தங்களுக்கு முன்பாகவே அமைக்கப்பட்டுவிட்டது என்ற போதிலும் கூட இந்த செயல்வரம்புக்கு உட்பட்டதாக, உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு இடைக்கால நிதி ஒதுக்கீடுகள் வழங்குவதற்கான பரிந்துரைகளை அளித்தது. இந்தக் கட்டுரையில், நாட்டு ஆட்சியமைப்பின் மூன்றாவது அடுக்கு (முதல் அடுக்கு: மத்திய அரசு, இரண்டாவது அடுக்கு: மாநில அரசு, மூன்றாவது அடுக்கு: உள்ளாட்சிகள்) தொடர்பாக பதிமூன்றாவது நிதிக் குழு அளித்த பரிந்துரைகள் குறித்து ஆராயப்படுகிறது. பல குறைபாடுகள் இருந்தபோதிலும் கூட, கடந்த காலத்திலிருந்து 13வது குழு வெகுதூரம் விலகி வந்திருக்கிறது, முழுமையாக நிறைவேற்றப்படுமானால் நாட்டில் ஜனநாயகப் பூர்வமாக அதிகாரக் குவிப்பை உடைத்துப் பரவலாக்குகிற நடைமுறையை வலுப்படுத்த உதவக்கூடிய பரிந்துரைகளை அது அளித்திருக்கிறது என்பதே எனது வாதம்.

சில முக்கியக் கூறுகளும் போக்குகளும்

உள்ளாட்சிகள் தொடர்பான நிதி குறித்த தகவல்கள் மிகவும் பலவீனமாகவே இருக்கின்றன என்பதை ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். அதிகாரப் பரவலுக்கு வழிவகுக்கும் உள்ளாட்சி முறை ஏற்படுத்தப்பட்ட 15 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் கடந்த காலங்களில் எந்தெந்த மாநிலங்களில் உள்ளாட்சிகளுக்கு எவ்வளவு நிதி ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டது என்ற நம்பகமான, ஒப்பிடத்தக்க விவரங்கள் இன்னும் கிடைக்காமலே இருக்கின்றன. 11, 12, 13வது நிதிக் குழுக்கள். கிராமங்களிலும் நகரங்களிலும் உள்ளாட்சி நிர்வாகங்களது வரவு, செலவு விவரங்களை மாநில அரசுகளின் மூலமாகத் திரட்டியுள்ளன. 11, 12 ஆகிய இரண்டு குழுக்களும் அந்த விவரங்களைத் தமது அறிக்கைகளில் அளித்துள்ளன; 13வது குழு அந்த விவரங்களைத் தனது வலைத்தளத்தில் பதிவு செய்துள்ளது. 11வது குழுவும் 12வது குழுவும் உள்ளாட்சிகளின் வருவாய் முயற்சிகளைக் கணக்கிடுவதற்கு அந்த விவரங்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளன என்ற போதிலும், எந்தக் குழுவுமே அந்த விவரங்கள் குறித்து மதிப்பீடு செய்யவில்லை. 2002-03 முதல் 2007-08 வரையிலான ஆறாண்டு காலச் செயல்பாடுகளை ஆய்வு செய்துள்ள 13வது குழுவின் விவரங்கள் அநேகமாகப் பெருமளவுக்கு நம்பகமானவையாக இருக்கின்றன. ஏனென்றால், 11வது குழுவின் பரிந்துரைக்கிணங்க தலைமை கணக்குத் தணிக்கையாளரால் தயாரிக்கப்பட்ட உள்ளாட்சிகளுக்கான கணக்கு முறையை பெரும்பாலான மாநிலங்கள் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளன. எனினும், 13வது குழு அளித்துள்ள நிதித் தகவல்கள் குறைபாடே இல்லாதவை என்றோ, ஒப்பிடவே இயலாதவை என்றோ கூறுவதற்கில்லை. சங்கிலித் தொடர் போன்ற உள்ளாட்சி அலுவலர்களிடமிருந்து பெறப்பட்ட தகவல்களை மாநில அரசுகள் வழங்கின. அந்தத் தகவல்களை நுணுக்கமாக ஆராய்வதில் பயன்படுத்துவதற்கான வரையறைகள் அல்லது கண்ணோட்டங்கள் குறித்து 13வது குழு துல்லியமாகத் தீர்மானித்துக்கொண்டது போல் தெரியவில்லை. ஒரு கூட்டாட்சி அமைப்பில் உள்ளாட்சிகளின் பொருளாதார முக்கியத்துவத்தை நான்கு அளவுகோல்களின் மூலமாக மதிப்பிடலாம். ஒன்று - ஒட்டு மொத்த பொதுத் துறை செலவுகளில் (மத்திய-மாநில-உள்ளாட்சி அரசாங்க செலவுகள்) உள்ளாட்சிகளின் பங்கு; இரண்டு - மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் உள்ளாட்சிகளின் பங்கு; மூன்று - ஒட்டு மொத்த பொதுத்துறைகளின் சொந்த நிதியாதாரங்களில் உள்ளாட்சிகளின் சொந்த நிதியாதாரங்களது பங்களிப்பு; நான்கு - மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் உள்ளாட்சிகளின் பங்களிப்பு. பின்வரும் முதல் அட்டவணையில் 2002-03 முதல் 2007-08 வரையிலான ஆறாண்டு காலத்தில்

பொதுத்துறை செலவுகள் மற்றும் சொந்த நிதியாதாரங்களில் உள்ளாட்சிகளின் பங்கு என்ன என்பதைக் காட்டுவதற்கு முயன்றுள்ளேன்:

**மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில்
உள்ளாட்சிகளின் செலவுகள் 2002-03ல்
2.13% ஆக இருந்தது, 2007-08ல் 2.42%
ஆக அதிகரித்திருக்கிறது. ஆனால்
ஓஇசிடீ நாடுகளோடும் சீனாவோடும்
ஒப்பிட்டால் இது மிகவும் குறைவுதான்.
ஓஇசிடீ நாடுகளில் இது கிட்டத்தட்ட
14%; சீனாவில் இது 10.8%.**

02-03ல் பொதுத்துறை செலவுகளில் 5.5% ஆக இருந்த உள்ளாட்சிகளின் பங்கு, 2007-08ல் 6.7% ஆக அதிகரித்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. கிராம ஊராட்சிகளின் பங்கு இதே காலகட்டத்தில் 2.5% என்பதிலிருந்து 3.7% ஆக அதிகரித்திருப்பது கண்டாகத் தெரிவதும் அதே போல் முக்கியமானதாகும். ஆனால் நகர ஊராட்சிகளின் பங்கு 3% என்ற அளவிலேயே தேங்கிவிட்டது, சில ஆண்டுகளில் அதைவிடக் குறைவாக இருந்திருக்கிறது. எனினும், பொருளாதார ஒத்துழைப்பு மற்றும் மேம்பாட்டுக்கான அமைப்பு (OECD) நாடுகளின் பொதுத்துறை செலவினங்களில் அவற்றின் உள்ளாட்சிகளுக்கு அளிக்கப்பட்ட பங்கோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இந்தியாவில் இந்தப் பங்கு குறைவானதுதான். அந்த நாடுகளில் 20% முதல் 25% வரையில் உள்ளாட்சிகளுக்குப் பங்களிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் உள்ளாட்சிகளின் செலவுகள் 2002-03ல் 2.13% ஆக இருந்தது, 2007-08ல் 2.42% ஆக அதிகரித்திருக்கிறது. ஆனால் ஓஇசிடீ நாடுகளோடும் சீனாவோடும் ஒப்பிட்டால் இது மிகவும் குறைவுதான். ஓஇசிடீ நாடுகளில் இது கிட்டத்தட்ட 14%; சீனாவில் இது 10.8%.

இரண்டு தகுதிகள்

உள்ளாட்சிகளின் பங்கு அதிகரிக்கும் போக்கினை இரண்டு தகுதிகளின் அடிப்படையில் காண வேண்டும். முதலாவது கூறு, கிராம ஊராட்சி அமைப்புகள் மூலமாகவும் நகர உள்ளாட்சி அமைப்புகள் மூலமாகவும் பல்வேறு மத்திய அரசுத் திட்டங்களும் மாநில அரசுத் திட்டங்களும் செயல்படுத்தப்பட்டு, இவற்றின் அமைப்பு சார்ந்த செயல்பாடுகள் விரிவுபடுத்தப்பட்டதன் காரணமாகவே உள்ளாட்சிகளின் பங்கு

அதிகரித்திருக்கிறது என்பது ஊகிக்கத்தக்கது. இந்த முறையில் அதிகரிப்பது என்பது “தன்னாட்சி அமைப்புகள்” உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்று அரசமைப்பு சாசனத்தில் உறுதியளிக்கப்பட்டுள்ள கடமைக்கு நேரெதிரானதாகும். (13வது குழு அறிக்கையில் உள்ளபடி) கிராம ஊராட்சி அமைப்புகளின் மொத்த வரவு-செலவுகளில், மத்திய நிதிக்குழு ஒதுக்கீடுகள் உள்பட மத்திய அரசின் நிதி ஒதுக்கீடுகள் எத்தனை விழுக்காடு என்பதை இத்துடன் இணைக்கப்பட்டுள்ள பிற்சேர்க்கை - A காட்டுகிறது. உள்ளாட்சிகளின் மொத்த வரவு-செலவுகளில் அனைத்து மாநிலங்களுக்கும் மத்திய ஒதுக்கீடுகளின் (11, 12வது குழுக்களின் ஒதுக்கீடுகள் உள்பட) சராசரி அளவு, 2002-03 முதல் 2007-08 வரையிலான காலகட்டத்தில் அதிகரித்துள்ளன என்பது கவனிக்கத்தக்கது. மொத்த செலவினங்களைப் பொறுத்தவரையில் இது 2002-03ல் 19.5% ஆக மட்டுமே இருந்தது; 2007-08ல் இது 31.1% ஆக அதிகரித்திருக்கிறது. 2007-08ல் ஆந்திராவில் 51.8%, அஸ்ஸாமில் 87%, பீகாரில் 90.7%, ஓரிசாவில் 71.6%, தமிழ்நாட்டில் 39.4%, மேற்கு வங்கத்தில் 47.8% என உள்ளாட்சி செலவினங்களில் மத்திய ஒதுக்கீடுகளின் பெருத்த அளவும் போக்கும் கவலையளிப்பதாகவே இருக்கின்றன. பீகார் போன்ற ஒரு மாநிலத்தில் கிராம உள்ளாட்சிகளின் செலவுகளில் கிட்டத்தட்ட 91% வரையில் மத்திய ஒதுக்கீடுகள் மூலமாகவே நடந்துள்ளன என்றால் எந்த அளவுக்கு அங்கே உள்ளாட்சிகளின் சொந்த நிர்வாகம் என்பதை எதிர்பார்க்க முடியும்?

இரண்டாவது கூறு சொந்த நிதியாதாரங்கள் மிகக் குறைவாகவே இருக்கின்றன என்பதும், அது குறைந்துகொண்டே போகிறது என்பதுமாகும். சில பகுதிகளில் கிராம உள்ளாட்சிகளின் சொந்த நிதி வருவாய் என்பது பூஜ்யம் என்பதாகக்கூட இருக்கிறது. இது எந்த அளவுக்கு உள்ளாட்சிகளின், குறிப்பாக கிராம உள்ளாட்சிகளின் சுய நிர்வாகத்திற்கான வாய்ப்பு வெளி எந்த அளவுக்கு பலவீனமாக இருக்கிறது என்பதையே இது காட்டுகிறது. ஒட்டுமொத்த பொதுத்துறை சார்ந்த சொந்த நிதியாதாரங்களைப் பொறுத்தவரையில் உள்ளாட்சிகளின் பங்கு 2002-03ல் 3.6% ஆக இருந்தது, 2007-08ல் 2.8% ஆகக் குறைந்துவிட்டது (அட்டவணை 1). உள்ளாட்சிகளின் சொந்த நிதியாதாரங்களில் கிட்டத்தட்ட 90% வரையில் நகர உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு உரியவையாகும். பொதுத்துறைகளின் சொந்த நிதியாதாரத் தளம் என்பதைப் பொறுத்தவரையில் கிராம உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் பங்கு மிக மிகக் குறைவாக இருப்பது ஒரு அப்பட்டமான நிலைமையாகும். அது மட்டுமல்லாமல், 2002-03ல் 0.4% ஆக இருந்த இந்தப் பங்கு 2007-08ல் 0.3% ஆக சரிவடைந்திருக்கிறது. மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் இது 2002-03ல் மிகக்

குறைவாக 0.08% ஆக இருந்தது, 2007-08ல் இது மேலும் சரிந்து 0.06% ஆகச் சுருங்கிவிட்டது என்பது நம்பிக்கை அளிப்பதாக இல்லை. சொந்த நிதியாதாரங்கள் சரிவடைவதும், செலவுகள் அதிகரித்திருப்பதுமான போக்கு உள்ளாட்சிகள் சொந்தக்காலில் நிற்காமல் சார்ந்திருக்க வேண்டிய நிலையில் இருப்பதற்கான தெளிவான அறிகுறிதான். இந்த மிகப்பெரிய இடைவெளியை வரைபடம்-1 காட்டுகிறது.

அதே நேரத்தில் சொந்த நிதியாதாரங்களில் அவற்றின் பங்கு குறைந்திருக்கிறது. இந்த அமைப்புகளின் சுயாட்சித் தளம் சுருங்கியிருப்பதையே இது காட்டுகிறது. எனினும், உள்ளாட்சிகளின் வருவாய்ப் பங்கீடு குறைந்திருப்பதற்கு, அவற்றின் வருவாயை விட மத்திய-மாநில அரசுகளின் வருவாய்கள் பெரிய அளவுக்கு வேகமாக அதிகரித்திருப்பதும் காரணமாக இருக்கக்கூடும். கடந்த இருபதாண்டு காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட நிதிச் சீர்திருத்தங்களில் வருத்தத்திற்குரிய அம்சம் என்னவென்றால், மத்திய-மாநில மட்டத்தில் மட்டுமே கவனம் செலுத்தப்பட்டதுதான்.

கிராம ஊராட்சிகளில் தனி மனித வரி, தனி மனித சொந்த நிதியாதாரம், தனி மனித செலவு விகிதாச்சாரம் ஆகியவை மாநில அளவில் எவ்வாறு பகிரப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அட்டவணை-2 காட்டுகிறது. நகர உள்ளாட்சிகளின் நிலைமையும் இதே போல் கவலைக்குரியதாகவே இருக்கிறது என்ற போதிலும், கிராம உள்ளாட்சிகளை விட அவற்றின் வருவாய்த் தளம் ஓரளவு சிறப்பாக இருக்கிறது என்பதாலும், அத்துடன் அவற்றின் கதையே வேறு என்பதாலும் அவற்றைப் பற்றி இங்கு நான் ஆராயவில்லை. அடிப்படை விவரங்களில் பல குறைபாடுகள் உள்ள போதிலும், பல தகவல்கள் விடுபட்டிருக்கலாம் என்றாலும், அட்டவணை-2 காட்டுகிற முக்கியச் செய்திகள் பெருமளவுக்குப் பொருத்தப்பாடு உள்ளவையே, வெளிப்படுத்தத் தக்கவையே என்று நான் கருதுகிறேன்.

ஒன்று, மாறுபட்ட மூன்று விவரங்களும் மிகமிக சமநிலையற்ற, கவலைக்குரிய ஒரு காட்சியை வெளிப்படுத்துகின்றன. 2002-03ல் நான்கு மாநிலங்கள் கிராம ஊராட்சிகளின் வரி வருவாய் பற்றி எதுவுமே தெரிவிக்கவில்லை. மற்ற மாநிலங்களைப் பொறுத்தவரையில் தனிநபர் வரி என்பது உத்தரப்பிரதேசத்தில் ஒரு ரூபாயிலிருந்து, மஹாராஷ்டிராவில் ரூ.64 வரையில் வேறுபடுகிறது. அனைத்து மாநிலங்களிலுமாக சராசரியாக இது ரூ.11 ஆக இருக்கிறது. அஸ்ஸாம், பீகார், ஒரிசா, ராஜஸ்தான் மாநிலங்கள் தொடர்ந்து வரி விதிப்பே இல்லை என்று தெரிவித்துள்ளன. 2007-08ல் மற்ற மாநிலங்களில் தனிநபர் வரி என்பது உத்தரப்பிரதேசத்தில் ரூ.1 முதல் கர்நாடகத்தில் ரூ.88 வரையில் என வேறுபடுகிறது.

இரண்டு, பீகார் தவிர்த்து மற்ற மாநிலங்களில் வரி

அல்லாத வருவாய் உட்பட தனிநபர் கணக்குப்படியான சொந்த நிதி ஆதாரங்கள் சற்றே மாறுபட்ட காட்சியைக் காட்டுகின்றன. 2002-03ல் கிராம ஊராட்சிகளின் தனிநபர் கணக்குப்படி சொந்த நிதியாதாரம் ஒரிசாவிலும் ராஜஸ்தானிலும் ரூ.3 என்பதிலிருந்து கேரளத்தில் ரூ.86 வரையில் வேறுபடுகிறது. அனைத்து மாநிலங்களின் சராசரி ரூ.24 ஆக இருந்துள்ளது. 2007-08ல் இது பீகாரில் ரூ.1 முதல் ஹரியானாவில் ரூ.180 வரையிலும், அனைத்து மாநில சராசரி ரூ.37 ஆகவும் இருந்துள்ளது.

மூன்று, தனிநபர் அடிப்படையிலான செலவு விவரம் நிச்சயமாக ஊக்கமளிப்பதாகவே இருக்கிறது. அனைத்து மாநில கிராம ஊராட்சிகளின் செலவினங்கள் ஆண்டுக்கு 16.9 விழுக்காடாக அதிகரித்துள்ளன. 2002-03ல் இது பீகாரில் ரூ.18 என்பதிலிருந்து மஹாராஷ்டிராவில் ரூ.1,364 வரையில் இருந்துள்ளது. அனைத்து மாநில சராசரி செலவு ரூ.356 ஆகவும், குறைந்தபட்ச செலவுக்கும் அதிகப்பட்ச செலவுக்கும் இடையேயான விகிதம் 75.7 ஆக இருந்துள்ளது. எல்லா மாநிலங்களிலும் ஒரு சீரான அதிகரிப்பு இருந்துவந்துள்ளது. 2007-08ல் தனிநபர் கணக்குப்படியான செலவு பீகாரில் ரூ.48 முதல், கர்நாடகத்தில் ரூ.2,967 வரையிலும், அனைத்து மாநில சராசரி ரூ.779 ஆகவும், குறைந்தபட்சத்திற்கும் அதிகப்பட்சத்திற்கும் இடையேயான விகிதம் 61.8 ஆகவும் இருந்துள்ளன. 73வது சட்டத்திருத்தத்தால் பீகாரில் குறிப்பிடத்தக்க தாக்கம் எதுவும் நிகழவில்லை என்று தெரிகிறது. ராஜஸ்தான், பஞ்சாப், உத்தரப்பிரதேசம் ஆகிய மாநிலங்களின் நிலைமையும் அப்படியொன்றும் நன்றாக இல்லை. இதன் அர்த்தம் என்னவென்றால், இந்த மாநிலங்களில் வாழ்கிற 32 கோடிப் பேர், நாட்டின் மொத்த மக்கள்தொகையில் 30 விழுக்காட்டிற்கும் மேற்பட்டோர், அதிகாரங்கள் பரவலாக்கப்பட்ட ஆட்சிமுறையினால் திட்டவட்டமான பலன்கள் எதையும் பெறவில்லை என்பதுதான்.

பரிந்துரைகளும் உள்ளாட்சி அரசாங்கங்களும்: ஒரு மதிப்பீடு

முந்தைய குழுக்களைப் போல அல்லாது 13வது குழு உள்ளாட்சி அரசாங்கங்களுக்கு “முன்கூட்டியே திட்டமிடத்தக்க, நம்பகமான ஒரு நிதி வருவாய் ஆதாரம்” ஏற்படுத்தப்பட்டு, அதன் மூலம் ஆதரவளிக்கப்பட வேண்டும் என்றும், அது கடந்த காலங்களை விட அதிகமாக இருக்க வேண்டும் என்றும் பரிந்துரைத்துள்ளது (13வது நிதிக்குழு அறிக்கை 2010-2015: 174). பொதுச் செலவுகளின் உற்பத்தித்திறனை மேம்படுத்த வேண்டுமானால், “உள்ளாட்சி அதிகாரக் கொள்கைக்குப் பொருத்தமான வகையில் அலுவல்களையும் அலுவலர்களையும் மாற்றுவது தொடர்பான 73, 74வது சட்டத்திருத்தங்களை விரைந்து செயல்படுத்துதலை ஊக்கப்படுத்திட உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்குப் பெரும் நிதி ஒதுக்கீடுகள்”

(அறிக்கை:26) தேவை என அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பது முக்கியமானது. இந்த அங்கீகாரம் அர்த்தமுள்ள அதிகாரப்பரவலை நோக்கிச் செல்வதில் ஒரு பெரிய அடி எடுத்துவைப்பதாகும். 13வது குழுவின் மிக முக்கியமான பரிந்துரை என்னவெனில், உள்ளாட்சிகளுக்கான நிதி ஒதுக்கீடுகளை மத்திய வரி வருவாயின் பகிர்வுப் பிரிவோடு தொடர்புபடுத்துவது என்ற முடிவுதான். குழுவின் சொற்களிலேயே கூறுவதானால் –

“மத்திய வரி வருவாய்த் தொகுப்பிலிருந்து பலன் பெறுவதற்கு அனுமதிக்கப்பட வேண்டும் என்ற உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் கோரிக்கையையும், நிதி ஒதுக்கீடுகள் மூலம் கிராம ஊராட்சிகள் மற்றும் நகராட்சிகளின் நிதியாதாரங்கள் ஈடுசெய்யப்பட வேண்டும் என்ற அரசமைப்பு சாசன ஏற்பாட்டையும் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு, பகிர்ந்துகொள்ளத்தக்க வரித் தொகுப்பிலிருந்து (மாநிலங்களுக்கான பங்கிற்கு அப்பாற்பட்டதாக) ஒரு குறிப்பிட்ட விழுக்காடு உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு, நாங்கள் வரையறுத்துள்ளது போல் அரசமைப்பு சாசன 275வது சட்டத்தின் கீழ், மாற்றப்பட வேண்டும் என்று நாங்கள் பரிந்துரைக்கிறோம்.” (அறிக்கை 174)

முந்தைய குழுக்களைப் போல அல்லாது

13வது குழு உள்ளாட்சி

அரசாங்கங்களுக்கு “முன்கூட்டியே திட்டமிடத்தக்க, நம்பகமான ஒரு நிதி வருவாய் ஆதாரம்” ஏற்படுத்தப்பட்டு, அதன் மூலம் ஆதரவளிக்கப்பட வேண்டும் என்றும், அது கடந்த காலங்களை விட அதிகமாக இருக்க வேண்டும் என்றும் பரிந்துரைத்துள்ளது (13வது நிதிக்குழு அறிக்கை 2010–2015: 174).

இவ்வாறாக 13வது நிதிக்குழு உள்ளாட்சி அமைப்புகளை நாட்டின் பொது நிதி அமைப்புடன் ஒருங்கிணைந்த அங்கமாக்கியுள்ளது. கிட்டத்தட்ட மாநில அரசுகளைப் போலவே உள்ளாட்சி அமைப்புகளும் மத்திய வரி வருவாய்த் தொகுப்புடன் இணைந்த அமைப்புகளாக இப்போது அங்கீகரிக்கப்படுகின்றன. அது மட்டுமல்லாமல், ஒட்டுமொத்தமாகவும் குறிப்பிட்ட வகையிலும், 13வது குழு பரிந்துரைத்துள்ள நிதி உள்ளாட்சி நிதி ஒதுக்கீடுகள் போதுமானவையாக இருப்பதாக எடுத்துக்கொள்ளலாம். பட்டியல் 3 அதைத்தான் காட்டுகிறது. எனினும், 13வது குழுவின் அறிக்கையில் காட்டப்பட்டுள்ளது போல அல்லாமல், இந்தப் பரிந்துரை மத்திய அரசின் உண்மையான வருவாய்கள் அடிப்படையில் இருந்தால்தான் இந்தப் பரிந்துரையால் உள்ளாட்சி

அமைப்புகள் பலன் பெற முடியும். சரக்குகள் மற்றும் சேவைகள் வரி கொண்டுவரப்பட்டிருப்பதாலும், நேர்முக வரிகளிலும் மறைமுக வரிகளிலும் மேற்கொண்டு சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டிருப்பதாலும் மத்திய வரி வருவாய் வேகமாக அதிகரிப்பதற்கான வாய்ப்புகள் பிரகாசமாக உள்ளன. உள்ளாட்சிகளுக்கு எத்தனை விழுக்காடு நிதி ஒதுக்கீடு அளிப்பது என்பது உண்மை வருவாய்கள் அடிப்படையில் கணக்கிடப்படுமானால்தான் அதன் ஒரு பகுதி உள்ளாட்சிகளுக்குச் செல்லும். அப்போது, மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் எத்தனை விழுக்காடு உண்மையில் உள்ளாட்சிகளுக்கு உரியது என்பது 3-வது பட்டியலில் இருப்பதைவிட அதிகமாக இருக்கக்கூடும்.

12வது குழு பரிந்துரைத்தது ரூ.25,000 கோடி; அதை விட 3.5 மடங்குக்கும் அதிகமாக ரூ.87,519 கோடி ரூபாய் என 13வது குழு பரிந்துரைத்துள்ளது. மத்திய வரி வருவாய் குறித்த 13வது குழுவின் மதிப்பீடு பழைய முறையில் கணக்கிடப்பட்டதாக இருக்கிறது. எனவே இந்த மதிப்பீடு ரூ.1,00,000 கோடியை எளிதாகத் தாண்டக்கூடும். ஊராட்சித்துறை அமைச்சகமும், நகர மேம்பாட்டு அமைச்சகமும், ஊரக வளர்ச்சி அமைச்சகமும் குடிநீர் வசதி, சுகாதாரம் ஆகியவற்றுக்காக மட்டுமே கோரியுள்ள தொகை ரூ.2,96,998 கோடியைத் தொடுகிறது. எவ்வளவு தேவைப்படுகிறது என்று முன்வைக்கப்பட்டுள்ள தொகையோடு பார்த்தால் 13வது குழு ஒதுக்கீடு செய்திருப்பது குறைவான தொகைதான். ஆனால் ஒப்பீட்டளவில் இது ஒரு கணிசமான தொகைதான். உண்மையான அபாயம் வேறு எங்கோ இருப்பதாக எண்ணுகிறேன். 13வது குழுவின் வார்த்தைகளிலேயே சொல்வதானால்: “நிதிக்குழு ஒதுக்கீடுகள் கூடுதல் நிதியாதாரங்களே என்று கூறத்தக்க வகையில், மாநில அரசுகள் தங்களது தற்போதைய நிதிப்பங்கைத் தொடர்வது குறித்து நாங்கள் வரையறுக்கவில்லை” (அறிக்கை 183). இது, ஊராட்சிகளுக்கும் நகராட்சிகளுக்குமான நிதியாதாரங்களை ஒரு மாநிலம் “கூடுதலாக ஈடுகட்ட” அந்த மாநிலத்தின் ஒருங்கிணைந்த நிதியை “அதிகரிக்கச் செய்வதாக” மத்திய நிதிக்குழு ஒதுக்கீடுகள் இருக்க வேண்டும் என்ற 280 (3) (b) மற்றும் (c) சட்டப்பிரிவு உணர்வுகளுக்கு நேர் மாறானதாகும். பின்னடைந்த மாநிலங்கள் இதில் மத்திய நிதிக்குழு ஒதுக்கீடுகளின் முதுகில் சவாரி செய்யக்கூடும். இது உண்மையான நிதி அதிகாரப் பரவல், சிறப்பான உள்ளாட்சி நிர்வாகங்கள் என்ற நோக்கங்களுக்கு பாதகமான தாக்கங்களை ஏற்படுத்தக்கூடும்.

நியாயமற்ற நடவடிக்கைகள்

உள்ளூர் நிதி ஒதுக்கீடுகளைப் பொறுத்தவரையில் வரி அல்லது வருவாய் முயற்சிக் கொள்கை என்பதை 13வது நிதிக்குழு கண்டுகொள்ளாமல் விட்டிருக்கிறது. நம்பகமான புள்ளிவிவரங்கள் கிடைக்கவில்லை என்று அதற்குக் காரணம் கூறியிருக்கிறது. 11வது குழுவும், 12வது குழுவும் வருவாய் முயற்சி என்பதை, தாங்கள்

சேகரித்த நிதித் தகவல்களின் அடிப்படையில், ஒரு கொள்கை விதியாகவே பயன்படுத்தியுள்ளன. 13வது குழுவிடம் 6 ஆண்டுகளுக்கான விவரங்கள் இருந்தன. அவற்றின் அடிப்படையில், வருவாய் முயற்சிக் கொள்கை விதி என்பதைப் பயன்படுத்தி, சிறப்பான முடிவுகளுக்கு வந்திருக்க முடியும். இதில் 13வது குழுவின் வகைமுறை நியாயமற்றதாகவே உள்ளன. உதாரணமாக, மேலிருந்து கீழ் நேரடி ஒதுக்கீட்டில் 50% முக்கியத்துவம் மக்கள்தொகைக்கும், 10% வட்டாரப் பரப்புக்கும் என ஒதுக்கப்பட்டிருப்பது, உத்தர பிரதேசம், பீகார் போன்ற மாநிலங்களுக்கு சாதகமாக அமைகிறது. ஆனால், ஐந்து விரிவிதிப்புகளை வழங்கி, அதிகமான தனிநபர் வரி வருவாயைக் கொண்டுள்ள (அட்டவணை 2) கேரளம் போன்ற மாநிலங்களுக்கு சாதகமாக அமைகிறது. தாழ்த்தப்பட்டோர்/பழங்குடியினர் உள்ளிட்ட மக்கள் தொகைக்கான (இங்கு 2001 மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது) முக்கியத்துவமும், வட்டாரப்பரப்புக்கான முக்கியத்துவமும் உத்தர பிரதேச மாநிலத்திற்கு 39.83% செல்கிறது; பீகாருக்கு 19.07% செல்கிறது. ஆனால் கேரளத்திற்கோ 5.67% மட்டுமே செல்கிறது. அதிகாரப் பரவல், நிர்வாகப் பரவல் ஆகியவற்றை மதிப்பிடுவதற்கான அடிப்படைகளாக கண்டிப்பாக இருக்க முடியாது. தவறான வகைமுறையைத் தேர்ந்தெடுப்பது மிகவும் நியாயமற்ற விளைவுகளுக்கே இட்டுச் செல்லும்.

மாநிலங்களின் தளமட்டத்திலான ஒதுக்கீடுகளுக்கான அறிவுப்பூர்வமான, சமமான நிதி விநியோகத்திற்கான தகுதிகளை வேறு எப்படி நிர்ணயிக்கலாம்? நாம் ஏற்கெனவே பார்த்த சில வகைமுறைகளுடன், பின்வரும் தகுதிகள் பொருத்தமாக இருக்கும் என்று தோன்றுகிறது. பரவலாக்கப்பட்ட ஆட்சி நிர்வாகத்திற்கான முக்கிய நடவடிக்கைகளாக இவை அமைகின்றன. நம்பகமான அதிகாரப்பரவல் குறியீட்டு எண்ணிக்கான சாத்தியமுள்ள அளவுகோல்களாக இவற்றைக் கருத முடியும்.

- 1) மாநில செலவினங்களில் ஒரு குறிப்பிட்ட சதவீதம், நிபந்தனைகளோடு இணைக்கப்படாத முதலீட்டு நிதியாக இருக்க வேண்டும்.
- 2) உள்ளாட்சிகளுக்கான சொந்த நிதியாதாரமாக மாநிலத்தின் சொந்த வருவாயில் ஒரு குறிப்பிட்ட சதவீதம் இருக்க வேண்டும்.
- 3) உள்ளாட்சி ஊழியர்களின் எண்ணிக்கை மாநில அரசு ஊழியர்களின் எண்ணிக்கையில் குறிப்பிட்ட சதவீதமாக இருக்க வேண்டும்.
- 4) பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்புகளின் செலவினம், மாநில மேம்பாட்டுத் திட்டத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட சதவீதமாக இருக்க வேண்டும்.
- 5) இணைய வழியில் தகவல்கள் பதிவு செய்வதில் ஏற்பட்டுள்ள முன்னேற்றம் ஒரு தகுதியாக இருக்க வேண்டும்.

10வது, 11வது, 12வது, 13வது உள்ளிட்ட அனைத்து நிதிக்குழுக்களும் அண்மைக்காலமாக தங்களது

செயல்வரம்பில் ஒரு பொதுவான கட்டளை இடப்பட்டிருக்கிறது. “வரிகள், தீர்வைகள், உதவி நிதிகள் ஆகியவற்றைப் பரவலாக்குவதைத் தீர்மானிக்கிற ஒரு அம்சமாக மக்கள்தொகை இருக்கிற அனைத்து நிலைகளிலும் 1971ம் ஆண்டின் மக்கள்தொகை புள்ளிவிவரங்களை இவை அடிப்படையாக எடுத்துக்கொள்ளும்,” என்பதே அந்த பொதுவான கட்டளை. 1971 மக்கள்தொகை விவரங்களைப் பின்பற்றத்தவறுவது, இந்திய அரசின் மக்கள்தொகைக் கொள்கையைச் செயல்படுத்திய மாநிலங்களைப் பாதிக்கிறது. உதாரணமாக, கேரளத்தின் பத்தாண்டு கால வளர்ச்சி விகிதம் என்பது 1991-2001 காலகட்டத்தில் ஆண்டுக்கு 0.91% ஆக இருந்துள்ளது. கேரளத்தின் தற்போதைய மொத்த மகப்பேறு விகிதம் 1.6 ஆகும். இது நிதி ஈடுசெய்வதற்காக நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ள விகிதத்தை விட மிகக் குறைவாகும். 1971ல் இந்தியாவின் மொத்த மக்கள்தொகையில் கேரளத்தின் பங்கு 3.93% ஆக இருந்தது. 2001ல் இது 3.18% ஆக குறைந்துவிட்டது. இந்நிலையில், 2001ம் ஆண்டின் மக்கள்தொகை கணக்கெடுப்பு விவரங்களைப் பயன்படுத்துவதே கூட, குடும்பக்கட்டுப்பாடு கொள்கைகளைச் செயல்படுத்திய தமிழ்நாடு போன்ற மாநிலங்களை மோசமாக பாதிக்கக்கூடும்.

பொதுவான கருத்துகள்

“மாநில நிதிக்குழு அறிக்கைகளின் தரம் சீரற்றதாக இருக்கிறது” என்று 13வது நிதிக்குழு அறிக்கை கூறுகிறது. ஆனால் அந்த அறிக்கைகள் எங்கே, எப்படி அவ்வாறு சீரற்றதாக நீடித்திருக்கிறது என்பதில் அந்த அறிக்கை மவுனமாக இருக்கிறது. மாநில நிதிக்குழுக்கள் பற்றி 11வது, 12வது குழுக்கள் கூறிய பரவலான, பொதுவான விமர்சனங்களைத்தான் 13வது குழுவும் கூறியுள்ளது. கடந்த கால மாநில நிதிக்குழுக்களால் அல்லது மூன்றாம் தலைமுறை மாநில நிதிக்குழுக்களால் பரிந்துரைக்கப்பட்ட மாநில அளவிலான மற்றும் உள் மாநில அளவிலான நிதி மாற்றங்கள் தொடர்பான ஏற்பாடுகள் குறித்து 13வது குழு ஆழ்ந்து ஆராய்ந்திருக்குமானால், ஒவ்வொரு மாநில நிதிக்குழுவும் தனது சட்டப்பூர்வ, வரலாற்றுப்பூர்வ பொறுப்புகளை நிறைவேற்றுவதில் எங்கே தவறியுள்ளது என்பதை சுட்டிக்காட்டியிருக்குமானால், ஒரு கணிசமான பங்களிப்பாக அது இருந்திருக்கும். இவ்வாறாக, 13வது நிதிக்குழு கூறுகிற “விரைவுபடுத்தப்பட்ட, அதிகாரங்கள் பரவலாக்கப்பட்ட நிர்வாகம்” என்பதை நோக்கிச் செல்வதற்கான பாதையை வகுப்பதில் ஒரு சிறப்பான பங்காற்றியிருக்க முடியும்.

இருந்தபோதிலும், 13வது குழுவின் இரண்டு முக்கியமான பரிந்துரைகள் சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவையாகும். எதிர்கால மாநில நிதிக்குழுக்கள் தங்களது அறிக்கைகளைத் தயாரிப்பதில் உதவுவதற்காக, வல்லநர் குழு ஒன்றின் துணையோடு 13வது குழு தயாரித்துள்ள மாதிரித்திட்டம். சுயமான முனைப்புடன்

செயல்படுகிற எந்தவொரு மாநில நிதிக்குழுவும் இந்த மாதிரி திட்டத்தை அப்படியே எந்திரகதியில் பின்பற்றப்போவதில்லை என்றாலும் கூட, எதிர்காலத்தில் மாநில நிதிக்குழுக்களின் அறிக்கைகளை முறைப்படுத்துவதை நோக்கி ஒரு பெரிய அடி எடுத்துவைக்கிற முயற்சியாக இந்தப் பரிந்துரை அமைந்திருக்கிறது. இரண்டாவது முக்கியமான பரிந்துரை, அரசமைப்பு சாசனத்தின் சட்டம் 280 (3) (bb), (c) ஆகிய பிரிவுகளில் திருத்தம் செய்யப்பட்டு, “மாநில நிதிக்குழு அளிக்கிற பரிந்துரைகளின் அடிப்படையில்” என்று தற்போது இருக்கிற வாசகத்தை “மாநில நிதிக்குழு அளிக்கிற பரிந்துரைகளை ஆய்வு செய்த பின்” என்று மாற்ற வேண்டும் என்பதாகும். பல வல்லநர் குழுக்களால் ஏற்கெனவே அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ள இந்தப் பரிந்துரை, 11வது நிதிக்குழு “மாநில நிதிக்குழு அளிக்கிற பரிந்துரைகளின் அடிப்படையில்” என்ற வாசகத்தையே முற்றிலுமாக நீக்கிவிடவேண்டும் என்று கூறியதை விட பல மடங்கு சிறப்பானதாகும். 11வது குழுவின் அந்தப் பரிந்துரை மீண்டும் பின்னால் செல்கிற நடவடிக்கையாகும். ஏனெனில், இந்தியாவின் கூட்டு நிதி நிர்வாக அமைப்பில் ஒரு உயிர்ப்புள்ள இணைப்பை ஏற்படுத்துவதற்கான இந்த வாசகத்தின் உணர்வை இந்தப் பரிந்துரைகொள்ளத் தவறியதாக அந்தப் பரிந்துரை இருக்கிறது.

அரசாங்கத்தின் பல்வேறு இணை அமைப்புகளும் நிறுவனங்களும் “அவற்றை (உள்ளாட்சி நிர்வாகங்களை) நிதி சார்ந்தும் செயல்பாடு சார்ந்தும் நலிவடையச் செய்கின்றன,” என்று 13வது குழு சரியாகவே சுட்டிக்காட்டுகிறது. நாட்டின் அரசமைப்பு சாசனத்தில், உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்கு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு ஒரு சுயேச்சையான செயல்பாட்டுப் பரப்பு வழங்கப்பட்டுள்ளது. “பொருளாதார மேம்பாட்டுக்கும் சமூக நீதிக்கும் திட்டமிடுதல்” மற்றும் மாவட்ட மேம்பாட்டுத் திட்டத்திற்கான முன்வரைவைத் தயாரித்தல் ஆகியவையும் அந்தப் பரப்பில் அடங்கும். இந்நிலையில், பரவலாக்கப்பட்ட திட்டமிடுதல், நிர்வாகம் ஆகிய நடைமுறைகளுக்கு உதவுவதும், அதற்காக வேண்டிய நிதி, அலுவலர்கள், தொழில்நுட்ப ஆதரவு ஆகிய வசதிகளை வழங்குவதன் மத்திய - மாநில அரசுகளின் பொறுப்பாகும். ஆனால் கடந்த 15 ஆண்டுகளாக நாம் பார்த்துவருவது என்னவென்றால், உள்ளாட்சிகளுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள செயற்பரப்பில் அத்துமீறி நுழைகிற, இந்தியாவின் கூட்டாட்சி அமைப்பில் உள்ளாட்சிகளுக்கு உள்ள பங்கைச் சீர்குலைக்கிற இணை நிறுவனங்களின் பல மடங்கு வளர்ச்சியைத்தான். இதற்கு சரியான எடுத்துக்காட்டு, நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் வட்டார மேம்பாட்டுத் திட்டம், மாநில சட்டமன்ற உறுப்பினர் வட்டார மேம்பாட்டுத் திட்டம் ஆகியவையாகும். அண்மையில் வழங்கியுள்ள ஒரு தீர்ப்பில் இந்தத் திட்டங்களுக்கு அங்கீகாரம் அளித்துள்ள உச்சநீதிமன்றம் உள்பட எவருமே, உள்ளாட்சி அமைப்புகளின் 3 லட்சம் உறுப்பினர்களும் தங்களது வட்டார வளர்ச்சிக்கான

பங்கினைக் கோரினால் எப்படிப்பட்ட சிக்கல்கள் ஏற்படும் என்பதை எண்ணிப் பார்த்ததாகத் தெரியவில்லை (அப்படிக் கோருவது, நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களும் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களும் கோருவதை விட நியாயமானதேயாகும்). இப்படி இதில் மேல்மட்ட சபைகளின் உறுப்பினர்களைப் பின்பற்றுவது என்ற ஆபத்தான போக்கு நாட்டின் பல நகர உள்ளாட்சிகளில் ஏற்கெனவே தொடங்கிவிட்டது. பலப்பல அமைப்புகள் காரணமாக குடிநீர், சுகாதாரம், திடக்கழிவு நிர்வாகம், குடிசைப்பகுதி மேம்பாடு, வீட்டுவசதி மற்றும் இவை போன்ற துறைகளில் பயனுள்ள ஒருங்கிணைப்புகளையும், செயல்பாடுகளையும் வழங்குவது கடினமாகியுள்ளது. இதன் ஒட்டுமொத்த விளைவாக உள்ளூர் ஜனநாயகம் கடுமையாக பாதிக்கப்படுகிறது. முடிவாகச் சொல்வதென்றால், ஆட்சிமுறையின் மூன்றாவது அடுக்கைப் பொறுத்தவரையில் 13வது நிதிக்குழு, பல்வேறு தவறான அணுகுமுறைகளும் விடுதல்களும் இருந்தபோதிலும் கூட, முந்தைய குழுக்களை விட மாறுபட்டு நடைபோட்டிருக்கிறது. வலைத்தளத்தில் கிடைக்கிற தகவல்கள் சில சுவையான ஊகங்களுக்கு இட்டுச் செல்கின்றன.

பொதுத்துறைகளின் ஒட்டுமொத்த சொந்த நிதியாதாரங்கள், மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி ஆகியவற்றில் உள்ளாட்சிகளின் பங்கு கவலையளிக்கும் அளவுக்குக் குறைந்துள்ளது; அதே நேரத்தில் பொது செலவினங்களிலும் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியிலும் உள்ளாட்சி செலவினங்களின் பங்கு அதிகரித்துள்ளது. மாநில வாரியாக, பஞ்சாயத்து ராஜ் அமைப்புகளின் தனி நபர் செலவு, தனி நபர் வரி ஆகியவற்றை ஆராய்ந்தால் பல விவரங்கள் கிடைக்கின்றன. வருங்காலத்தில் மத்திய நிதிக்குழுக்கள், உள்ளூர் சேவைகளுக்கு நிதி வழங்குவதில் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள ஒரு மாயத்தோற்றம் குறித்து ஆராய்ந்தாக வேண்டும். மத்திய வரி வருவாய்த் தொகுப்பிலிருந்து பங்கு பெறுவதற்கான உரிமை உள்ளாட்சிகளுக்கு உண்டு என்று அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பது மகிழ்ச்சிக்கூரியதுதான். ஆனால், கிராம ஊராட்சிகள், நகராட்சிகள் ஆகியவற்றுக்கான நிதியாதாரங்களை “ஈடுகட்ட” மாநில அரசு வழங்கியாக வேண்டிய “தொகுப்பு நிதி” ஏற்பாட்டை “வலுப்படுத்துவதற்கான” ஒரு கூடுதல் ஏற்பாடுகளாகவே தனது ஒதுக்கீடுகள் இருப்பதை உறுதிப்படுத்த 13வது நிதிக்குழு தவறிவிட்டது. இது கொஞ்சமும் ஏற்கவியலாததாகும். உள்ளாட்சிகளுக்கான நிதி ஒதுக்கீடுகளைப் பகிர்ந்தளிப்பதற்கான உள் ஏற்பாடுகள் தொடர்பாக 13வது குழு முன்வைத்துள்ள தகுதிநிலைகளும் ஆய்வுக்குரியவையே. இந்தியாவின் கூட்டாட்சியமைப்பு சார்ந்த பொது நிதி விநியோகத்தில் இந்த மூன்றாவது அடுக்கு ஒரு ஒருங்கிணைந்த அங்கமாக ஆக்கப்பட்டாக வேண்டும். இதில், எதிர்கால நிதிக்குழுக்கள் தங்களது பொறுப்பை இனியும் தட்டிக்கழிக்க முடியாது.

– EPW, November 2010

திருநெல்வேலி மாவட்டம், வடக்கு தாலையூத்து, பஞ்சாயத்துத்தலைவர் திருமிகு. கிருஷ்ணவேணியின் ஷே நடத்தப்பட கொண்டுவந்திருக்கிற பற்றிய உண்மையையும் குடிவின் சிறிக்கை

சுருக்கம்

அருந்ததியர் ஜாதியை சார்ந்த கிருஷ்ணவேணி என்ற பெண், 2006ம் ஆண்டு நடைபெற்ற ஊராட்சித் தேர்தலில் திருநெல்வேலி மாவட்டம், மானூர் ஒன்றியத்தில், தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாயத்தினருக்கு என்று ஒதுக்கப்பட்ட தாலையூத்து ஊராட்சியில், ஊராட்சி மன்றத் தலைவர் பதவிக்கு போட்டியிட்டு வெற்றிபெற்றார். திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் உள்ள 425 ஊராட்சிகளில் 96 ஊராட்சிகள் தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாயத்தினருக்காக ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டவை. இந்த மாவட்டத்தில் மட்டும் 2006 தேர்தலில் 125 ஊராட்சிகளில், தலித்துகள் ஊராட்சிமன்றத் தலைவர்களாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளனர். தாலையூத்து ஊராட்சியில் 1000 முஸ்லிம் குடும்பங்களும், 400 நாடார் குடும்பங்களும், 50 கோணார் குடும்பங்களும், 88 பள்ளர் குடும்பங்களும் வாழ்கின்றனர். அருந்ததியர் சமூகத்தை சார்ந்த 250 குடும்பங்கள் அந்த ஊராட்சியில் இருந்தாலும், உயர்ந்த ஜாதியினரின் ஆதிக்கம் இங்கு அதிகமாக உள்ளது. தேர்தலில் போட்டியிடுவதற்கு கூட கிருஷ்ணவேணி பெரிய அளவில் ஒடுக்குமுறைகளை சந்தித்தார். இருப்பினும் குறைந்த அளவிலான வாக்கு (12 வாக்குகள்) வித்தியாசத்தில் தேர்தலில் வெற்றிபெற்றார்.

தலைமை பொறுப்பேற்ற நாளிலிருந்தே, முஸ்லிம் சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஊராட்சிமன்ற உபதலைவர் மீரான்கனியிடமிருந்து ஜாதிய மற்றும் பாலியல் பாகுபாடு மற்றும் ஒடுக்குதல்களை கிருஷ்ணவேணி சந்தித்து வந்தார். உபதலைவரின் ஒத்துழையாமையை எதிர்கொண்டு தனது பணியினை செயல்படுத்த, இவர் மாவட்ட ஆட்சியரின் உதவியை பலமுறை நாடியுள்ளார். தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தினருக்கு வீடுகட்டும் பணி தொடர்பாக வசூல் செய்ததிலும், காசோலைகளை கையெழுத்திடுவதிலும், பிறவளர்ச்சிப் பணிகள் ஒதுக்கீட்டிலும் ஊராட்சிமன்ற உதவித்தலைவர் முறைகேடுசெய்தார். உதவித்தலைவர் தனது ஆதரவாளர்களுடன் பல கிராமசபை கூட்டங்களை நடத்த இடையூறு செய்யும் பொழுது, கிருஷ்ணவேணி காவல்துறையினரின் உதவியுடன் கிராமசபை கூட்டங்களை நடத்தியுள்ளார்.

ஊராட்சிக்கு உட்பட்ட புறம்போக்கு நிலங்களை இந்தியா சிமிண்ட் கம்பெனி சட்டத்திற்கு புறம்பாக ஆக்கிரமித்து, தனது சிமிண்ட் தொழிற்சாலையின் கழிவுகளை கொட்டுவதற்கு பயன்படுத்தியதை கண்டித்து நடவடிக்கை எடுத்ததால், பல அச்சுறுத்தல்களுக்கு உட்படுத்தப்பட்டார். இந்த ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட ஒடைப் புறம்போக்கு நிலங்களை மீட்டெடுத்து, தேசிய ஊரக வேலைவாய்ப்பு திட்டத்தின் கீழ் வாய்க்கால்களை ஆழப்படுத்தினார். மேலும், இவர் இந்தியா சிமிண்ட் தொழிற்சாலை கொண்டுவருவதாக முன்மொழிந்த அனல்மின் தொழிற்சாலையையும் இவர் எதிர்த்து குரல்கொடுத்தார். மேலும், இவர் ஆதிக்க ஜாதியினர் சட்டத்திற்கு புறம்பாக செய்த ஆக்கிரமிப்புகளை அகற்ற முயன்ற போது பல அச்சுறுத்தல்களை சந்தித்தார்.

இவர் சரோஜினிநாயுடு பரிசீனைப் பெறுவதற்கு சென்றிருந்த பொழுது, உபதலைவர் இவர் மீது நம்பிக்கையில்லா தீர்மானம் கொண்டுவந்தார். இவர் நிறைவேற்றிய தீர்மானத்தை மாவட்ட ஆட்சியர் நிராகரித்தார். சம்பந்தப்பட்ட துறைத்தலைவர்கள், அரசு அதிகாரிகள் மற்றும் மந்திரிகளிடம், இவர் உபதலைவர் மீது பல புகார் மனுக்கள் அளித்துள்ளார். தமிழக ஊராட்சி அரசாங்கப் பெண் தலைவர்கள் கூட்டமைப்பு மற்றும் தலித் ஊராட்சி தலைவர்கள் கூட்டமைப்பு இவருக்கு ஆதரவளித்து பல போராட்டங்கள் நடத்தினர். இதனால் ஊராட்சிமன்ற உபதலைவர் ஆறு மாதங்களுக்கு பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டு அவர் காசோலையில் கையெழுத்திடும் அதிகாரம் பறிக்கப்பட்டது.

இதற்குப் பின்னர் உபதலைவரும் அவருடைய ஆதரவாளர்களும் கிருஷ்ணவேணியை தொடர்ந்து அச்சுறுத்தி வந்தனர். 15.01.2006 அன்று நடைபெற்ற ஊராட்சி கூட்டத்தில் இவர் தாக்கப்பட்டு, இது தொடர்பாக காவல்துறையிடம் இவருடைய உயிருக்கு பாதுகாப்பு கேட்டும், முஸ்லிம் சமூகத்தினரில் ஒரு பகுதியினர் மற்றும் பிற ஆதிக்க ஜாதியினரால் இவர் மீது செலுத்தப்பட்ட கொடுமைகள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கக்கோரியும் புகார் செய்துள்ளார்.

இந்த சூழ்நிலையில் 13.06.2011 அன்று பல அபாயகர கருவிகளால், இவர் இரவு சுமார் 10.00 மணிக்கு ஆட்டோவில் வீட்டிற்கு பயணம் செய்து கொண்டிருந்த பொழுது தாக்கப்பட்டு, திருநெல்வேலியில் உள்ள ஹைகிரவுன்ட் அரசு மருத்துவமனையில் பல கொடுங்காயங்களுடன் தீவிர சிகிச்சை பிரிவில் சேர்க்கப்பட்டார்.

அவர் பஞ்சாயத்து தலைவியாக பொறுப்பேற்ற தினத்தில் அவருக்கான இருக்கையில் கூட அமருவதற்கு ஆதிக்க சாதியினர் தடுத்துள்ளனர். இதை எதிர்த்து மே 2007லிருந்து மாவட்ட நிர்வாகத்திடமும், காவல்துறையிடமும் 12ற்கும் மேற்பட்ட புகார் மனுக்கள் அளித்துள்ளனர்.

தமிழக ஊராட்சி அரசாங்க பெண் தலைவர்கள் கூட்டமைப்பு மற்றும் தலித் ஊராட்சி தலைவர்கள் கூட்டமைப்பு, உண்மை அறியும் குழுவினை ஏற்படுத்தி, சம்பவ இடத்திற்கு சென்று தகவல்களை சேகரித்தனர். இக்குழுவில் திருமிகு.கிருஷ்ணவேணி, ஆலோசகர், தமிழக ஊராட்சி அரசாங்க பெண் தலைவர்கள் கூட்டமைப்பு, திருமிகு. தமிழ்ச்செல்வி, திருவேங்கடநாதபுரம் பஞ்சாயத்து, மற்றும் தலைவர், தலித் தலைவர்கள் கூட்டமைப்பு, திருநெல்வேலி மாவட்டம், திருமிகு.பொற்கொடி, தலைவர், திருப்பணி கரிசல்குளம் பஞ்சாயத்து, மாநிலக்குழு உறுப்பினர், தமிழக ஊராட்சி அரசாங்க பெண் தலைவர்கள் கூட்டமைப்பு, திருமிகு.முத்துமாரி, மாநில தலைவர், அருந்ததி பெண்கள் எழுச்சி இயக்கம், திருமிகு.மரகதவல்லி, தலைவர், விளாச்சேரி பஞ்சாயத்து, திருமிகு.தெய்வேந்திரன், மனித உரிமை செயல்பாட்டாளர், திருமிகு.அன்னலட்சுமி, திருமிகு.சித்ரா, பெண் உரிமை செயல்பாட்டாளர்கள் மற்றும் திருமிகு.ஹீமாயுன் கபீர், மாவட்ட அமைப்பாளர், காவல் நீதி மற்றும் சித்திரவதை ஒழிப்புபிரச்சாரம் ஆகியோர் இடம் பெற்றிருந்தனர்.

இவர்கள் சம்பவம் நடந்த இடம் பாதிக்கப்பட்ட ஊராட்சித்தலைவி, அரசு அதிகாரிகள், காவல் துறை அதிகாரிகள், கிராம சபை உறுப்பினர்கள் ஆகியோரை சந்தித்தனர்.

கண்டறிந்தவைகள்:

2006ம் வருடம் நடந்த ஊராட்சி அரசாங்கத்திற்கான தேர்தலில் பஞ்சாயத்து தலைவர் பதவிக்கு போட்டியிட முடிவுசெய்த தினத்திலிருந்தே, அருந்ததியர் இனத்தைச் சேர்ந்த கிருஷ்ணவேணி ஆதிக்க சாதியினரின் எதிர்ப்பை சந்தித்து வந்துள்ளார். சாதிய மற்றும் பாலின ரீதியான ஒடுக்குதலை அவர் தொடர்ந்து எதிர்கொண்டு வந்துள்ளார்.

அவர் பஞ்சாயத்து தலைவியாக பொறுப்பேற்ற தினத்தில் அவருக்கான இருக்கையில் கூட அமருவதற்கு ஆதிக்க சாதியினர் தடுத்துள்ளனர். இதை எதிர்த்து மே 2007லிருந்து மாவட்ட நிர்வாகத்திடமும், காவல்துறையிடமும் 12ற்கும் மேற்பட்ட புகார் மனுக்கள் அளித்துள்ளார். ஒருசில சமயங்களில் மாவட்ட நிர்வாகம் தலையிட்டதை தவிர பெரிய அளவில் அவர் சந்தித்த அநீதிகளுக்கு எதிராக எந்த வித நடவடிக்கையும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

13.06.2011 அன்று முதியோர் உதவித்தொகை விண்ணப்ப மனுக்களில் கையொப்பம் செய்துவிட்டு இரவு சுமார் 10மணியளவில் பஞ்சாயத்து அலுவலகத்திலிருந்து ஆட்டோவில் தனது வீட்டிற்கு திரும்பும் போது (சுமார் 50-100 அடி தூரத்தில்) அடையாளம் தெரியாத நபர்கள் கடுமையான ஆயுதங்களை கொண்டு (வீச்சரிவாள்) கொடூரமாக அவரது தலையிலும், உடலிலும், கழுத்திலும் மொத்தம் 15 இடங்களில் தாக்கியுள்ளனர். அவரது வலது காதின் ஒருபகுதி துண்டிக்கப்பட்டு ரத்த வெள்ளத்தில் மிதந்த அவரை அண்டைவீட்டார் உயிருக்கு ஆபத்தான நிலையில் திருநெல்வேலி, ஹைகிரவுன்ட் அரசு மருத்துவமனையில் அனுமதித்துள்ளனர்.

14.06.2011 அன்று கிருஷ்ணவேணியின் கணவர் பொய்யாமொழி 14.06.2011 அன்று காலை கொடுத்த புகாரின் பேரில் Cr.No. 213/2011 பிரிவு 341, 294(b) 323, 324, 307 IPC மற்றும் பிரிவு (4) தமிழ்நாடு பெண்கள் வன்கொடுமை தடுப்புச்சட்டம் 2002ன் கீழ் முதல் தகவல் அறிக்கை பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. கிருஷ்ணவேணி தனது வாக்கு மூலத்தில் தாழையூத்து கிராமத்தைச் சேர்ந்த சுப்பு என்கிற சுப்பிரமணியன் மற்றும் அவரது இரண்டு சகோதரர்கள் மற்றும் சுல்தான்முகைதீன் ஆகியோர் பெயரை குறிப்பிட்டார். ஆகவே இவர்கள் இருவரையும் காவல் துறை மேற்கண்ட சட்டப்பிரிவுகளில் கைது செய்தது. இத்துடன் தாழ்த்தப்பட்டோர் மற்றும் பழங்குடியினர் வன்கொடுமைகள் தடுப்புச்சட்டத்தின் பிரிவு 3(ii)(5)ன் கீழும் வழக்கு பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது. இவர்கள் இருவரும் ரிமாண்டு காவலில் பாளையங்கோட்டை சிறையில் உள்ளனர். கடந்த

சனிக்கிழமை 18.06.2011 அன்று இதே கிராமத்தைச் சேர்ந்த 5 நாடார் இளைஞர்கள் வள்ளியூர் காவல்நிலையத்தில் இந்த வழக்கு தொடர்பாக சரணடைந்துள்ளனர். இவர்களும் ரிமாண்டு காவலில் வைக்கப்பட்டுள்ளனர். 20.06.2011 அன்று காவல்துறை இவர்களை காவல்துறை விசாரணைக்காக நீதிமன்றத்தில் அனுமதி கேட்டுள்ளனர்.

தேர்தலின் போது முஸ்லீம் சமூகத்தின் ஒரு பிரிவினர் இவர் பிணாமியாக செயல்படுவார் என்ற நம்பிக்கையில் இவரை ஆதரித்துள்ளனர். ஆனால் இவர் சுதந்திரமாக செயல்பட்டதை அவர்களால் ஒப்புக்கொள்ள முடியவில்லை. இவர் ஒன்பதாம் வகுப்புவரையே படித்திருந்தாலும், ஊராட்சியில் உள்ள மக்களுக்கு பணிசெய்வதில் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டினார். ஜாதிப் பாகுபாடின்றி அனைத்து ஜாதியினருக்கும் இவர் பணிசெய்ததாக உண்மை அறியும் குழுவினரிடம் மக்கள் தெரிவித்தனர்.

மே 2007 முதல் இன்று வரை இவர் சுமார் 12ற்கும் மேற்பட்ட புகார்கள், உபதலைவர் மற்றும் வார்டு உறுப்பினர்களின் ஒத்துழையாமை குறித்து, சம்பந்தப்பட்ட காவல்நிலையத்திலும், மாவட்ட நிர்வாகத்திலும் புகார் கொடுத்துள்ளார். ஊராட்சியின் பொது மூலாதாரங்களை பாதுகாக்கவும், ஊராட்சியின் பொதுமக்களுக்கு பல வசதிகளை செய்து கொடுக்கவும் மிக நேர்மையாக செயல்பட்டதால், ஊராட்சி பணிகளிலிருந்து பணம் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்த்த ஒப்பந்ததாரர்களிடமிருந்து பல எதிர்ப்புகளை சந்தித்தார்.

சமீபகாலத்தில் கோனார் சமூகத்தை சார்ந்தவர்கள் வாழ்கின்ற இடத்தில் ஒரு கழிப்பிடம் கட்டிக்கொடுக்க முயன்றார். ஊராட்சியின் பொதுநிலம் சுப்பிரமணியன் என்ற சுப்பு கோனாரிடம் இருந்ததால், இவருக்கு தேவையான ஒத்துழைப்பு கிடைக்கவில்லை. இதனால், இந்தியா சிமிண்ட் கம்பெனி இந்த கட்டிடங்களை கட்டிக்கொடுக்க ஒத்துக்கொண்டனர். ஆனால் ஆதிக்க ஜாதியினரும் கிராமநிர்வாக அலுவலரும் இந்த பணியினை தடுத்து நிறுத்தினர். இதனை எதிர்த்து மாவட்ட ஆட்சியரிடம் கிருஷ்ணவேணி மனு அளித்தார் இதனால் அனைவரும் எதிராக செயல்பட்டனர்.

கிராம ஊராட்சிகளில் குறிப்பாக தாழ்த்தப்பட்டோர் மற்றும் பழங்குடியினருக்கு ஒதுக்கப்பட்ட தொகுதிகளில் பலவிதமான மனித உரிமை மீறல்கள் நடைபெறுகிறது. பல இடங்களில், வன்கொடுமைச்சட்டம் பிரிவு 3,4 மற்றும் 5ல் குறிப்பிட்டுள்ள பாகுபாடு மற்றும் தீண்டாமைக் கொடுமைகள், உயிருக்கு ஆபத்து அளிக்கும் குற்றங்களும் ஆதிக்க சாதியின துணைத்தலைவர்,

வார்டு உறுப்பினர்கள், ஊராட்சி எழுத்தர் ஆகியோரால் நடைபெறுகின்றன. மாவட்ட நிர்வாகம் உள்ளிட்ட அரசு அலுவலர்கள், தலைவர்களின் தொடர்ந்த கோரிக்கைகளுக்குப் பிறகும் போதுமான முக்கிய நடவடிக்கைகள் எடுக்கவில்லை.

இடஒதுக்கீட்டு மாறுதல்களால் ஆதிக்க ஜாதியினர் (கோனார், தேவர், நாடார்) வசம் இருந்த பதவி அதிகாரம் தற்பொழுது அதாவது ஊராட்சிகளுக்கான மூன்றாவது தேர்தலுக்கு பிறகு தலித்கள் ஊராட்சி தலைவராக செயல்படுவதை ஆதிக்க ஜாதியினரால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் 125 தலித் பஞ்சாயத்து தலைவர்களில் அநேகம் பேர் சாதிய மற்றும் பாலின ஒடுக்குமுறைக்கு ஆளாகிவருகின்றனர்.

இந்த மூன்றாவது தேர்தலுக்கு முன்பு இருந்த ஊராட்சி நிர்வாகத்தில் தலித்துக்களுக்கு பங்கேற்பு உரிமை அளிக்கப்பட வில்லை. குறைந்தபட்சமாக கிராம சபை கூட்டத்தில் கூட அவர்களின் கருத்துக்கள் விவாதிக்கப்பட வாய்ப்பு அளிக்கப்படவில்லை.

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தலித், தலித் பெண் சந்திக்கும் மனித உரிமை மீறல்கள் ஜாதிரீதியாக பாகுபடுத்தப்படுதல் முதல் அவர்கள் மீதான உடல்மீதியான வன்முறை, நிர்வாக குறுக்கீடு என தொடர்கிறது.

**கேரள ஊராட்சிகள் சட்டத்தைப்போன்று
தமிழக ஊராட்சிகள் சட்டத்திலும்,
காவல்துறை உள்ளிட்ட அனைத்து
துறைகளுக்கான அதிகாரம் ஊராட்சியின்
கட்டுப்பாட்டிற்குள் வருமாறு தமிழக அரசு
சட்டத்திருத்தம் கொண்டுவரவேண்டும்.**

ஆதிக்க சாதியைச் சார்ந்த ஊராட்சியின் துணைத் தலைவர் / உதவியாளர் அல்லது எழுத்தர் தலித் தலைவர்களை சுதந்திரமாக செயல்பட விடுவதில்லை. மேலும் தலித் தலைவர்கள் அவர்களது சாதியின் காரணமாக இழிவுபடுத்தப்படுகிறார்கள், குறிப்பாக தலித் பெண் தலைவர்கள் என்றால் அவர் பெண் என்ற அடிப்படையிலும் இழிவுபடுத்தப்படுகிறார்.

ஊராட்சி மன்றக் கவுன்சில் கூட்ட உறுப்பினர்கள் (குணைத் தலைவர், வார்டு உறுப்பினர்) ஊராட்சி மன்றக் கூட்டம் மற்றும் கிராமசபைக் கூட்டத்தில் கலந்துக் கொள்ளாமல் அங்கு விவாதிக்கப்படும் தீர்மானங்களை

நிறைவேற்ற முடியாமல்செய்து அதன் மூலம் ஊராட்சியை செயல்படவிடாமல் செய்கின்றனர்.

கிராம ஊராட்சி தொடர்பான கணக்கு புத்தகங்கள் மற்றும் பிற ஆவணங்களை தர மறுப்பது. ஒன்றிய மற்றும் கிராம அளவிலான அரசு அதிகாரிகளும் ஊராட்சி மன்ற உதவியாளர், துணைத் தலைவர் ஆகியோர் ரகசிய உடன்பாடு / உறவு வைத்துக் கொண்டு ஊராட்சி நிலங்கள், பிற சொத்துக்கள், வளர்ச்சித் திட்டம் பற்றிய விவரங்களை தலைவருக்கு தர மறுப்பது உள்ளிட்டவை தமிழகம் முழுவதும் தொடர்கிறது. ஊராட்சியின் நிலம் / பிற சொத்துக்களைப் பற்றிய தகவல்களை கிராம நிர்வாக அலுவலர் ஊராட்சித் தலைவரிடம் தர மறுப்பது, ஊராட்சி நிதி, ஆவணங்கள், காசோலைகள், தன் வசம் வைத்துக் கொள்வது, திட்டங்கள் பற்றிய முடிவுகள் எடுப்பது ஊராட்சி வேலை தொடர்பான காசோலையில் கையெழுத்திட மறுப்பது போன்ற வகையில் துணைத் தலைவர்கள் ஆதிக்கம் செலுத்துவது போன்றவை தொடர்கிறது.

மேலும் ஆதிக்க சாதியைச் சார்ந்த முந்தைய ஊராட்சித் தலைவர்கள், உதவியாளர்கள் அவர்கள் பதவி காலத்தில் செய்த ஊராட்சி கணக்கு வழக்குகளை புதிய தலித் தலைவரிடம் ஒப்படைக்காமல் இருப்பது, ஊராட்சி உதவியாளர்கள் / துணைத் தலைவர் ஊராட்சி அலுவலக நிர்வாகத்தை தங்கள் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பது, ஊராட்சியின் நிதி எவ்வாறு செலவழிக்கப்படுகிறது என்ற விவரத்தை தெரிவிக்காமல் தலைவர்களை குறிப்பாக பெண் தலைவர்களை காசோலையில் கையெழுத்திட கட்டாயப்படுத்துவது ஆகியவையும் தொடர்கிறது. கிராம சபைக் கூட்டத்தில் பெரும்பாலும் மாவட்ட ஆட்சியர் இறுதி செய்த விஷயங்களை பற்றியே விவாதிக்கப்படுகிறது, தீர்மானம் இயற்றப்படுகிறது.

பரிந்துரைகள்

கேரள ஊராட்சிகள் சட்டத்தைப்போன்று தமிழக ஊராட்சிகள் சட்டத்திலும், காவல்துறை உள்ளிட்ட அனைத்து துறைகளுக்கான அதிகாரம் ஊராட்சியின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வருமாறு தமிழக அரசு சட்டத்திருத்தம் கொண்டுவரவேண்டும்.

தலித் பஞ்சாயத்து தலைவர்கள் பிரச்சனை என்பது, சிக்கலானதும், முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். அது கிராமப்புற ஏழை மக்களின் அன்றாட தேவைகள் மற்றும் வளர்ச்சி குறித்ததாகும். இப்பிரச்சனை குறித்து ஆய்வினை உடனே செய்து, அதன் மீதான நடவடிக்கையினை துரிதப் படுத்தவேண்டும். நமது அரசியல் அமைப்பு சட்டத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ள உரிமைகளை பயன்படுத்தி தலித் ஊராட்சித் தலைவர்களை பாதுகாப்பதுடன், மாவட்ட மற்றும் மாநில நிர்வாகம் இப்பிரச்சனையில் தலையிட்டு தலித் மற்றும்

பழங்குடியின ஊராட்சித் தலைவர்களுக்கு ஒடுக்குமுறை மற்றும் வன்முறை அற்ற அரசியல் தளத்தை உருவாக்க வேண்டும்.

திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் உள்ள தலித் பஞ்சாயத்து தலைவர்களின் உரிமைகளை மீட்டவும், அவர்கள் மீதான வன்கொடுமையினை தடுத்திடவும் அரசு உடனடி நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். தலித் பஞ்சாயத்துத் தலைவர்கள் சந்திக்கும் பிரச்சனைகள் குறித்து BDO, துணை ஊராட்சிகள் இயக்குனர், மாவட்ட ஆட்சியர் ஆகியோரிடம் அளிக்கும் புகார் மனுக்களுக்கு நடவடிக்கை எடுப்பதில்லை. இம்மனுக்களை பரிசீலித்து உடனடி நடவடிக்கை எடுக்க அரசு அதிகாரிக்கு உத்திரவிடவேண்டும்.

தலித் பஞ்சாயத்து தலைவர்களின் சுதந்திரமான செயல்பாட்டிற்கு எதிராக அச்சுறுத்தல் உள்ள ஊராட்சி கூட்டங்களில் மாவட்ட ஆட்சியர் நேரடியாக பங்கேற்க வேண்டும். இது மூலம் தலித் பஞ்சாயத்து தலைவர்களிடம் தன்னம்பிக்கை வளர்ப்பதுடன், உள்ளாட்சி அரசமைப்பு மீது தலித் மக்களுக்கு நம்பிக்கை ஏற்படும்.

ஆதிக்க சமூக எழுத்தர் குறுக்கீட்டால் தலித் பஞ்சாயத்து தலைவர்களின் செயல்பாடு தடுக்கப்படும் ஊராட்சிகளில், ஊராட்சி எழுத்தரின் செயல்பாடு திருப்தி இல்லாத நிலை மற்றும் சரிவர பணி செய்யவில்லை எனில் அவரை மாற்றிட பஞ்சாயத்து தலைவருக்கு முழு அதிகாரம் வழங்க வேண்டும். தலித் மற்றும் பெண் பஞ்சாயத்து தலைவரை செக் புத்தகத்தில் கையெழுத்திட ஆதிக்க ஜாதி துணைத் தலைவர், ஊராட்சி உதவியாளர் நிர்பந்திப்பது, ஊராட்சி அலுவலகத்திற்குள் செல்ல தடை செய்வது, தலைவர் நாய்காலியில் அமர விடாமல் தடுப்பது, மற்றும் ஊராட்சி ஆவணங்கள் கையாள தடுப்பது உள்ளிட்ட செய்கைகளை புரியும் நபர்கள் மீது வன்கொடுமை தடுப்பு சட்டத்தின் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளின் திட்டங்கள் மற்றும் நிதி குறித்த அனைத்து விவரங்களையும் தலித் ஊராட்சித் தலைவர்களுக்கு சம்மந்தப்பட்ட BDO(வட்டார வளர்ச்சி அலுவலர்), துணை இயக்குனர் ஊராட்சிகள் ஆகியோர் தலித் தலைவர்களுக்கு விளக்க வேண்டும்.

ஊராட்சி நிர்வாகம் குறித்து தலித் பஞ்சாயத்து தலைவர்களுக்கு தகவல் தர மறுக்கும் கிராம நிர்வாக அலுவலர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

ஊராட்சிகளுக்கு அதிகாரங்களை வழங்கிட வகை செய்யும் அரசியல் அமைப்பு சட்டம் 11 வது அட்டவணை பிரிவு 243 (a) படி தமிழ்நாடு சட்டத்தில் திருத்தம் கொண்டுவர அரசு உடனே நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

ஊராட்சி அரசாங்கப் பெண் தலைவரின் குரல்

பி. கீதா, தலைவர் (2006 – 2011), தலகாஞ்சேரி ஊராட்சி, திருவள்ளூர் ஒன்றியம்

எனது பெயர் பி. கீதா வயது 38. நான் 10 ஆம் வகுப்பு வரை படித்துள்ளேன். பெண்கள் பொது என்ற அடிப்படையில் என் கணவர் விருப்பப்படி நின்றேன். இங்கு மொத்த குடும்பம் 343. இதில் எஸ்சி மட்டும் 3 குடும்பம் இருக்கிறது. மற்றவை வன்னியர், செட்டியார், ரெட்டியார், நாயக்கர் இருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய தொழில் வர்ணம் பூசுவது, விவசாயம், தச்சு வேலை ஆகும். இந்த ஊராட்சி வறுமை கோட்டுக்கு கீழ் உள்ளது. இங்கு மொத்த ஓட்டு 710 அதில் நான் 130 ஓட்டு வித்தியாசத்தில் வெற்றி பெற்றேன்.

இந்த பஞ்சாயத்தில் மொத்த பரப்பளவு 12 ஏக்கர். இவை அத்தனையும் நத்தம் புறம்போக்கு தான். இங்கு குளம் 1, பில்பாக்கம் ஏரி 182 ஏக்கர் ஏரிபுறம் போக்கு இருக்கிறது. மின்விளக்கு 42 அடிப்பு 2 உள்ளது. OHT டேப் இங்குள்ள வீட்டுக்கு போட்டு தரப்பட்டுள்ளது. மேல்நிலை தண்ணீர் தொட்டி 2. இங்கு நடு நிலை சுடுகாடு ஒன்று உள்ளது. பள்ளி ஒன்று உள்ளது. இதில் (150 மாணவ மாணவியர் படிக்கின்றார்கள்) அங்கன் வாடி 1. எனது கணவருக்கு விவசாயம் தான் தொழில். 2 ஏக்கர் நிலம் உள்ளது. ஒரு ஓட்டு வீடு ஒன்று உள்ளது. எங்களது வருட வருமானம் ரூ.24000. இங்குள்ள பள்ளியில் மூன்று ரூம்கள் தான் உள்ளது. மழை நேரத்தில் அதிகமாக ஒழுகும். அதுவும் இல்லாமல் ஒரு வகுப்பு அறையில் மூன்று வகுப்பு நடத்தும் நிலை, அதனால் புதிதாக பள்ளி கட்ட நிலம் ஒதுக்கப்பட்டு அரசு புதியதாக பள்ளி கட்ட ஆணை செய்துள்ளது. இங்கு துணைத் தலைவர் மூர்த்தி நாயக்கர். 3 வார்டு உள்ளது. 6 நபர்கள் உள்ளார்கள். வேல்முருகன், பழனி, தனிகாசலம், மஞ்சளா, ஆனந்தி, மூர்த்தி இவர்கள் அனைவரும் நாயக்கர் வகுப்பை சார்ந்தவர்கள்.

இங்குள்ள குளம் ஆக்ரமிப்பில் இருந்தது. அதை தூர்வாரி படித்துறை கட்டினோம். இந்த ஆக்ரமிப்பை அகற்றும் பொழுது அங்குள்ள சிலர் வந்து ஆக்ரமிப்பை அகற்றவிடாமல் ஒரே பிரச்சனை செய்தார்கள். NREGA வேலையில் முறைகேடு செய்துள்ளோம் என்று கலெக்டரிடம் மனு வெல்லாம் கொடுத்தார்கள். அதன் பிறகு அவர்கள் வந்து பார்த்து எதும் நடக்கவில்லை என்று தெரிந்து கொண்டு அங்குள்ளவர்களை எச்சரிக்கை செய்து அனுப்பினார்கள். நாங்கள் இருக்கும் பஞ்சாயத்துக்கு ரோடு வசதி இல்லை. இந்த இடம் நகராட்சிக்கு சொந்தமானது அதனால் எங்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. நகராட்சியிடம் கேட்டு கொண்டு

இருக்கிறோம். வரவழியெல்லாம் பள்ளம் மேடுமாக இருக்கும் மழை பெய்தால் சொல்ல வேண்டியது இல்லை சேறும், சகதியுமாய் வெளியில் வரவே முடியாது அது மாதிரி ஒரு நிலைமை. இதை ஊர் மக்கள் புரிந்து கொள்ளாமல் நான் ரோடு போடவில்லை என்று என்னிடம் பிரச்சனை பண்ணுவார்கள். என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. இது சம்மந்தமாக கலெக்டரிடம் எல்லாம் மனு கொடுத்து இருக்கோம். இந்த தலகாஞ்சேரிக்கு பஸ் வசதியும் கிடையாது. இங்குள்ளவர்கள் 2 வீலர் போன்றவை தான் பயன்படுத்துகிறார்கள். இதுவும் முடியாதவர்கள் நடைபயணம் தான்.

இங்குள்ள பள்ளியை தரம் உயர்த்தி உள்ளோம். நடுநிலை பள்ளியாக்கி உள்ளோம். இலவச மின்சாரம் வாங்கி கொடுத்துள்ளோம். தொகுப்பு வீடு 30 கட்டி கொடுத்துருக்கோம். சுடுகாடு மற்ற இதர வசதி சாலை செயல்படுத்தி உள்ளோம். கண் சிகிச்சை முகாம் அனைத்து சிகிச்சை முகாம் நடத்தியுள்ளோம். இங்கு மின் பற்றாக்குறை இருக்கிறது அதற்கு ட்ரான்ஸ்பாரம் ஒன்று போட்டு மின் பற்றாக்குறை இல்லாமல் பார்த்து கொண்டு இருக்கோம். குழந்தைகள் படிப்புக்காக வீடு வீடாக சென்று கவுன்சிலிங் கொடுத்து இருக்கோம். இங்கு NREGA மூலம் 150 பேர் அடைகிறார்கள். KVVT மூலம் 47 வீடு இப்பொழுது கவர்மென்ட் வழங்கி உள்ளது. அடுத்து கழிப்பிடம் 50 வீட்டுக்கு செய்து கொடுத்துள்ளோம் டிவி, கேஸ் அடுப்பு கொடுத்து இருக்கோம். முதியோர் பென்ஷன், திருமண உதவி திட்டம், மகப்பேறு உதவி, விதவைகள் பென்ஷன் உதவி போன்றவை மக்களுக்கு வாங்கி கொடுத்துள்ளேன். ரேஷன் கடை, நூல்நிலையம் போன்றவையும் அண்ணா மறுமலர்ச்சி திட்டம் கீழ் செயல்படுத்தி உள்ளோம்.

ஆண்டுக்கு அரசு கொடுப்பது	=	300000
வரிவசூலிப்பது மூலம்	=	30000

அரசு கொடுத்த அனைத்து திட்டமும் முறையாக மக்களுக்கு செய்ததால் எனக்கு கிராமிய ரத்னா விருது கிடைத்தது.

சமீக்யம் என்ஜூம் கற்பிதம்

ஸ்டாலின் ராஜாங்கம்

பாப்பாபட்டி, கீரிப்பட்டி ஊராட்சிகளின் ஐந்தாண்டுகால அனுபவமும் தற்போதைய உள்ளாட்சி தேர்தல் நிலைமையும்

உசிலம்பட்டியிலிருந்து திரும்பிக்கொண்டிருந்தபோது வழியில் பாப்பாபட்டியைப் பார்த்துச் செல்லலாம் என்ற எண்ணம் தோன்றியது. பாப்பாபட்டி பஞ்சாயத்து தலைவர் பெரிய கருப்பன் வீட்டில் இல்லாததால் பொழுது மறையத் தொடங்கிய சமயத்தில் பஞ்சாயத்து அலுவலகத்தை சென்று அடைந்தோம். இரண்டு அறைகள் கொண்ட அலுவலகத்தில் ஒன்றில் மர வேலை நடந்து கொண்டிருந்தது. உள்ளேயும் வெளியேயும் ஆட்கள் பஞ்சாயத்து தலைவரைப் பார்க்கணும் என்று சொன்னதும் “ஹேய் பிரசண்டு ஒன்னப் பாக்கணும்மா” என்று சத்தமிட்டார் அவரை விட வயது குறைந்த இளைஞர் ஒருவர். நாங்கள் சென்ற வாகனம், எங்களின் தோற்றம், கேமரா ஆகியவற்றைப் பார்த்ததும் அங்கிருந்த ஆட்கள் மட்டுமின்றி தலைவரும் சுதாகரித்துக் கொண்டார். அலுவலகத்தின் மற்றொரு அறைக்குள் புகுந்து அங்கு அடுக்கப்பட்டிருந்த நாற்காலியை எடுத்துத் தூசியைத் துடைத்து உட்கார்ந்த தலைவர் எங்களையும் உட்காரச் சொன்னார். தரையிலும் நாற்காலியிலும் படிந்திருந்த தூசு அந்த அறை நெடுநாள் பயன்படுத்தப்படாமலிருந்ததைச் சொல்லியது. நாற்காலியில் தலைவர் மட்டுமே அமர்ந்தார். அவருக்கு எதிரே உட்கார்ந்திருந்த எங்களைச் சுற்றித் தலைவரின் முகத்தைப் பார்த்தபடி ஆட்கள், அவருடைய செயலும், பேச்சும் நிற்பவர்களின் கண்காணிப்பிலிருந்தது. நாற்காலி நுனியில் அமர்ந்திருந்த தலைவர், எங்களின் கேள்விகளுக்கு ஆம், இல்லை என்பதைத் தாண்டி ‘எல்லாம் நல்லாத்தான் இருக்கு’ என்பதை மட்டுமே திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். அரசு நிர்வாகத்தாலும் ஊடகங்களாலும் கண்காணிக்கப்படும் பஞ்சாயத்து என்ற வகையில் அதைச் சார்ந்தவர்களின் வருகையின் போது மட்டும் பஞ்சாயத்து தலைவருக்கு இத்தகைய வாய்ப்பு தரப்பட்டிருக்கிறது என்பதையே நன்கு ஒத்திகை பார்க்கப்பட்ட அந்நாடகம் உணர்த்தியது. அதனால்தான் இந்நடவடிக்கைகள் பதற்றத்தோடு நடந்து முடிந்தன. அதற்கு மேல் பேசுவதற்கும் பதிலளிப்பதற்கும் ஒன்றுமில்லை என்பதைப் புரிந்துகொண்ட போது அங்கிருந்து புறப்பட்டோம். கடந்த நான்கு மாதங்களுக்கு முன் பத்திரிக்கையாளர்கள் முரளிதரன், கவிதா ஆகியோரோடு சென்றிருந்த போது சந்தித்த அனுபவம் இது.

1996 ஆம் ஆண்டு ஆட்சிக்கு வந்த திமுக அரசு உள்ளாட்சித் தேர்தலை அறிவித்தது. தாழ்த்தப்பட்ட

வகுப்பினருக்கு ஒதுக்கப்பட்ட தனி ஊராட்சிகளுள் பாப்பாபட்டி, கீரிப்பட்டி, நாட்டார் மங்கலம், கொட்டகச்சியேந்தல் தவிர மற்ற மூன்று ஊர்களும் மதுரைக்கு மேற்கே அமைந்துள்ள உசிலம்பட்டி வட்டாரத்தைச் சேர்ந்தவை. கிராம மரபு, கோவில் தூய்மை, குலக்குழு அடிப்படையிலான சாதித்தனித்துவம் போன்ற பெயர்களில் சாதிப்பெரும்பான்மை கொண்டுள்ள பிரமலைக்கள்ளர் வகுப்பினர் சமூக அதிகாரத்தில் சிறும்பான்மையினரான தலித்துகளுக்குச் சட்டபூர்வமான கிராம அதிகாரம் என்பதை கடுமையாக எதிர்த்தனர். சமகால அரசியல் அதிகாரத்தை கைப்பற்றியுள்ள அந்த வகுப்பினர் தங்கள் கிராமங்களில் அரசு நிர்வாகத்தைச் செயலிழக்கச் செய்தனர். 1996இல் தொடங்கி 2006 வரையிலான பத்தாண்டுகளில் தமிழகத்தை ஆண்ட திமுக, அதிமுக ஆகிய இரண்டு அரசாங்கமும் கள்ளர்களை பகைக்க விரும்பாததால் தேர்தல் நடத்துவதில் அக்கறை காட்டவில்லை. 1990களில் எழுச்சிபெற்ற தலித் இயக்கங்களால் இப்பிரச்சனை மெல்ல மெல்ல மட்டத்திற்கு கொண்டுவரப்பட்டது. குறிப்பாக விடுதலை சிறுத்தைகள் கட்சி தொடக்கத்திலிருந்தே இதில் முனைப்பாகச் செயல்பட்டது. பின்னர் மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தலையிட்டுத் தீவிரமாகச் செயலாற்றியது. இக்கட்சிகளின் போராட்டங்கள் தந்த அழுத்தம் காரணமாக மாவட்ட நிர்வாகம் தேர்தலை நடத்த முயன்றது. மறுத்தாக்கலைத் தடுத்தல், மிரட்டுதல் என்று செயல்பட்ட கள்ளர்கள் ஒரு கட்டத்தில் தேர்தலை நடத்தியே ஆகவேண்டும் என்ற நிலை வந்தபோது ஊர்சார்பாகத் தங்களின் சாதி அதிகாரத்திற்கு இணங்கிய தலித் ஒருவரை நிறுத்தி வெற்றிபெறச் செய்து அடுத்த சிலமணி நேரங்களில் ராஜினாமா செய்ய வைத்தனர். பத்தாண்டுகளில் ஆறு மாதத்திற்கு ஒருமுறை மறுதேர்தல் என்ற முறையில் 19 முறை இவ்வாறு தேர்தல் தள்ளிவைக்கப்பட்டது.

இந்நிலையில் 2006ஆம் ஆண்டு திமுக ஆட்சியில் நடந்த உள்ளாட்சித் தேர்தலில் அதுவரையிலும் பத்தாண்டுகளாக தனி ஊராட்சிகளாக இருந்தவை சுழற்சி முறையில் பொது ஊராட்சிகளாக மாற்றப்பட்டன. ஆனால் தொடர்ந்து முறையாக தேர்தல் நடத்தப்பட்டுப் பஞ்சாயத்து நிர்வாகம் நடைபெறாதவை என்ற வகையில் இந்த நான்கு ஊராட்சிகளும் தனி ஊராட்சிகளாகவே தொடரும் என அறிவிக்கப்பட்டது. பிறகு மதுரை மாவட்ட

ஆட்சியராயிருந்த த. உதயச்சந்திரன் தலைமையிலான மாவட்ட நிர்வாகம் இக்கிராம மக்களிடம் நடத்திய பேச்சுவார்த்தை, கட்சிகளின் ஒத்துழைப்பு ஆகியவற்றின் துணையோடு தேர்தலை நடத்திக்காட்டி பெரும் கண்காணிப்பின் கீழ் ஐந்து ஆண்டுகளாக நீடிக்கச் செய்துள்ளனர். பாப்பாபட்டிக்குப் பெரிய கருப்பன், கீரிப்பட்டிக்குப் பாலுச்சாமி, நாட்டார் மங்கலத்திற்குக் கணேசன், கொட்டகச்சியேந்தலுக்குக் கருப்பன் ஆகியோர் தலைவர்களாக நீடித்தனர். சட்டத்தை உறுதியாகச் செயல்படுத்தினால் மட்டுமே தலித்துகளுக்கு நியாயம் செய்ய முடியும் என்பதற்கு இவையே சான்று. இத்தேர்தலை தன்னுடைய சாதனையாகக் காட்ட விரும்பிய திமுக அரசு இதற்காக சென்னையில் நான்கு ஊராட்சி தலைவர்களையும் அழைத்துச் 'சமத்துவ பெருவிழா' நடத்தி அப்பஞ்சாயத்துகளுக்கு கூடுதல் நிதி, தலைவர்களுக்கு துப்பாக்கி ஏந்திய போலீஸ் பாதுகாப்பு ஆகியவற்றை வழங்கியது. ஒருவகையில் இத்தலைவர்களுக்கு இவை மனரீதியான உற்சாகத்தை அளித்திருக்கக் கூடும்.

அரசாங்கத்திற்கு தேர்தலை நடத்தி விட்டோம் என்னும் அடையாளம் மட்டுமே போதுமானதாயிருந்தது. ஆனால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதி சாதிக்கட்டுப்பாட்டிலிருந்து விலக்கானவராக இருக்க முடியவில்லை.

நான்கு ஊராட்சிகளும் ஐந்தாண்டுகளை நிறைவு செய்துவிட்ட நிலையில் அங்கே சமூக ரீதியாக நடந்துள்ள மாற்றங்கள் என்ன? ஐந்தாண்டுகால செயற்பாடுகளுக்கும் சமத்துவம் நோக்கிய பயணத்திற்குமுள்ள உறவு என்ன? என்பன போன்ற கேள்விகள் முக்கியமானவை. அத்தகைய நிலையில் சந்தித்த அனுபவம்தான் மேலே விவரிக்கப்பட்டுள்ள பாப்பாபட்டி சம்பவம்.

தற்போது ஊராட்சித் தேர்தல் அறிவிக்கப்பட்டுள்ள நிலையில் பாப்பாபட்டி ஊராட்சி தலைவர் பெரிய கருப்பனைக் கடந்த அக்டோபர் எட்டாம் நாள் கீரிப்பட்டியில் உள்ள அவர் மகள் வீட்டில் சந்தித்த போது சொந்த ஊரான பாப்பாபட்டி தரும் இறுக்கம் ஏதுமில்லாமல் அவரால் பேச முடிந்தது. ஆனால் இம்முறையும் அவர் வேட்பாளராக இருக்கிறார் என்பதை மனதில் கொண்டே பேசினார். பெரிய கருப்பனோடு தனிக்கொடி, பேபி, செல்லக்கண்ணு முருகானந்தம், பாலுச்சாமி ஆகிய

அறுவர் போட்டியில் உள்ளனர். 1400 ஓட்டுகள் கொண்ட பாப்பாபட்டியில் பெரும்பான்மை ஓட்டு கள்ளர்களுடையது. பள்ளர், பறையர் ஆகிய இரு தலித் சாதியினர் ஓட்டுகளும் சரிபாதி யாக உள்ளன. அருந்ததியர் ஓட்டு சிறுபான்மையான எண்ணிக்கையில் இருக்கிறது. இம்முறையும் தான் வெற்றிபெற வாய்ப்பிருப்பதாகப் பெரிய கருப்பன் கருதுகிறார். கடந்த ஐந்து வருடங்களில் ஊரார் விருப்பப்படியே நடந்து கொண்டதால் ஆதரவு தொடரும் என்பதே அவர் நம்பிக்கை. ஊரார் விருப்பம் என்பது அவர்களின் சாதிக்கட்டுமானத்தை எந்தவிதத்திலும் மீறவில்லை என்பதுதான். இங்கே தேர்தல் ஆரம்பித்த காலத்திலிருந்தே ஊரார் எனப்படும் கள்ளர்களால் தங்களுக்கு உகந்தவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்தான் பெரிய கருப்பன்.

2006இல் பல்வேறு புறநெருக்கடிகளால் தேர்தலை ஒத்துக்கொண்ட ஊரார் அப்போது போட்டியிட்ட மார்க்கிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்த பாலுச்சாமியைத் தோற்கடிக்கப் பெரிய கருப்பனை நிறுத்தி வெற்றிபெறச் செய்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அரசாங்கத்திற்கு தேர்தலை நடத்தி விட்டோம் என்னும் அடையாளம் மட்டுமே போதுமானதாயிருந்தது. ஆனால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதி சாதிக்கட்டுப்பாட்டிலிருந்து விலக்கானவராக இருக்க முடியவில்லை. கடந்த பத்தாண்டுகளில் முதலில் நடத்தப்பட்ட தேர்தலிலேயே ஊர்சார்பாகத் தனிக்கொடி என்ற தலித் ஒருவரை நிறுத்தி ராஜினாமா செய்ய வைத்தனர். அடுத்து 2005 ஏப்ரலில் விடுதலைச்சிறுத்தைகள் சார்பாகப் போட்டியிட்ட நரசிங்கம் திடீரென மரணமடைந்தபோது ஊரால் நிறுத்தப்பட்டு ராஜினாமா செய்யவைக்கப்பட்டவர்தான் பெரிய கருப்பன். இப்போது ஊராரை உறுதியாக நம்பும் பெரிய கருப்பன் மறுபுறம் தலித்களின் ஓட்டு கிடைக்க வாய்ப்பில்லை என்பதை தெரிந்து வைத்திருக்கிறார். போட்டியிடும் அறுவரில் பள்ளர் வகுப்பினர் இருவர். பறையர் வகுப்பினர் மூவர். சக்கிலியர் ஒருவர். இங்கே தலித் சாதிகளிடையே சொல்லும்படியான முரண்பாடுகள் ஏதுமில்லையென்றாலும் யாருமே தற்சார்பான வாழ்வாதாரத்தைக் கொண்டிருக்காமல் ஏதோ ஒருவகையில் கள்ளர்களை சார்ந்திருப்பதே அவர்களின் பலவீனம். 2006 தேர்தலில் அரசியல் விழிப்புணர்வு பெற்ற பாலுச்சாமி என்ற பள்ளர் வகுப்பினரைத் தவிர்த்து பலவீனமான பெரிய கருப்பன் என்ற பறையர் வகுப்பினரைத்தான் ஊரார் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டனர்.

கடந்த ஐந்தாண்டுகளில் ஊராரோடு எந்த முரண்பாடும் இல்லை என்று கூறும் பெரிய கருப்பன் அவர்களின் நிபந்தனைகளை ஒத்துக் கொள்ளாவிட்டால் பிரச்சனைகள் வரும்; கடந்த தேர்தலிலேயே ஊரார்

எனக்காக 50000 ரூபாய் செலவழித்தனர். பஞ்சாயத்து நிதியின் கமிஷன் எல்லாம் அவர்களுக்குத்தான் என்றும் சொன்னார். இதற்கு மறுத்திருந்தால் பிரச்சனைதான் என்று பெரிய கருப்பன் சொன்னதன் பொருள் என்ன என்பதை விளக்கத் தேவையில்லை. இம்முறை வெற்றிபெற வைக்கப்பட்டுள்ள முருகானந்தமும் சட்டத்தைவிடச் சாதி முறைக்குக் கட்டுப்பட்டவராக இருந்தால் மட்டுமே தலைவராக நீடிக்க இயலும்.

கீரிப்பட்டியின் நிலைமை சற்று வேறுபட்டது. 1200 வாக்காளர்களைக் கொண்ட இங்கு பாலுச்சாமி, மொக்ககாளை, சின்னசாமி, சுப்பன், பழனி, ந.சுப்பன் ஆகிய அறுவர் போட்டியிடுகின்றனர். இதில் பாலுச்சாமி கடந்த ஐந்தாண்டுகளாகத் தலைவராக இருந்தவர். வெளிப்படையான போட்டியாகத் தெரிந்தாலும் கள்ளர்கள் ஊரைக் கூட்டி மொக்கக் காளை என்பவருக்கே ஓட்டு போட வேண்டும் என்று முடிவெடுத்திருக்கிறார்கள். இங்கு தலித்துகளின் ஓட்டு எண்ணிக்கை 300 மட்டுமே. பாப்பாப்பட்டியில் யார் வேண்டுமென்றாலும் பிரச்சாரம் செய்து கொள்ளுங்கள் என்று கூறிவிட்டு தங்கள் விருப்பப்படி ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுக்க விரும்பும் அதே நேரத்தில் கீரிப்பட்டியில் பிரச்சாரமே செய்யக் கூடாது என்கின்றனர் கள்ளர்கள். கீரிப்பட்டியில் பாலுச்சாமி கள்ளர்கள் பகுதிக்குள் பிரச்சாரத்திற்குச் சென்றபோது “இங்கு பிரச்சாரம் செய்ய வரக்கூடாது நாங்க ஊர்கூடி முடிவு செய்தவனுக்கே ஓட்டு போடுவோம்” என்று கூறித் தடுக்கப்பட்டார். பாலுச்சாமியோடு பிரச்சாரத்திற்கு வந்த கள்ளர் வகுப்பைச் சேர்ந்த செல்லக்கண்ணு என்ற மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மாவட்ட நிர்வாகி, பிரச்சாரம் செய்ய விடாமல் தடுத்தவர்களென ராஜகிளித் தேவர் உள்ளிட்ட அறுவர் மீது புகார் அளித்திருக்கிறார். பாலுச்சாமியைத் தடுத்த ராஜகிளியின் தந்தை அன்னக்கொடித் தேவர் என்பவர் அப்பகுதியிலே நீண்ட காலம் தலைவராகவும் சேர்மனாகவும் இருந்தவர். அப்போதெல்லாம் தலித்துகள் வாக்களித்ததே இல்லை. தலித்துகளுக்கும் சேர்த்து அவர்களே வாக்களிப்பர் என்பதை தலித்துகள் நினைவு கூர்கின்றனர். இப்போக்கின் தொடர்ச்சிதான் பிரச்சாரத்தை தடுத்ததும் மொக்ககாளையைத் தேர்ந்தெடுத்ததும். ஆனால் இப்புகார் மதுரை மாவட்ட ஆட்சியரின் கவனத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு அவரும் கீரிப்பட்டிக்கு வந்து சென்றதால் பிரச்சாரத்தை தடுக்க முடியாமல் போயிருக்கிறது.

2006 தேர்தலில் ஊராட்சி தலைவர் ஒருவரை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டிய நிர்வாகத்தில் இருந்ததால் பாலுச்சாமி ஐந்து வருடங்கள் தலைவராக நீடித்தார். ஆனால் பாலுச்சாமி ஊரார் வாக்களித்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர் அல்ல. மிக நெருக்கடியான

நிலையில் பாலுச்சாமி மட்டுமே போட்டியிட முன்வந்தபோது அரசாங்கத்தாலேயே தலைவராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர். இவ்வகையில் அவர் ஊராரின் விருப்பத்திற்குரியவர் அல்ல.

கீரிப்பட்டியில் 2001ஆம் ஆண்டிலிருந்தே தேர்தல் முயற்சிகளோடு தொடர்புடையவர் பாலுச்சாமி. முதலில் பூங்கொடியான் என்பவரை விடுதலைச் சிறுத்தைகள் கட்சி நிறுத்த முயன்றபோது பூங்கொடியானை முன்மொழிந்து துணைநின்ற சின்னராசு என்பவர் பாலுச்சாமியின் சகோதரர். இதன் காரணமாக அச்சுறுத்தப்பட்ட பாலுச்சாமி குடும்பத்தோடு வெளியேறி நான்கு ஆண்டுகள் மதுரையில் வசிக்க நேர்ந்தது. அங்கே விடுதலைச் சிறுத்தைகள் போன்ற தலித் கட்சிகளால் உத்வேகம் பெற்றதாகக் கூறும் பாலுச்சாமி 2006 தேர்தலில் போட்டியிட முடிவு செய்தார். இப்பிரச்சனையில் விடுதலைச் சிறுத்தைகள் கட்சியின் செயற்பாடு தேக்கமடைந்த சமயத்தில் மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மட்டும் அதில் முனைப்புக் காட்டியது. கீரிப்பட்டியில் கட்சியின் கிளையைத் தொடங்க பாலுச்சாமியை அதன் செயலாளராக்கி, வேட்பாளராகவும் அக்கட்சி அறிவித்தது. இந்நிலைமை பாலுச்சாமிக்கு புதிய உத்வேகத்தை அளித்திருந்தது. தேர்தல் நடைபெறும் வரை தொடர்ந்து பாலுச்சாமியைக் காத்துவந்த அக்கட்சியின் மூலமே தமிழக முதல்வர் கருணாநிதி, மதுரை மாவட்ட ஆட்சியர் த.உதயசந்திரன் ஆகியோரை பாலுச்சாமி சந்தித்தார். அப்போது நடைபெறவிருந்த பாலுச்சாமியின் அக்கா மகள் திருமணத்திற்கான நிதியுதவியையும் கூட மாவட்ட நிர்வாகமும் கட்சியும் ஏற்றுக்கொள்ள முன்வந்தது. இத்தகைய விடாப் படியான முயற்சிகள் மூலமாக 2001இல் நுழையக்கூட முடியாத கீரிப்பட்டி பஞ்சாயத்து அலுவலகத்தில் 2006இல் அரசு நிர்வாகம், காவல்துறை, கட்சிகள் சூழ பாலுச்சாமி பதவியேற்றார். இம்முயற்சிகளின் வழியாகப் பதவியேற்ற தருணத்தை விவரிக்கும்போது பாலுச்சாமியின் கண்களில் ஒளி பிரகாசிக்கிறது. இங்கே சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ள இம்முயற்சிகள் புத்தகமாக விரியத்தக்கவை. சுற்றி நின்ற அச்சத்திலிருந்து விடுபட்ட இந்த அனுபவங்கள் முக்கியமானவை. ஐந்து வருடங்கள் தலைவராக இருந்துவிட்ட நிலையில் பாலுச்சாமி சற்றே தனித்துவம் பெற்றிருக்கிறார். அதனால்தான் இம்முறை பாலுச்சாமி போட்டியிட்டாலும் ஊரார் மொக்கக்காளையை தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும் என முடிவெடுத்துள்ளனர்.

மொக்கக்காளை ஓரறைகொண்ட தொகுப்பு வீட்டில் 10 வயதுக்கும் குறைந்த ஐந்து பெண் குழந்தைகளுடன் வசித்துவருகிறார். இருவர் உள்ளூர் அரசுப் பள்ளியில் தாங்களாகவே சேர்ந்து படித்து வருகின்றனர். மொக்கக்காளை கள்ளர் பகுதிக்கு தோட்டி. அவருக்கு

நிலமோ நிரந்தர வருமானமோ கிடையாது. இவருடைய பூர்வீகம் பாப்பாபட்டி, தோட்டிப் பணிக்காக கீரிப்பட்டிக்கு அழைத்து வரப்பட்ட குடும்பம் இவருடையது. 2001ஆம் ஆண்டு தேர்தலின்போது ஊர்சார்பாக நிற்க வைக்கப்பட்டு அடுத்த பத்து நிமிடங்களில் ராஜினாமா செய்ய வைக்கப்பட்ட அழகுமலை மொக்ககாளையின் தந்தை. இப்போது மகனை நிறுத்துகிறார்கள் அவ்வளவே. கள்ளர்களின் 'தலைவராக' இருக்கும்பட்சத்தில் மொக்கக் காளையுக்கு வருடத்திற்கு மூன்று பவுன் தங்கச்சங்கிலி தரப்போவதாகக் கூறப்படுகிறது. ஐந்து பெண் குழந்தைகளை கரையேற்ற வேண்டும் என்று அவர் என்னிடம் கூறியதும் இந்த நம்பிக்கை சார்ந்து இருக்கலாம். உள்ளூர் தலித்துகளின் கோழைத்தன வாழ்வு பற்றி விமர்சிக்கும் அல்லது பரிதாபத்தோடு அணுகும் அரசியல் கட்சிகளும் நம்மைப் போன்றோரின் எழுத்துக்களும் தலித்துகளின் தற்சார்பான வாழ்நிலைக்காகச் செய்த பூர்வாங்கமான முயற்சிகள் சொற்பமே.

உண்மையில் இந்த ஊராட்சிகளில் முன்புபோல இப்போது யாரும் தேர்தலைத் தடுக்கவில்லை. எல்லோரும் வாக்களித்தார்கள். இதைத்தான் நம்முடைய அரசும் ஊடகங்களும் சனநாயகம் எனச் சொல்கின்றன. ஆனால் சாதியமைப்பு தந்திரமாகத் தன்னைத் தற்காத்துக் கொள்கிறது. இத்தேர்தலில் மொக்கக்காளை அறுநூறு வாக்குகள் பெற்றுத் தலைவராகியுள்ளார். ஏற்கனவே தலைவராக இருந்த பாலுச்சாமி இருபத்திரண்டு வாக்குகள் மட்டுமே பெற்றுள்ளார். சட்டப்பூர்வமற்ற முறையில் தங்களுக்கிணங்கிய தலைவரைத் தேர்ந்தெடுத்து அவரையே சட்டப்பூர்வமான தலைவராக்கியுள்ளார்கள். இப்போக்கு முன்பைவிட ஆபத்தானது. இங்கே தேர்தல் நடந்துவிட்டது என்பது வெறும் குறியீடுதான். அதன் உண்மையான பிரதிநிதித்துவம் தலித்துகளிடம் இல்லை. அரசும் சமூகமும் தலித் மக்கள் மீது நடத்தும் குறியீட்டு வன்முறைதான் இது. தங்களுக்கிணங்கிய ஒருவரை ஊர்கூட்டத்தில் பேசி முடிவெடுத்து தலைவராக்குவது சாதிமுறை செல்வாக்கு செலுத்தும் பெரும்பான்மையான கிராமங்களின் பொதுவான நிலையாக இருந்து வருகிறது. அந்நிலையை எதிர்க்கும் கிராமங்களில் மட்டுமே அரசும் கட்சிகளும் தலையிடுகின்றன. அப்படித்தான் பாப்பாபட்டி உள்ளிட்ட ஊராட்சிகளில் பிரச்சனை வெளிக்கொணரப்பட்டதால் அரசும் கட்சிகளும் ஊடகங்களும் தலையிட்டன. இப்போது அதுவும் கூடப் போதுமான அளவிற்கு இல்லை.

இந்த ஊராட்சிகள் குறித்த பத்திரிக்கைகளின் பதிவுகள் இப்போது பிரச்சனை எதுவுமில்லை என்ற ரீதியிலேயே அமைகின்றன; ஒடுக்கும் வகுப்பினரின் கருத்துக்களைக்

கேட்டு அக்கூற்றுக்கள் பற்றிய எந்தவித மறு ஆய்வும் இல்லாமல் அவற்றை அப்படியே வெளியிடுகின்றன. கூர்ந்த மதியும் உண்மையைத் தேடுவதில் துணிச்சலும் பத்திரிகைகளிடம் இல்லாமல் போய்விட்டன. 10, அக்டோபர் 2011இல் தினமணி மதுரைப் பதிப்பில் வெளியான இந்த ஊராட்சிகள் பற்றிய செய்திக் கட்டுரையும் இந்த வகை மோசடிக்குச் சிறந்த உதாரணம். ஊடக சனநாயகம் குறித்துப் பரவலாக விவாதிக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை இப்போக்குகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

2006ஆம் ஆண்டு தேர்தல் நடத்தப்பட்ட போது நடத்தி முடித்தோம் என்று சொல்லிக்கொள்ள அரசாங்கத்திற்கும் எங்களால்தான் முடிந்தது என்று சொல்ல கட்சிகளுக்கும் இத்தேர்தல் வாய்ப்பாகப் பயன்பட்டது. மு.கருணாநிதிக்கு 'சமத்துவப் பெரியார்' எனும் பட்டத்தை திருமாவளவன் வழங்கினார். அவ்வூராட்சிகளில் சாதி இந்துக்களின் சாதியப்போக்கை மாற்றும் முயற்சிகளோ தலித்துகளின் உண்மையான பிரதிநிதித்துவத்தை எடுத்து வைக்கும் செயற்பாடுகளோ எந்தளவிற்குச் செய்யப்பட்டன என்பது முக்கியமான கேள்வியாகும். அவ்வாறு எதுவும் செய்யப்படவில்லை என்பதையே இப்போது மீண்டும் தலைதூக்கும் சாதிய உணர்வுகள் காட்டுகின்றன. ஏலம்விடுவது, சாதி இந்துக்களின் பஞ்சாயத்து கூடி முடிவெடுத்தல், தலித் தலைவரை புறக்கணித்து அல்லது கைப்பாவையாக்கி விட்டு ஆதிக்கச் சாதி துணைத்தலைவரே நிர்வாகத்தை கையாளுதல், தலித் சாதிகளிலேயே தற்சார்பான வாழ்க்கையைப் பெற்றிராத சிறும்பான்மையினரைச் சாதகமாகக் கையாளுதல் என்று பல்வேறு பிரச்சனைகள் உண்டு. இவ்வாறான ஆய்வோ எதிரான போராட்டமோ சட்டரீதியான முயற்சிகளோ அரசு, ஊடகங்கள், கட்சிகள் ஆகிய எவற்றிடமும் இருந்திருக்கவில்லை. இது போன்ற நிலையில்தான் தேர்தல் நடந்துவிட்டது என்ற குறியீடு மட்டுமே செயல்படுகிறது. இப்போது இந்த குறிப்பிட்ட ஊராட்சிகளின் பிரச்சனைகளில் மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி மட்டுமே தலையிட்டிருக்கிறது. அக்கட்சியும் இந்த குறியீட்டு ரீதியான வன்முறையைப் போதுமான அளவு அம்பலப்படுத்தவில்லை. ஊடகங்கள் சொல்வதைப் போலவே இந்த ஊராட்சிகளில் சனநாயகக் கடமையாற்றப் பெரும்பான்மை வகுப்பினர் காத்திருப்பது உண்மைதான். தங்களுக்கிணங்கிய ஒருவரை இந்த முறையும் தலைவராக்கிவிட்டனர். தலைவராக்கி, காலத்தை ஒட்டிவிட்டால் அடுத்த முறை (2016) சுழற்சி முறையில் இந்த ஊராட்சிகள் பொது ஊராட்சிகளாகிவிடும். அதுவரையிலும் சுதந்திரமான தலித் பிரதிநிதித்துவம் உருவாகாமல் கட்டுப்படுத்தும் சாதிய ஆற்றலைப் பெரும்பான்மை வகுப்பினர் பெற்றிருக்கின்றனர் என்பதையே இப்போக்குகள் காட்டுகின்றன.

— நன்றி . காலச்சுவடு நவம்பர் 2011

நம்பிக்கையுடனும் கிராமப்புற வேலைவாய்ப்புத் திட்டம்

– எம்.சி. சிவசுப்பிரமணியன்

கடந்த நான்கு ஆண்டுகளாக நடைமுறையில் இருக்கும் ஊரக வேலைவாய்ப்புத் திட்டம் மக்களுக்கு நன்மை பயத்து வருவதாகத் தெரிகிறது. ஆங்காங்கே கிடைத்த செய்திகளில் தொகுப்பு இது. வருடத்தில் நூறு நாட்கள் மட்டும் வேலை வாய்ப்பு என்பது மற்ற நாட்களில் வயல்புற வேலைகள் கிடைக்கும் என்பதுதான் காரணம்.

இந்தத் திட்டத்துக்கு மிகுந்த முக்கியத்துவம் கொடுத்து இதுவரை 1 லட்சம் கோடிகளுக்கு மேல் நிதி ஒதுக்கப்பட்டு மக்கள் பயனடைந்திருக்கின்றனர். இதுவரை 10 கோடி வங்கிக் கணக்குகள் புதிதாக திறக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதுபோன்ற எண்ணிக்கை உலகில் எங்குமே கிடையாது என்று சொல்லலாம்.

இந்தத் திட்டத்தின் கீழ் உருவாக்கப்பட்ட பல கட்டுமானங்கள் கிராமப்புறங்களுக்குப் பொருளாதார அபிவிருத்தியை கொடுத்திருக்கின்றன என்று யூ.என்.டி.பி.(UNDP) நிறுவனத்தின் ஆய்வு அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அதையொட்டியே மஸ்தூர் கிலான் சக்தி சங்கட்டன்(MKSS) என்ற அமைப்பை சார்ந்த நிக்கில் டே (Nikhil Dey)யும் தமது அபிப்பிராயத்தைக் கூறியிருக்கிறார். ஆனால் பரவலாக நிலவும் கருத்து என்னவென்றால் இந்தத் திட்டத்தின்கீழ் ஊழியர்கள் தினமும் குழியைத் தோண்டி அதை மூடுகிறார்கள் என்பதுதான்.

அப்படியல்ல, உண்மைநிலை என்னவென்றால் இந்தத் திட்டத்தால் பல கிராம பொதுச்சொத்துக்கள் உருவாயிருக்கின்றன. உதாரணமாக ராஜஸ்தானில் மழைநீர் சேமிப்பு நிலைகள் உருவாக்கப் பட்டிருக்கின்றன. (பட்டியல்: 1 ஐக் காண்க). இந்தத் திட்டங்கள் பற்றி புகார்கள் ஏராளம் உண்டு. குறிப்பாக லஞ்ச ஊழல் குற்றச்சாட்டுகள்.

பட்டியல் 1: இதோ ஒரு பட்டியல் (லட்சங்கள்)

	2006/07	2007/08	2008/09	2009/10
மொத்த வேலை எண்ணிக்கை(லட்சம்)	8.35	17.88	27.75	33.84
முடிக்கப்பட்ட வேலைகள்	3.87	8.22	12.14	13.11
மழைநீர் சேமிப்பு	4.51	8.73	12.79	17.41
சாலைகள்	1.80	3.08	5.03	5.43
நில அபிவிருத்தி	0.89	2.88	3.98	4.63
மற்றவை	0.34	0.56	0.28	0.68

அஜ்மீர் மாவட்டம் டோட்கர்(TODKAR) என்ற கிராமத்தில் 56 லட்சம் ஊழல் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. ஆந்திராவில் ஊழல் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு 4,000 அரசு ஊழியர்கள் பணி நீக்கம் செய்யப்பட்டனர். மேலும் 1,500 பேர் சஸ்பெண்ட் செய்யப்பட்டனர்.

ஆந்திராவில் ஊழியர்களுக்கு நேரடியாக அவரவர் வங்கிக் கணக்குகளில் கூலிப்பணம் கிரெடிட் செய்யப்படுகிறது. மேலும் குறைந்தபட்ச சம்பளம் கடந்த ஆண்டுகளில் 47 சதவிகிதம் உயர்ந்திருக்கிறது.

எப்படியிருந்தாலும் அரசு ஏனோ தானோ என்று இல்லாமல் இந்தத் திட்டத்தை உறுதியாக அமலாக்க அடையாள அட்டை, ஆஜர் பட்டியல் பட்ஜெட்முறை போன்றவற்றை அறிமுகப்படுத்தியது குறிப்பிடத்தக்கது. இன்னும் சில மாநிலங்களில் GEO-ICT உபகரணங்கள், ரிமோட் சென்சிங், கை தொலைபேசி, பையோமெட்ரிக்ஸ் போன்றவற்றை அறிமுகப்படுத்தியது. இவை சிக்கிம், மேற்கு வங்கம், மத்தியப் பிரதேசங்களில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு மற்ற மாநிலங்களுக்கும் விரிவுபடுத்தப்படுகிறது.

ஆந்திராவில் ஊழியர்களுக்கு நேரடியாக அவரவர் வங்கிக் கணக்குகளில் கூலிப்பணம் கிரெடிட் செய்யப்படுகிறது. மேலும் குறைந்தபட்ச சம்பளம் கடந்த ஆண்டுகளில் 47 சதவிகிதம் உயர்ந்திருக்கிறது. அரசு, மேலும் இந்த ஆண்டு ஊழியர்களின் சம்பளத்தை நுகர்வோர் விலை விகிதத்தோடு இணைத்தது. இதன் பயன் ஊழியர் சம்பளம் 17லிருந்து 30 சதவிகிதம் வரை கூடும்.

இது மாநிலத்துக்கு மாநிலம் வேறுபடுகிறது. (பட்டியல்: 2 ஐக் காண்க). NSSO சர்வேப்படி கிராமப்புறம் இந்தத் திட்டத்தால் நல்ல பயனடைந்திருக்கிறது. ஆண்/பெண் சம்பள இடைவெளி குறைந்தது. பெண் தொழிலாளர் எண்ணிக்கை 4.4 மடங்கு கூடியது. இந்த திட்டத்தின் இன்னொரு பயன், இடம் பெயர்ந்து நகர்ப்புறம் செல்வது 28 சதவிகிதம் குறைந்திருக்கிறது. ஊழியர்களுக்கு மருத்துவக் காப்பீடும் செய்யப்படுகிறது. ஜீன் ட்ரெஸ் (JEAN DREJE) என்ற நிபுணரின் ஆய்வுப்படி தாம் சந்தித்தவர்களில் 69 சதவிகிதம் பேர் தாம் பயனடைந்ததாக ஒப்புக் கொள்கின்றனர். பசி

பட்டியலில் இடமில்லாதவர்களின் விவரங்களை (NREGA) தெரிவிக்கிறார். கூடிய சீக்கிரம் இந்தத் திட்டம் ஒரு பட்டியலில் உள்ளவர்களுக்கு எந்தெந்த இடம் என்கிறார் அவர். ஆந்திராவின் தலித் நிலங்களில் 34 லட்சம் ஏக்கர் அபிவிருத்தி செய்யப்பட்டது ரூ.74,677 கோடி

வங்கிக் கணக்குகள்	ரூ.10 கோடி
இந்தத் திட்டத்தின் கீழ் வேலை செய்துள்ளவர்கள்	880,000 மனிதர்கள்
இந்தத் திட்டத்தின் கீழ் வேலை செய்துள்ளவர்கள்	உழியர் பெயர்கள் என்ற ஊழல் குற்றச் சாட்டுகளை இருந்து வருகின்றன என்பது உண்மைதான். விரிவே ஏற்று அறிஞர், “இந்தத் திட்டத்தால் உபயோகமான கிராமப்பொது சொத்துக்கள் உருவாக்கப்பட வேண்டும், அவை கிராமப்புற பொருளாதாரத்தை விருத்தி செய்யுமாறு அமையவேண்டும். இல்லையெனில் இது பயனற்றதாகி விடும். மாறாக, வெறும் பணவீக்கம்தான் ஏற்படும்” என்கிறார். இவை விவசாய உற்பத்தியைப் பெருக்குவதாக அமைய வேண்டும்.

அரசு இதுவரை அறிமுகப்படுத்திய திட்டங்களில் இந்த ஊரக வேலை வாய்ப்புத் திட்டம் தான் ஏதோ உருப்படியாக இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. இது இன்னும் சிறப்படிய வாய்ப்புகள் உண்டு. ஒன்று, இந்தியாவில் ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் 'UIDAI' எண் கொடுக்கப்பட இருக்கிறது. அந்தச் சிறப்பு எண் வங்கியில் கணக்கு திறப்பதற்கு அடையாள அட்டையாகவும் அதுபோன்ற பல பயன்களை

நல்கும். குறிப்பாக இந்த ஊரக வேலைவாய்ப்புத் திட்டத்தில் மக்கள் நேரடியாகப் பயனடைய பெரிதும் உதவும் என்று நம்பப்படுகிறது.

அடுத்து இந்தியா முழுவதும் ப்ராட்பேண்ட் (Broadband) அலை வரிசை அறிமுகப்படுத்த திட்டமிடப்படுகிறது. இவைகளுடன் ஏற்கனவே பரவிவிட்ட கை தொலை பேசியும் சேர்ந்து இந்தத் திட்டம் ஊழலற்றதாகவும் வெற்றிகரமாகவும் இயங்க வாய்ப்புகள் உண்டு.

இவ்வாறாக இந்திய மக்களில் பெரும்பகுதியினர் நாட்டின் வளர்ச்சிப் பணியில் ஈடுபடும்பொழுது பெரும் பொருளாதாரப்புரட்சி ஏற்பட வாய்ப்புகள் உண்டு.

- ஜனசக்தி, 8.4.2011

இரண்டு ஆண்டுகளாக தமிழகத்தில் நடைமுறைக்கு வராத அரசாணை

வருவாய் துறையினரால் நிறைவேற்றப்படும் திட்டங்கள் மற்றும் பணிகளில் சிலவற்றை உள்ளாட்சி அமைப்புகள் மூலம் செயல்படுத்த அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கான அரசாணை வெளியிடப்பட்டு இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேலாகியும், இதுவரை நடைமுறைக்கு கொண்டு வரப்படவில்லை.

கடந்த 2007 அக்டோபர் 12ல் நடந்த உயர்மட்ட குழு கூட்டத்தில், சிறப்பு ஆணையர் மற்றும் வருவாய் நிர்வாக ஆணையர், சிறப்பு ஆணையர் மற்றும் நில நிர்வாக ஆணையர் பங்கேற்றனர். அவர்கள் தெரிவித்த கருத்துக்களின் அடிப்படையில் அரசாணை வெளியிடப்பட்டது. அதன்படி 2008 ஏப்ரல் 29ல் வெளியிடப்பட்ட அரசாணை எண்.231ன் படி வருவாய் துறையினரால் பராமரிக்கப்படும் பிறப்பு, இறப்பு பதிவுகள் வி.ஏ.ஓ.,க்களால் தொடர்ந்து பராமரிக்கப்படும். அவற்றின் நகல் நாளது வரையிலான விவரங்களுடன், ஒவ்வொரு மாதமும் உள்ளாட்சி அலுவலகத்திற்கு அளிக்கப்படும் வி.ஏ.ஓ. மற்றும் உள்ளாட்சி தலைவர்கள் பிறப்பு, இறப்பு சான்று வழங்க அதிகாரம் அளிக்கப்படும்.

கிராம ஊராட்சி தலைவரும், வி.ஏ.ஓ.வும் வழங்கும் ஒவ்வொரு சான்று குறித்தும், ஒருவருக்கொருவர் ஒவ்வொரு மாதமும் தகவல் தெரிவித்துக் கொள்ள வேண்டும். இருப்பிடச்சான்று, குடியரிமை சான்று, வறுமைகோட்டிற்கு கீழ் உள்ளோர் சான்று ஆகியவை தொடர்புடைய கிராம ஊராட்சி தலைவர்களாலும் வழங்கப்படும் என, தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அரசு செயலர் அம்புஜ்சர்மா கையெழுத்திட்ட அரசாணையில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அரசாணை வெளியிடப்பட்டு, இரண்டரை ஆண்டுகளுக்கு மேலாகியும் இது நடைமுறைக்கு வரவில்லை. வி.ஏ.ஓ.க்கள் தான் இதுவரை பிறப்பு இறப்பு சான்றிதழ் கொடுக்கின்றனர்.

கிடப்பில் போடப்பட்ட., அந்த அரசாணை செயல்படுத்தப்பட்டால் மட்டுமே, இச்சான்றிதழ் பெறுவது எளிமையாக்கப்படும்.

- தினமலர், 19.12.2010

தமிழகத்தில் மகாத்மாகாந்தி தேசிய ஊரக வேலை உறுதிச் சட்டம் 2005 மற்றும் திட்டத்தை ஊராட்சித் தலைவர்கள் நடைமுறைப்படுத்துவது குறித்த மாநாடு

முடிவுகள்

2011 செப்டம்பர் 13 அன்று தமிழகத்தில் சில மாவட்டங்களை சேர்ந்த ஊராட்சி தலைவர்கள், தன்னர்வ தொண்டு நிறுவனங்கள், மற்றும் வல்லுநர்கள் உள்ளிட்ட 80 திற்கும் மேற்பட்ட பிரதிநிதிகள் தமிழகத்தில் மகாத்மாகாந்தி தேசிய ஊரக வேலை உறுதிச் சட்டம் 2005 மற்றும் திட்டத்தை ஊராட்சித் தலைவர்கள் நடைமுறைப்படுத்துவது குறித்த மாநாடு நிகழ்வில் பங்கேற்றனர். கீழ்க்கண்ட முக்கியமான சாதனைகள், சவால்கள் மற்றும் பரிந்துரைகள் விவாதிக்கப்பட்டன.

சில சாதனைகள்

- இந்தச் சட்டம் மற்றும் திட்டத்தினால் 18 வயது முடிந்த வேலைக்கு விண்ணப்பித்துள்ள அனைவருக்கும் குறைந்த பட்ச விவசாயக் கூலி அளிக்கப்படுகிறது. இதனால், விவசாயக் கூலித் தொழிலாளர்கள், சிறு விவசாயிகள், தலித்துகள், பெண்கள், முதியோர் மற்றும் பிற அடித்தட்டு மக்கள் விவசாயம் இல்லாத காலங்களிலும் பயனடைகிறார்கள்.
- ஒரு குறிப்பிட்ட அளவில், கிராமப்புறப் பெண்களின் பொருளாதார சுதந்திரத்தை இந்தத் திட்டம் உத்திரவாதப்படுத்துகிறது.
- குறைந்தபட்சம், தமிழகத்தின் சில பகுதிகளிலாவது தாழ்த்தப்பட்ட மற்றும் பழங்குடியினர், ஆதிக்க சாதி கூலித் தொழிலாளிகள் ஒரே பணியிடத்தில் ஒன்றாக வேலை செய்கிறார்கள். பல வடிவத்தினாலான பாகுபாடுகள் மற்றும் தீண்டாமைக் கொடுமைகளுக்கு எதிராக சவால்விட இது ஒரு தளமாக அமைகிறது.
- குறிப்பிட்ட அளவில், தாழ்த்தப்பட்டோர் மற்றும் மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினரின் நிலங்களை மேம்படுத்த இத்திட்டம் உதவுகிறது.
- குறைந்த கூலி, வறட்சி மற்றும் வெள்ளத்தினால் பாதிப்படையும் சில பகுதிகளிலிருந்து குடும்பம் குடும்பமாக நகர்புறத்திற்கு வெளியேறுவதை இந்தத் திட்டம் தடுத்துள்ளது.
- கிராமப் பொது வளங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன, மேம்படுத்தப்பட்டுள்ளன, புதுப்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஊராட்சிகளின் சவால்கள்

- பல நேரங்களில் ஒன்றிய அளவிலான அலுவலர்களும் பொறியாளர்களும் நாளொன்றுக்கு பணிக்கு வரும் வேலையாட்களின் எண்ணிக்கைக்கேற்ப ஒரு நாளைக்கான கூலியைத் தன்னிச்சையாக திட்டமிடுகின்றனர்.
- மாவட்ட மற்றும் ஒன்றியளவிலான அரசு அலுவலர்களின் செயல்திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்த ஊராட்சிகள் கட்டாயப்படுத்தப்படுகின்றன. வேலைகளைத் திட்டமிடுதலில் கிராம மக்களின் பங்கு மிகக் குறைவாக உள்ளது.
- முறையான வேலைத் திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்த கிராமசபை அதிகாரம் அளிக்கப்படவேண்டும். இவ்வாறு திட்டமிடும் நடைமுறைகள் எளிதாகப்படவேண்டும். இவ்வாறு திட்டமிடுதலில் அரசு அதிகாரிகளின் தலையீடு இருக்கக்கூடாது. ஊராட்சிக்கு திட்டமிட மட்டுமில்லாமல், முடிவு செய்யவும் அதிகாரம் அளிக்கப்பட வேண்டும்.
- இந்த சட்டத்தை திட்டமிட நடைமுறைப்படுத்த கிராம சபைக்கு போதிய முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படவில்லை. கிராமசபை உறுப்பினர்களுக்கு இந்தத் திட்டத்திற்கான சமூகத் தணிக்கை குறித்த சிறப்பு கூட்டங்கள் நடத்துவதற்கு அமர்வு படி அளிக்கப்படுவதில்லை.

- மத்திய மாநில அரசின் திட்டங்களில் 66% நேரடியாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ செயல்படுத்தும் பொறுப்பு தமிழ்நாடு அரசிற்கு உள்ளது. ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஊராட்சிகளின் பணி அதிகரித்து வருகின்றது.
- இந்த சட்டம் மற்றும் திட்டத்தை அமல்படுத்துவதில் ஏற்படும் சிறிய நிர்வாகத் தவறுகளுக்குக் கூட ஊராட்சித் தலைவர்கள் மாவட்ட ஆட்சியரால் பதவி நீக்கம் செய்யப்படுகிறார்கள்.

கூலி, வேலை குறித்த சவால்கள்

- தமிழகத்தில் ஏறக்குறைய அனைத்து ஊராட்சிகளிலும் பதிவு செய்யப்பட்ட குடும்பங்களுக்கு 100 நாட்கள் வேலை அளிக்கப்படவில்லை.

தமிழகத்தில் எந்தப் பகுதியிலும் வேலையில்லா கால நிவாரணம் தகுதியான பணியாளருக்கு வழங்கப்படுவதில்லை. மாநில அரசு இந்த நிவாரணத் தொகையை தனது சொந்த நிதியிலிருந்து அளிக்க வேண்டும்.

- இந்த திட்டத்தில் பரிந்துரைக்கப்பட்ட ஒரு நாள் கூலியான ரூ 119 ஐ விட குறைந்த கூலி வழங்கப்படுகிறது என்று இந்தத் திட்டத்தில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள் தமிழகம் முழுவதும் ஏதாவது ஒரு வகையில் போராட்டம் நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றனர்.
- பொறியாளர்கள், அரசு அலுவலர்களுக்கும் மண்ணின் தன்மைக்கேற்ப ஒரு நாளுக்கு ரூ 119 கூலி பெறும் அளவிற்கு வேலையை பிரித்துக் கொடுப்பதில் போதிய தெளிவு இல்லை. அதே போல் கூடுதல் எண்ணிக்கையில் வேலையாட்கள் வேலை செய்ய வந்தால் பணியாளர்களும் பொறியாளர்களும் அவர்களுக்கு உரிய வேலையை முறையாக ஒதுக்குவதில்லை.
- தமிழகத்தில் எந்தப் பகுதியிலும் வேலையில்லா கால நிவாரணம் தகுதியான பணியாளருக்கு வழங்கப்படுவதில்லை. மாநில அரசு இந்த நிவாரணத் தொகையை தனது சொந்த நிதியிலிருந்து அளிக்க வேண்டும்.
- இந்த திட்டம் பரவலாக ஏழை மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தியுள்ளது என்பதில் சந்தேகம்

இல்லை. ஆனால் அதே நேரத்தில் விதிமுறைகளை மாற்றுதல், வழிகாட்டு நெறிமுறைகள் மீறுதல், வெளிப்படைத்தன்மையற்ற நிலை ஆகிய பிரச்சனைகள் சரி செய்யப்பட வேண்டியுள்ளது.

- தமிழகத்தின் பல பகுதிகளில் இத்திட்டத்தை அமல்படுத்த நிர்வாக மற்றும் பொறியியல் அலுவலர்கள் குறைவாகவே உள்ளனர்.

தீர்மானங்கள்

- இந்த திட்டத்தின் படி வேலை செய்யும் அனைவருக்கும் தாமதமின்றி தினக் கூலியான ரூ 119 உறுதி செய்யப்பட வேண்டும். அதே நேரத்தில் இந்தக் கூலி அதிகரிக்கப்பட வேண்டும்.
- மண்ணின் தன்மை எவ்வாறு இருந்தாலும் ஒரு நபருக்கான கூலி 119 வழங்கப்பட வேண்டும்.
- பணியிட வசதிகள் செய்யப்படுவதே இல்லை. சட்டத்தில் உறுதி செய்யப்பட்டுள்ள முதலுதவி, குடிதண்ணீர், குழந்தைகள் காப்பகம் உள்ளிட்ட வசதிகள் செய்து தரப்பட வேண்டும்.
- இந்தத் திட்டத்தில் செய்யப்படும் வேலைகள் ஏறக்குறைய கட்டிட வேலைக்கு ஒப்பாக இருக்கின்ற காரணத்தினால், கட்டிடத் தொழிலாளர்களின் கூலிக்கு சமமான கூலியை இந்தத் திட்டத்தில் வழங்க வேண்டும்.
- மேலும் கூலி தாமதமாக வழங்கப்பட்டால், அதற்கான அபராதத் தொகையை அரசு அளிக்க வேண்டும்.
- தமிழக அரசு அளவீட்டிற்கேற்ற கூலி என்றில்லாமல் குறைந்த பட்ச, சமமான கூலி வழங்குவதை உறுதிப்படுத்த வேண்டும். மேற்கு வங்க அரசுப் போல தமிழக அரசும் வேலை செய்யும் கால அளவீட்கேற்ப சமமான குறைந்த பட்ச கூலியை வழங்க வேண்டும்.

தமிழக அரசு அளவீட்டிற்கேற்ற கூலி என்றில்லாமல் குறைந்த பட்ச, சமமான கூலி வழங்குவதை உறுதிப்படுத்த வேண்டும். மேற்கு வங்க அரசுப் போல தமிழக அரசும் வேலை செய்யும் கால அளவீட்கேற்ப சமமான குறைந்த பட்ச கூலியை வழங்க வேண்டும்.

- அரசு, படித்த இளைஞர்களை உள்ளூர் அளவில் தேர்வு செய்து வேலை அளவை அளவீடு செய்ய

பயிற்றுவிக்கலாம். இதனால் கூடுதலாக உள்ளூர் இளைஞர்கள் இந்தத் திட்டத்தினால் வேலைவாய்ப்பு பெறுவார்கள். வல்லுநர்களின் ஆலோசனைகளை பெற ஊராட்சிகளுக்கு தனியான நிதி ஒதுக்கலாம். கேரள அரசு பின்பற்றுவது போல, கிராமத்தில் உள்ள ஓய்வூதிய பெற்ற பொறியியல் வல்லுநர்கள் அல்லது படித்த இளைஞர்களுக்கு குறிப்பிட்ட கால அளவிற்குள் வேலையை அளிப்பதற்கான பயிற்சி அளிக்கலாம்.

- எந்தத் திட்டமும் வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றப்பட அத்திட்டத்தைப் பற்றிய விழிப்புணர்வு மிக முக்கியம். எனவே அதற்கான பொறுப்பை அரசு ஏற்க வேண்டும். இதை நிறைவேற்ற அரசு தேவையான வழிமுறைகளை கண்டறியவேண்டும் (ஊராட்சி அளவில் தொண்டுநிறுவனங்கள் / சுய உதவிக் குழுக்கள் மூலமாக).
- ஆர்வமுள்ள பிற நிறுவனங்கள் / குழுக்கள் / மாநில அரசுத் துறைகள் ஆகியவற்றின் உதவியோடு ஊராட்சி அளவில் தேசிய ஊரக வேலை உறுதித் திட்ட பதிவுக்கான பிரச்சாரத்தை தமிழக அரசு திட்டமிட வேண்டும்.
- வட்டார வளர்ச்சித் துறை ஊராட்சி/கிராமசபை அளவிலான திட்டமிடுதலில் தலையிடக்கூடாது என்பதை அரசு உறுதி செய்ய வேண்டும்.
- மகத்மா காந்தி தேசிய ஊரக வேலை உறுதிச் சட்டத்தின் கீழ் பணிகள் பற்றி திட்டமிடுவதற்கும் நடைமுறைப்படுத்துவதற்கும், கிராம சபை

உறுப்பினர்களின் பங்கேற்பு மிகவும் அவசியமான ஒன்றாகும். அவர்களின் பங்கேற்பை உறுதி செய்யும் வகையால் MNREGA குறித்த சிறப்பு கிராம சபை கூட்டப்பட்டு அதில் கலந்து கொள்ளும் உறுப்பினர்களுக்கு அமர்வுப்படி (sitting Charges) கொடுக்கப்படவேண்டும்.

- தேசிய ஊரக வேலை உறுதிச் சட்டத்தின் நோக்கத்தை அடைவதற்கு சரியான ஆண்டுத்திட்டத்தை அப்பகுதியில் பணிபுரியும் தன்னார்வ அமைப்பின் உதவியுடன் தயார் செய்ய, ஊராட்சி அளவிலான துணைக் குழுவின் முக்கியமான உறுப்பினர்களுக்கு பயிற்சி அளிக்கும் பொறுப்பை அரசு ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும்.
- அவர்களின் பணிகளை அங்கீகரிக்கும் வகையில் மாதமொன்றிற்கு அனைத்து ஊராட்சித் தலைவர்களுக்கும் குறைந்த பட்சம் ரூ.5000/- மாநில அரசுகொடுக்க வேண்டும்.
- மாநில அரசு பணியிடத்தில் உள்ள பெரிய மரங்கள், முட்டைகள் போன்றவற்றை அகற்ற நிதி ஒதுக்க வேண்டும்.

ஏற்பாடு

ஊராட்சித் தலைவர்கள் கூட்டமைப்புகளின் சம்மேளனம் - தமிழ்நாடு & புதுச்சேரி தமிழக ஊராட்சி அரசாங்கப் பெண் தலைவர்கள் கூட்டமைப்பு தலித் பஞ்சாயத்துத் தலைவர்கள் கூட்டமைப்பு

தேர்தலுக்கு வாங்கிய கடனை அடைக்க புரோட்டா மாஸ்டரான பஞ்சாயத்துத் தலைவர்

உள்ளாட்சி தேர்தலில் செலவுக்கு வாங்கிய கடனை அடைக்க, அ.தி.மு.க வை சேர்ந்த பஞ்சாயத்துத் தலைவர் ஒருவர், புரோட்டா கடை வைத்து, அவரே புரோட்டா மாஸ்டராக பணிபுரிந்து வருகிறார். சேலம், பனமரத்துப்பட்டி யூனியன், தாசனாயக்கன் பட்டி கிராம பஞ்சாயத்துத் தலைவராக, அ.தி.மு.க.வை சேர்ந்த வேலுசாமி, 56, உள்ளார். அரசு மேல்நிலைப்பள்ளி அருகே குடியிருக்கும் அவர், வீடு அருகே டீக்கடை நடத்தி வந்தார். கடந்த, 2006ம் ஆண்டு முதல் பஞ்சாயத்துத் தலைவராக இருக்கும் வேலுச்சாமி, 2011 உள்ளாட்சி தேர்தலிலும் போட்டியிட்டு, பஞ்சாயத்துத் தலைவராக வெற்றி பெற்றார். உள்ளாட்சி தேர்தல் செலவுக்கு உறுவினர்கள், நண்பர்களிடம் கணிசமான தொகை கடனாகப் பெற்றார். தேர்தல் முடிந்து விட்டதால், கடன் கொடுத்தவர்கள், அசல் மற்றும் வட்டித்தொகை கேட்டு வருகின்றனர்.

முன்னாள் பஞ்சாயத்துத் தலைவரான லட்சுமியிடம் டீக்கடை பொறுப்பை ஒப்படைத்து விட்டு, புரோட்டா கடையை வேலுச்சாமி திறந்துள்ளார். தினந்தோறும், காலை 6 மணிமுதல், 10 மணி வரை, மைதா மாவு பிசைந்து, புரோட்டா சுட்டு வருகிறார். காலை நேரத்தில், குடிநீர், தெருவிளக்கு, சாக்கடை உள்ளிட்ட பிரச்சனைகளை கூற வரும் பொதுமக்களிடம் பேசியபடியே, புரோட்டா தட்டும் பணியில் வேலுச்சாமி ஈடுபட்டு வருகிறார். பஞ்சாயத்துத் தலைவராக இருக்கும் வேலுச்சாமி, கவுரவம் பார்த்தாமல், அடுப்படியில் நின்று புரோட்டா சுடுவதை மக்கள் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்து வருகின்றனர்.

தாசனாயக்கன்பட்டி பஞ்சாயத்துத் தலைவர் வேலுச்சாமி

பஞ்சாயத்துத் தேர்தலில், நிறைய பணம் செலவு செய்தால், கையில் பணம் எதும் இல்லை. இரண்டு லட்சம் ரூபாய்க்கு அடமானம் வைக்கப்பட்ட வீட்டு பத்திரத்தை கூட மீட்க முடியவில்லை. டீக்கடையில் போதிய வருமானம் இல்லாததால், புரோட்டா கடை வைத்துள்ளேன். காலையில் இட்லி, தோசை, புரோட்டா, மதியம் சாப்பாடு தயார் செய்கிறேன். செலவு போக, நாஸ்தோறும், 500 ரூபாய் கிடைக்கிறது. அதன் மூலம் கடனை அடைக்க திட்டமிட்டிருக்கிறேன் என்று கூறினார்.

தினமலர், 28.12.2011

எதிர்வரும் காலங்களில் உள்ளாட்சிப் பொறுப்புகளில் பெண்களுக்கு ஐம்பது விழுக்காட்டுப் பதவிகள் ஒதுக்கப்படும் என சென்ற ஆண்டு ஒரு நிகழ்ச்சியில் துணை முதல்வர் அறிவித்தார் பெண்களும், பெண்கள் நலவிரும்பிகளும் அகமகிழ்வோடு இதனை வரவேற்றனர். இச்செய்தி அடுத்த நாள் தினசரிகளில் கொட்டை எழுத்துகளில் தலையாய இடம் பிடித்திருந்தன. துணை முதல்வரின் இந்த ஆசையும், ஆவலும், அறிவிப்பும் நமக்கும் காதுகளில் தேன் வந்து பாய்ச்சுகிறதெனில் மிகையல்ல.

ஆனால், இன்றைக்கு மக்கள் பிரதிநிதிகளாக, பொறுப்புகளில் அமர்ந்து செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் பெண் பிரதிநிதிகளின் எண்மையான நிலை, செயல்பாடு, சுதந்திரம், அவர்களுக்கான கருத்தரிமை எதிர் நிற்கும் தடைகள், தயக்கங்கள் மற்றும் ஆண்களின் அதிகாரவுலகில் இயங்குதலில் உள்ள வாழ்வியல் கடினச் சூழல்கள் குறித்து மிகப்பெரிய அளவில் விவாதம் நிகழ்த்த வேண்டியுள்ள சமூகக் கடமையும், நிர்பந்தமும் தற்சமயம் ஏற்பட்டுள்ளது.

பெண்களுக்கான ஜனநாயகம், மற்றும் சுதந்திர உரிமைகளையும், கடமைகளையும் உறுதிப்படுத்துவதோடு அதன் வழி அவர்களை முழுவிச்சோடு செயல்படத் தூண்டுவதின் அவசியமும் நம்முன் மையமிட்டு நிற்கிறது. பொறுப்புகளில் உள்ளவர்களின் சூழல் மற்றும் சுதந்திரத்தை வலிமையாகவும் ஆரோக்கியமாகவும் உறுதிப்படுத்திய பிறகே பெண்களை மேலும் இப்பகுதிகளுக்கு கொண்டு வருதல் அவர்களின் உண்மையான, ஆளுமையை நிரூபித்துக்காட்டி வி(வ)ழிகளைத் திறக்கும். இது குறித்து பெண் ஊராட்சித் தலைவர்களிடையே அகன்ற நிலையில் விவாதம் நிகழ்த்தினால் இப்பிரச்சினையின் ஆழத்தை அனைவரும் உணர முடியும்.

உண்மையான பெண்ணுரிமைத் தத்துவத்தை அடிப்படையிலிருந்து உறுதிப்படுத்தி நிறுவ, தற்காலச் சூழலில் பரவலாக ஏற்பட்டள்ள பெண்ணெழுச்சியை வீச்சுடனும் வீரியத்துடனும் முன்னெடுக்க ஆதாரமாகவும், ஆயுதமாகவும் பெண்களுக்கான இட ஒதுக்கீடு அமையுமென்பதில் எள் முனையளவும் ஐயமிருக்க வாய்ப்பில்லை.

அரசியல் கட்சிகள் கொள்கையளவில் பெண்கள் முன்னேற்றமடைய வேண்டுமெனவும் எல்லா துறைகளிலும் உரிய முக்கியத்துவம் வழங்கப்பட வேண்டுமெனவும் வலியுறுத்தி வருகின்றன. ஒரு சில அரசியல் கட்சித் தலைவர்களைத் தவிர அனைவருமே

பெண்களுக்கு சட்டமன்ற, நாடாளுமன்றங்களில் முப்பத்து மூன்று சதவீதம், இட ஒதுக்கீடு வழங்கப்பட வேண்டுமென்பதை தங்களின் தேர்தல் அறிக்கையிலேயே வெளியிட்டு ஒட்டுகளையும் பெற்று வெற்றி பெற்றுள்ளனர். இவ்வளவு சாதகமான சூழல் எந்தக் காலக்கட்டத்திலும் நிலவியதில்லை. இப்படிப்பட்ட அற்புதமான சூழலிலும் ஒருமித்தக் கருத்தோடு பெண்களுக்கு முப்பத்து மூன்று சதவீத ஒதுக்கீட்டை சட்ட வடிவமாக்க இயலவில்லை. இஃது ஒட்டு மொத்த இந்தியச் சமூகத்திற்கு பெரும் வெட்கக்கேட்டையும் தலைகவிழும் நிலையையும் ஏற்படுத்தியுள்ளது.

வெளியிடங்களில், மேடைகளில், காட்சி ஊடக அரங்குகளில் செய்தித்தாள்களில் வாய்கிழிய பெண்ணுரிமை, பெண்கள் முன்னேற்றம் பேசும் வடமாநிலத்து அரசியல்வாதிகள் உண்மையில் உள்பூர்வமாக இதனை ஏற்றுக் கொள்ளவோ, நடைமுறைப்படுத்தவோ விரும்பவில்லை. சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளால் தகுந்த கூட்டணிக் கட்சிகளால் ஒவ்வொரு முறையும் குறிப்பிடத்தக்க மக்களவை மற்றும் மாநிலங்களவை உறுப்பினர்களை பெற்று விடும் இவர்கள், போடும் முட்டுக்கட்டைகளே பெண்களுக்கான 33% சதவீத இட ஒதுக்கீட்டுச் சட்டம் நிறைவேறாமல் நிற்பதற்கு முக்கிய காரணமாகும்.

இருபத்தியோராம் நூற்றாண்டிலும் பெண்களுக்கு கிழைக்கப்படும் இந்த அநீதி ஆண் வர்க்க அதிகாரத்திமிரின் நிழல் எங்கும் படிந்து கிடப்பதை பட்டவர்த்தனமாகப் படம் பிடிக்கிறது. இஃது இப்படியே தொடர்வது சமூகத்திற்கு நல்லதல்ல. வளர்ச்சியை நோக்கும் சமூகப்பரிமாணத்திற்கு இந்தச் சாபக்கேட்டை கருத்தொருமித்து தகர்த்தெறிய வேண்டும். தமிழகத்தைப் பொருத்தளவில் உள்ளாட்சிப் பதவிகளில் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் பெண்கள் பிரதிநிதித்துவம் பெற்றுள்ளனர் என்றே கூற வேண்டும். இது காலப்போக்கில் இன்னும் மிகைப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

உள்ளாட்சிப் பதவிகளில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் படியாக மதுரை, திருச்சி மற்றும் திருநெல்வேலி மாநகர மேயர்கள் பெண்களாக இருந்தனர். மொத்தமுள்ள ஏழு மாநகராட்சிகளில் மூன்று பேர் பெண் மேயர்களாக பணியாற்றினர். இவர்கள் போலவே சில மாவட்ட ஊராட்சித் தலைவர்கள், மாவட்ட ஊராட்சி உறுப்பினர்கள், பல வட்டார ஊராட்சித் தலைவர்கள் மற்றும் உறுப்பினர், கிராம ஊராட்சித் தலைவர்கள் மற்றும் உறுப்பினர்கள் என அனைத்துப் பதவிகளிலும் குறிப்பிடத்தக்க அளவில் இன்று பெண் உறுப்பினர்கள் இடம் பெற்றுள்ளனர்.

இஃது ஒரு வகையில் உவப்புமிக்கச் செய்தியாக இருந்தாலும் கூட இவ்வாறு பொறுப்புக்கு வரும் பெண்கள் யார்? அரசியலுக்கும் அவர்களுக்கும் என்ன வகைத் தொடர்பு? அரசியல் குடும்பம் சார்ந்த உறுப்பினர்களா? சாதாரண குடும்பங்களிலிருந்து வருகிறார்களா? என்று பல வினாக்கள் நமக்குள் எழுவது இயல்பு. பெண் உறுப்பினர்களில் பெரும்பான்மையோர் அரசியலில், காலங்காலமாக இயங்கும் குடும்பம் சார்ந்த உறுப்பினர்களாகவே உள்ளனர். நேற்று வரை அரசியல் என்றால் ஊறுகாயா? ஊதாங்குழலா? என்று கேட்கிறவகையிலிருந்த பலர், பெண் இட ஒதுக்கீட்டு நடைமுறைகளால் தோரத்தில் ஆண் போட்டியிடமுடியாது என்ற சூழலில் ஆண்களுக்குப் பதிலாக அவர்கள் குடும்பத்திலிருந்தே திடீரென களமிறக்கப் பட்டவர்களாகவே உள்ளனர்.

“கிராமத்தின் ஊராட்சித் தலைவர் பொறுப்பை ஒரு குடும்பத்துக்கே தாரை வார்க்கப்பட்ட நிரந்தரச் சொத்தைப் போல வழிவழியாக அனுபவித்து வந்தவர்கள். பெண் பிரதிநிதிகளுக்காக இடம் ஒதுக்கப்படுகிறபோது கூட அதனை விட்டுக் கொடுக்க மனமில்லாமல் தம் தாயையோ, மனைவியையோ, மகளையோ களம் இறக்கி பதவிகளை தம் கைப்பிடிக்குள் வைத்துக் கொள்ள முயல்வது, பதவி மற்றும் அதிகாரவெறியின் உச்சக்கட்ட நிலையாகும்.”

இன்றைக்கு உள்ளாட்சிப் பதவிகளில் அமர்ந்திருக்கும் அரசியலின் அரிச்சுவடியறியாதவர்களாக திடீரென சூழ்நிலையால் களமிறக்கப்பட்டவர்களாக இருப்பதால் பெரும் அவதிக்குள்ளாகியுள்ளனர். தாம் வகிக்கும் பொறுப்பின் தன்மை புரியாமல், காலப்போக்கில் புரிந்தாலும் சுதந்திரமாகவோ, திறம்படவோ செயல்பட முடியாத அளவிற்கு நெருக்கடிகளுக்குள் இருக்கும்படியே பெண் தலைவர்களின் கணவர்கள் அவர்களை கவனித்து வருகின்றனர். கிராமத்தின் ஊராட்சித் தலைவர் பொறுப்பை ஒரு குடும்பத்துக்கே தாரை வார்க்கப்பட்ட நிரந்தரச் சொத்தைப் போல வழிவழியாக அனுபவித்து வந்தவர்கள், பெண் பிரதிநிதிகளுக்காக இடம் ஒதுக்கப்படுகிறபோது கூட அதனை விட்டுக் கொடுக்க மனமில்லாமல் தம் தாயையோ, மனைவியையோ, மகளையோ களம் இறக்கி பதவிகளை தம் கைப்பிடிக்குள்

வைத்துக் கொள்ள முயல்வது, பதவி மற்றும் அதிகார வெறியின் உச்சக்கட்ட நிலையாகும். அரசியல் சூழ்ச்சி மற்றும் கல்வியறிவில்லாத, பாமரமக்களை தம் கவர்ச்சி வார்த்தைகளால் ஏமாற்ற தம் மனைவியை வெற்றிப் பெறச் செய்த இவர்கள், மனைவியை ஓர் அடிமையைப் போலத்தான் வைத்திருக்கிறார்களேயொழிய, ஒரு நிமிடமாவது ஊராட்சித் தலைவராக எண்ணிப் பார்த்ததுண்டா? ஊராட்சி அலுவலகங்களில் கூட பெண் பிரதிநிதிகளின் கணவன்மார்களே ஊராட்சித் தலைவர் இருக்கையில் அமர்ந்து ஆளுமை செலுத்துவதும் அருகே கணவர் சொல்வதற்கெல்லாம் தலையாட்டி நிற்கும் பிறவியாக ஊராட்சித் தலைவர் இருப்பதும் பல இடங்களில் பட்டவார்த்தனமாக நிகழ்ந்து வருகின்றன.

இதைவிட மேலாக பலமாதங்களாக ஊராட்சி அலுவலகம் பக்கம் கூட எட்டிப்பார்க்காதத் தலைவர்களும் இருக்கவே செய்கிறார்கள். வரவு செலவு, கூட்டங்களை நடத்துதல் அதிகாரிகளை அணுகுதல், நடத்திட்டங்களை அமல்படுத்துதல் என அனைத்திலும் கணவன்மார்களின் ஆதிக்கம் சொல்லிமாளாது. இதில் வேதனையிலும் வேதனை, அந்த ஊர் மக்கள் எல்லாருமே ஊராட்சித் தலைவரின் கணவரையே தலைவர்(President) என்று அழைப்பது தான்.

பெண் ஊராட்சித் தலைவர்களுக்கு தைரியம் வளர்க்கும் வகையில் தன்னம்பிக்கை மற்றும் நிர்வாகப் பயிற்சியை மாதந்தோறும் ஒருநாள் வட்டாரத் தலைநகர்களில் நடத்த ஏற்பாடு செய்து, அதில் அவசியம் கலந்துகொள்ளும்படி செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு செயல்படவிடாமல் பணிக்கு இடையூறு செய்யும் ஊராட்சித் தலைவரின் கணவரை தகுந்த நடவடிக்கைக்கு உட்படுத்தி, தயவு தாட்சண்யமில்லாமல் சமூகத்தின் முன்பு அம்பலப்படுத்த வேண்டும். பெண்தான் ஊராட்சியின் தலைவர் என்பதை கிராமந்தோறும் மக்களைத் திரட்டி அதிகாரிகளும், அலுவலர்களும் தெளிவுபடுத்த வேண்டும். பெண்தான் ஊராட்சியின் தலைவர் என்பதை கிராமந்தோறும் மக்களைத் திரட்டி அதிகாரிகளும், அலுவலர்களும் தெளிவுப்படுத்த வேண்டும். பெண் ஊராட்சித் தலைவருக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கும் வண்ணம் அவ்வூரில் அரசு சார்பில் அடிக்கடி விழாக்கள் நடத்தி மக்களுக்கு தலைவர் மீது மதிப்பையும், மாண்பையும், நம்பிக்கையையும் ஏற்படுத்த முயற்சிக்க வேண்டும். ஊராட்சித் தலைவரின் கணவருக்கு எந்தத் தனிப்பட்ட அதிகாரமுமில்லையென்பதை விளக்கிமாயையை அகற்ற வேண்டும். மகளிர் தினம் கொண்டாட மட்டுமல்ல, கொள்கையை ஏற்கவும் அதன் வழி, நடக்கவும் பெண்ணைப் பெண்ணாய்ப் பார்க்கவும், அவளின் தலைமையில் நாம் அணிவகுக்கவும் தான் என்பதை அனைவரும் உணரவேண்டும்.

- ஜனசக்தி, 14-12-2010

ஊராட்சி அரசாங்கப் பெண் தலைவரின் குரல்

C. சுமதி, தலைவர் (2006 – 2011), அதிகத்தூர் ஊராட்சி, திருவள்ளூர் ஒன்றியம்

என் பஞ்சாயத்தில் 7 ஊர் அடங்கி உள்ளது. இங்குள்ள வார்டு உறுப்பினர் 5 நபர்கள். அவர்கள் காந்திமதி வயது 38, எஸ்.சி. கே.செங்குட்டுவன், (பிஏ., விவசாயம்) 35 வயது, எஸ்.சி, எஸ். தங்கராஜ், வயது 33, 10ம் வகுப்பு, எஸ்.சி, கூலி. எஸ்.ராமசந்திரன், வயது 40, 5ம் வகுப்பு, எஸ்.சி. ஜெ.விஜயா, 40 வயது, எஸ்.சி என்று 3 ஆண், 2 பெண் உள்ளார்கள். இந்த பஞ்சாயத்தின் பரப்பளவு 452-260 ஹெக்டார் நன்செய் நிலங்கள் 105-570, புன்செய் 1.62.5, புறம்போக்கு 86.005, குளங்கள் எண்ணிக்கை 7. ஏரிகள் எண்ணிக்கை 2, வெள்ளைகாரன் பரப்பளவு 174.5 அதிகத்தூர் ஏரி பரப்பளவு 18.44.5. மொத்த குடும்ப எண்ணிக்கை 560. இதில் ஆண் 636, பெண் 797. மொத்த வாக்காளர் 1433. 427-17 ஓட்டு வித்யாசத்தில் வெற்றி பெற்றேன். என்னை எதிர்த்து 4 பெண்கள் நின்றார். பெண்கள் பொது என்ற முறையில் தேர்தலில் நின்றேன். ஒரு பெண் எஸ்.சி மற்றவை 3 நபர்கள். நான் தேர்தலில் நிக்க காரணம் கிராம மக்கள் தான். நான் இந்த முறைதான் முதல் முதலில் தேர்தலில் நின்றேன். என் வயது 32. நான் ஆதிதிராவிட வகுப்பை சேர்ந்தவர். நான் +2 வரை படித்துள்ளேன். தொழில் விவசாயம் தான். சொந்தமாக இரண்டு ஏக்கர் நிலம் உள்ளது. எனக்கு தளம் போட்ட வீடும் பொதுவாக உள்ளது. (கூட்டு குடும்பம்). என் கணவர் விவசாயம் தான் செய்கிறார். குடும்ப ஆண்டு வருவாண்ம 48,000. நான் தேர்தலுக்காக செலவு அழித்த தொகை 10,000 தான். எங்கள் ஊரில் சாதிய அடிப்படையில் பிரச்சனை இல்லை. இதற்கு முன்னாடி என் மாமனார். அதாவது என் கணவரின் தந்தை இரண்டு முறை ஊராட்சி மன்ற தலைவராக இருந்தார். அப்பொழுதே சாதிய பிரச்சினை நிறுத்தப்பட்டுள்ளது.

எனது ஊராட்சி மன்ற கட்டிடம் இங்கு ஊராட்சி நடுநிலை பள்ளியில் சேர்ந்து உள்ளது. அந்த பள்ளி வளாகத்துக்குள்ளே, அங்கன்வாடி, படிப்பகம், நியாய விலை கடை, கிராம நிர்வாக அலுவலகம் உள்ளது. இங்கு எஸ்சி 60 சதவீதம், எஸ்டி 20 சதவீதம் மற்றவகுப்பை சேர்ந்தவர் 20 சதவீதம். இதில் சானார், உடையார், முதலியார், வன்னியர், முத்திரையார், நாயுடு வகுப்பை சேர்ந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். பள்ளி கழிவறை, மகளிர் சுகாதார மையம், குப்பை கிடங்கு, தொலைகாட்சி அறைகள், 6 மேல்நிலை தண்ணீர் தொட்டி ஏற்கனவே ஐந்து இருந்தது புதியதாக 3. ஆழ்துளை கிணறு 8 இதில் புதிது 3, கைப்புகள் 14 உள்ளது. அது மட்டும் இல்லாமல் சிறுமின் விசை மோட்டார் இருளர்காலனிக்கு 5 தண்ணீர்

தொட்டி போன்றவை கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. சோடியம் விளக்கு முன் 724 புதியதாக 67, குழல் விளக்கு முன் 15 புதியதாக 65, சிறு குழல் விளக்கு 10, சூரிய ஒளி தெரு விளக்குகள் 10, இங்கு சுடுகாடுகள் எம்.பி.சி 1, மற்ற வகுப்பு 1, எஸ்சி 3, அருந்ததியருக்கு 1 உள்ளது. குரூப் வீடுகள் கட்டி கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. KVVV திட்டம் மூலம் 16 வீடு வழங்கப்பட்டுள்ளது. விளையாட்டு மைதானம் ஒன்று உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. சுய உதவிகுழுவுக்கு தனியாக ஒரு கட்டிடம் கட்டப்பட்டு வருகிறது. இங்கு மாவட்ட ஆட்சியரிடம் நியாயவிலைகடைக்கு, கேஸ் கனக்ஷனுக்கு பட்டா போன்ற பிரச்சனைக்கும் மற்றும் கூவம் ஆறு மணல் கொள்ளைக்கு மனு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இங்குள்ள துவக்க பள்ளியில் 45 குழந்தைகள் படிக்கிறார்கள். இவர்களில் 90 சதவீதம் எஸ்டி வகுப்பை சேர்ந்தவர். அதாவது நரிக்குறவர் பிள்ளைகள் அவர்களை நாங்கள் மூளை சலவை செய்து பிள்ளைகளை பள்ளியில் சேர்க்க வைத்தோம். இப்பொழுது அவர்கள், பதிவேட்டில் கையெப்பம் இடாமல் வருகிறார்கள். அவர்களை இந்த அக்டோபரில் தான் பதிவேட்டில் சேர்ப்போம். மற்ற 10 சதவீதம் எஸ்சி வகுப்பை சேர்ந்தவர்கள். இங்குள்ள அங்கன் வாடியில் 51 ஆண் குழந்தைகள், பெண் குழந்தைகள் இருக்கின்றார்கள். நடுநிலைப் பள்ளியில் 120 மாணவ மாணவியர் படிக்கின்றார்கள். இதில் எஸ்சி 64, எஸ்டி 27 மற்ற மாணவர்கள் மற்ற வகுப்பை சேர்ந்தவர்கள் மொத்தம் ஆண் 51, பெண் 69 ஆகும்.

இங்கு 1999ல் காசிநாதன் அதாவது என் மாமனார் தலைவராக இருந்த பொழுது, இந்துஸ்தான் மோட்டார் கார் பிளாண்ட் என்கின்ற கம்பெனிக்கு NOC வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதில் ஒப்பந்த முறையில் வீட்டுக்கு ஒருவர் என்கின்ற முறையில் பணி கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. இவர்கள் முறையாக வரியும் கட்டி விடுகிறார்கள். மற்றவை சுற்றுசூழல் மாசுபடுவதை கருதி பிளாஸ்டிக் கவர் பயன்படுத்தக் கூடாது என்று நாங்களே எங்கள் செலவில் வீட்டுக்கு வீடு துணியினால் ஆன கைப்பை, நாரினால் ஆன சாக்கு பை போன்றவை கொடுத்து அதை தான் மக்கள் பயன்படுத்தினும் என்று சொல்லி வலியுறுத்துகிறோம். எங்களுக்கு நல்ல பலன் கிடைத்துள்ளது. இதற்கு பிரச்சாரமாக விளம்பர போர்டு மற்றும் பாம்பெட்டு மூலமாக தெருமுனை பிரச்சாரம் நடத்துகிறோம். இதில் எனக்கு கிராம மக்கள் நன்கு ஒத்துழைப்பு தருகிறார்கள்.

இந்த கிராமத்தில் எதாவது பிரச்சனை என்றால் நாங்களே இருதரப்பையும் கூப்பிட்டு இருவரிடம் விசாரணை செய்து, தகுந்த ஆலோசனை வழங்கி அதற்கு தகுந்தவாறு செயல்பட வைப்போம்.

இங்குள்ள மக்களுக்கு 300 எஸ்சி/எஸ்டி மக்களுக்கு கழிப்பிட வசதி செய்து கொடுத்துள்ளேன். பொது சுகாதார திட்டம் கீழ் இதற்கு அரசு நிர்மல் கிராம புரஸ்கார் விருது வழங்கி உள்ளது.

இந்த பஞ்சாயத்திற்கு - வரிவசூல் மூலம் 15,000 அரசு மாதம் வழங்குவது - 15,000

கிடைக்கிறது. நான் இங்கு தலைவியாக பொறுப்பேற்ற பிறகு கிராம ஒற்றுமையும் அதன் பிறகு நரிகுறவ மாணவ மாணவியரை படிக்க வைத்தது, பெரும் சாரணையாக நினைக்கிறேன்.

“தாய்” திட்டத்திற்காக தமிழகம் முழுவதும் குக்கிராமங்கள் கணக்கெடுப்பு

தமிழகத்தில் முதன் முறையாக செயல்படுத்தப்பட உள்ள, தமிழ்நாடு குக்கிராமங்கள் கட்டமைப்பு மேம்பாட்டுத்திட்டத்திற்காக (தாய் திட்டம்) குக்கிராமங்களின் அடிப்படை விவரங்கள், மாநிலம் முழுவதும் சேகரிக்கப்படுகின்றன. தற்போதுள்ள நடைமுறைப்படி, திட்ட செயலாக்கம் மற்றும் நிதி ஒதுக்கீடு, கிராம ஊராட்சியை அடிப்படை அலகாகக் கொண்டு, ஊரக வளர்ச்சித் திட்டங்கள் செயல்படுத்தப்படுகின்றன. இதற்கு பதிலாக, ஊராட்சியில் உள்ள குக்கிராமங்களை, செயலாக்க அலகாக எடுத்து, திட்டங்களை செயல்படுத்த, தமிழக அரசு முடிவுசெய்துள்ளது.

வளர்ச்சித் திட்டம்

தமிழகத்தில் 12 ஆயிரத்து, 524 ஊராட்சிகளில், 79 ஆயிரத்து, 394 குக்கிராமங்கள் உள்ளன. ஒரு ஊராட்சியில் சராசரியாக, ஏழு குக்கிராமங்கள் உள்ளன. இவற்றின் எண்ணிக்கை, மாவட்டத்திற்கு மாவட்டம் வேறுபடுகிறது. இச்சூழலில், கிராம ஊராட்சிகளுக்கு சமமான அளவில் நிதி ஒதுக்கீடு செய்வது, வளர்ச்சி நிலையில் வேறுபாட்டையும், பொது சொத்துக்கள் உருவாக்குவதில் மாறுபாட்டையும் உருவாக்கும். இதை தவிர்க்கவும், குறைந்தபட்ச அடிப்படை உள்கட்டமைப்பு வசதிகள், அனைத்து குக்கிராமங்களுக்கும் சென்றடையவும், தமிழ்நாடு குக்கிராமங்கள் கட்டமைப்பு மேம்பாட்டுத்திட்டம் (தாய்) என்ற திட்டத்தை, தமிழக அரசு செயல்படுத்துகிறது.

செயல்பாடு

ஐந்து ஆண்டுகளில், 3400 கோடி ரூபாய் மதிப்பில், அனைத்து குக்கிராமங்களிலும், இத்திட்டம் செயல்படுத்தப்பட உள்ளது. நடப்பாண்டிற்கு, 680 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. இதில், 200 கோடி ரூபாயை, இணைப்பு சாலைகளை மேம்படுத்தவும், மண் சாலைகள், சரளை சாலைகள் போன்றவற்றை, அனைத்து பருவ காலத்திற்கும் ஏற்ற சாலைகளாக மாற்றுவதற்காக, பயன்படுத்த முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

முன்னுரிமை

இத்திட்டத்தை செயல்படுத்த, தமிழகம் முழுவதும் உள்ள குக்கிராமங்களில், அடிப்படை வசதிகள், வீடுகள் போன்ற விவரங்களை சேகரிக்கும் பணி நடந்து வருகிறது. இப்பணியில், ஊராட்சி செயலர், ஒன்றிய மேற்பார்வையாளர், துணை வட்டார வளர்ச்சி அலுவலர், வட்டார வளர்ச்சி அலுவலர் கொண்ட குழு ஈடுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. இக்கணக்கெடுப்பு முடிந்த பின், அதிக வசதிகள் இல்லாத குக்கிராமங்களுக்கு முன்னுரிமை அளித்து, அந்த கிராமங்களில் முதல் கட்டமாக, தாய் திட்டப்பணிகள் மேற்கொள்ளப்பட உள்ளன.

கிராமங்கள் எண்ணிக்கை

தமிழகத்தில், சென்னை நீங்கலாக உள்ள, 31 மாவட்டங்களில், 12 ஆயிரத்து, 524 கிராம ஊராட்சிகள் உள்ளன. இவற்றில், ஐந்திற்கும் குறைவான குக்கிராமங்களைக் கொண்ட ஊராட்சிகள், 6241; 5 முதல் 15 வரை, 5434; 16 முதல் 25 வரை, 637; 25க்கு மேல், 212 ஊராட்சிகள் உள்ளன.

சேகரிப்பு விவரம்

ஒவ்வொரு குக்கிராமத்திலும் உள்ள தெருக்கள், வீடுகள், அவற்றின் அமைப்பு, கழிவறை வசதி, மக்கள் தொகை, ஆதிதிராவிடர், பழங்குடியினர், மிகவும் பிற்படுத்தப்பட்டோர், பிற்படுத்தப்பட்டோர், இதர எத்தனை பேர். குடிநீர் இணைப்பு, குடிநீர் வழங்கப்படும் நேரம், நீர்தேக்கத்தொட்டி, கைப்பம்பு, நீரில் உப்பு அகற்றும் நிலையம், ஒரு நாளில் வழங்கப்படும் குடிநீர் அளவு, திறந்தவெளி கிணறு, கிணறுகளில் பொருத்தப்பட்டுள்ள மின் மோட்டார், மின் இணைப்பு விவரம். தெரு விளக்கு, சாலை, பாலம், இடுகாடு, எரிமேடை, அரசுக் கட்டிடம், பள்ளிக்கட்டிடம், பள்ளி கழிவறைகள், குளங்கள், ஆக்கிரமிப்புகள், கடைகள், விளையாட்டு மைதானம், கிராமத்திற்குள் செல்லும் பஸ்கள், பஸ் நிறுத்தம், சந்தை, மகளிர் குழுக்கள் என அனைத்து விவரங்களும் சேகரிக்கப்படுகின்றன.

தினமலர், 28.12.2011

ஊராட்சி ஆய்வாளரின் (மாவட்ட ஆட்சியர்) வரைமுறையற்ற அதிகாரங்கள் குறித்து விவாதிப்பதற்கான கலந்தாய்வு

தமிழக அரசாங்கத்திற்கான கோரிக்கை மனு

தமிழகத்தின் பல்வேறு மாவட்டங்களிலிருந்து வந்திருக்கும், ஊராட்சித் தலைவர்கள், தொண்டு நிறுவனத் தலைவர்கள் பரவலாக்கப்பட்ட அடித்தட்டு ஜனநாயகத்தின் வல்லுநர்கள் உள்ளடக்கிய இந்த கலந்துரையாடலின் பிரதிநிதிகள், தமிழ்நாடு ஊராட்சிகள் சட்டம் 1994, ஊராட்சி ஆய்வாளராக மாவட்ட ஆட்சியருக்கு அளித்திருக்கும், கீழ்க்கண்ட வரைமுறையற்ற ஏகபோக அதிகாரங்களை திரும்பப்பெற வலியுறுத்துகிறோம். தீர்மானங்களை ரத்து செய்தல் (பிரிவு 202,203), பதவி நீக்கம் செய்தல் (பிரிவு 204,205), இடஒதுக்கீடு - சுழற்சி முறை (பிரிவு 11), ஆவணங்கள் (பிரிவு 92,94,99) வரி விதிப்பு (பிரிவு 147,171,198B), அனுமதி வழங்கல் (பிரிவு 148), பஞ்சாயத்துகளை உருவாக்குதல் (பிரிவு 4,6,8,101,217,218), போன்ற அதிகாரங்கள் கொடுத்துள்ளது. இந்த அதிகாரங்கள் வரைமுறையற்றும் அரசியல் உள்நோக்கத்துடன் அவ்வப்பொழுது பயன்படுத்தப்படுகின்றன. தமிழ்நாடு ஊராட்சிகள் சட்டம் 1994ல் உள்ள மிகவும் முரண்பாடான விஷயம் என்னவென்றால், ஒரு மாவட்ட நிர்வாகி (மாவட்ட ஆட்சியர்) ஒரு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதியை (ஊராட்சித் தலைவர்கள் மக்களால் நேரிடையாக தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர்) பதவிநீக்கம் செய்வதுதான். இந்தியாவின் வேறு எந்த மாநிலத்திலும் (அந்தந்த ஊராட்சிகள் சட்டப்படி) மாவட்ட ஆட்சியருக்கு இத்தகைய அதிகாரங்கள் அளிக்கப்படவில்லை.

**தமிழ் நாட்டில் 24 மாவட்டங்களில் 2006
முதல் 2011 ஆண்டு வரை 98
ஊராட்சிமன்றத் தலைவர்கள் பிரிவு
205ஐ பயன்படுத்தி பதவி
நீக்கப்பட்டுள்ளனர். இவ்வாறு பதவி
நீக்கம் செய்யப்பட்டவர்களில் 40 பேர்
பெண்களும், 27 பேர் தாழ்த்தப்பட்ட
சமூகத்தைச் சார்ந்தவர்கள்.**

மனித உரிமை மற்றும் ஆராய்ச்சி அமைப்பு, தகவல் பெறும்

உரிமைச் சட்டம் 2005 ஐ பயன்படுத்தி மாவட்ட ஆட்சியர் அலுவலகம் மற்றும் வட்டார வளர்ச்சி அலுவலர் அலுவலகம் ஆகியவற்றிலிருந்து பெறப்பட்ட தகவல்களின்படி, தமிழ் நாட்டில் 24 மாவட்டங்களில் 2006 முதல் 2011 ஆண்டு வரை 98 ஊராட்சிமன்றத் தலைவர்கள் பிரிவு 205 ஐ பயன்படுத்தி பதவி நீக்கப்பட்டுள்ளனர். இவ்வாறு பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டவர்களில் 40 பேர் பெண்களும், 27 பேர் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சார்ந்தவர்கள். இதில் 21 நபர்கள் தான் நீதிமன்ற உத்தரவின் அடிப்படையிலோ, ஊரக வளர்ச்சி மற்றும் உள்ளட்சித் துறைச் செயலர் முன் மேல் முறையீடு மூலமாகவோ மீண்டும் பதவியில் அமர்த்தப்பட்டனர். திருவள்ளூர் (19) மற்றும் தஞ்சாவூர் (12) மாவட்டங்களிலிருந்துதான் அதிகமான ஊராட்சி தலைவர்கள் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளனர். தகவல் பெறும் உரிமைச் சட்டத்தின் கீழ் பெறப்பட்ட தகவலின்படி, விருதுநகர், மதுரை, நாகப்பட்டினம், தர்மபுரி, கன்னியாகுமாரி, புதுக்கோட்டை, நீலகிரி ஆகிய மாவட்டங்களில் ஒருவரும் இந்த காலகட்டத்தில் பதவி நீக்கம் செய்யப்படவில்லை என்று பொதுத்தகவல் அதிகாரி கூறியுள்ளார். ஊராட்சித் தலைவர்களைப் பதவி நீக்கம் செய்வதற்கான காரணங்களாக ஊராட்சி நிதி மற்றும் மகாத்மகாந்தி தேசிய ஊரக வேலை உறுதி சட்டம் நிதி முறைகேடு என்பது முக்கியமான காரணமாக உள்ளது. சில ஊராட்சித் தலைவர்கள் கிராம சபை மற்றும் ஊராட்சி மன்றக் கூட்டங்கள் நடத்தாததற்காக பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளனர், பயனாளிகளை தேர்வு செய்வதில் அதிகாரத்தைத் தவறாக பயன்படுத்தியதற்காக சிலர் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளனர். தகவல் பெறும் உரிமைச் சட்டம் 2005 ஐ பயன்படுத்தி பெறப்பட்ட தகவல்களின்படி, 2001 முதல் 2006 வரை தமிழ்நாட்டில் 11 மாவட்ட 35 ஊராட்சித் தலைவர்கள் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளனர் அதில் 9 நபர் பெண்கள் இதில் 9 தலைவர்கள் மீண்டும் பதவியில் அமர்த்தப்பட்டுள்ளனர். இதே போன்று 1996 முதல் 2001 வரை, தமிழ் நாட்டில் 8 மாவட்டங்களில் 45 ஊராட்சித்தலைவர்கள் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டனர். அதில் 11 நபர் பெண்கள். திண்டுக்கல் மாவட்டத்தில் மட்டிலும் இந்த காலகட்டத்தில், 83 ஊராட்சித் தலைவர்களுக்கு பிரிவு 205 ன் கீழ் ஏன் பதவி நீக்கம் செய்யக்கூடாது என்று விளக்கம் கேட்டு அறிவிப்பு கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

அரசியல் சாசனத்தின் அடிப்படையை மீறுவது மற்றும் அடித்தட்டு அரசாங்கத்தை கேள்விக்குள்ளாக்குவதால் தமிழக அரசு, இந்த பிரச்சனையை தீவிரமாக பரிசீலித்து தமிழ் நாடு ஊராட்சிகள் சட்டம் 1994 பிரிவு 205ஜ (அத்தியாயம் 10) உடனடியாக ரத்து செய்யவேண்டும் என்றும் நாங்கள் தீர்மானித்துள்ளோம். உள்ளாட்சி அரசாங்கம் முதல் அரசாங்கம். மத்திய மற்றும் மாநில அரசாங்க நிர்வாகிகள் இந்த உள்ளாட்சி அரசாங்கத்திற்கு பொறுப்புடையவர்களாக இருக்க வேண்டும். ஒரு ஊராட்சித் தலைவரை பதவி நீக்கம் செய்ய மாவட்ட ஆட்சியரை அனுமதிப்பது என்பது சுயசார்புள்ள உள்ளாட்சி அரசாங்கம் என்பதின் அடிப்படைக்கே எதிரானதாக இருக்கிறது. மாவட்ட ஆட்சியருக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்கள் வரைமுறையற்றது என்று நாங்கள் தீவிரமாக கருதுகின்றோம். இதற்கு மாற்று, கிராம ஊராட்சிகள் மற்றும் ஒன்றிய ஊராட்சிகளின் செயல்பாட்டை கண்காணக்கும் அதிகாரத்தோடு மாவட்ட ஊராட்சியை பலப்படுத்துவது மற்றும் மாவட்ட ஊராட்சி அளவில் ஜனநாயக நடைமுறைகளை மறுபரிசீலனை செய்வதும் ஆகும்.

தமிழக அரசு அவசரமாக பரிசீலிக்க வேண்டிய கீழ்க்கண்ட 3 தீர்மானங்களும் நிறைவேற்றப்பட்டது.

29 துறைக்கான அதிகாரங்கள்

அரசியல் சாசன 73வது சட்டத் திருத்தத்தின் படி உள்ளாட்சிகளுக்கான 29 துறைகளுக்கான அதிகாரங்களில் உடனடியாக 10 துறைகளுக்கான அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட வேண்டும். இந்திய அரசியல் சாசனத்தின் 11 வது அட்டவணையில் ஊராட்சி அரசாங்கத்திடம் மாநில அரசு ஒப்படைக்கலாம் என கூறப்பட்டுள்ள 29 துறைகளுக்கான அதிகாரங்கள் குறித்து, மாநில அரசு மேற்கொள்ள வேண்டிய அதிகார, நிதி பரவலாக்கம் மற்றும் நிர்வாக சீர்திருத்தங்கள் குறித்த தனது தெளிவான கொள்கை முடிவை தமிழக அரசு அறிவிக்கவில்லை. அரசின் உடனடி நடவடிக்கையாக 29 துறைகளுக்கான ஊழியர்கள், மேலாண்மை மற்றும் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரத்தை மூன்றடுக்கு ஊராட்சிகளுக்கு வழங்கக் கோருகிறோம். தமிழகத்தில் ஊராட்சித் தலைவர்கள், அரசாங்க ஆணைகள், சுற்றிக்கைகள் மற்றும் அறிவிப்பாணைகள் மூலமாக செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தமிழ்நாடு ஊராட்சிகள் சட்டத்தின் படி அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ள குறைந்தபட்ச அதிகாரங்களைக் கூட பயன்படுத்தாமல் மத்திய மற்றும் மாநில அரசாங்கத்தின் திட்டங்களைத்தான் பெரும்பாலும் கிராம ஊராட்சிகள் அமல்படுத்துகின்றன.

முதல் கட்டமாக பின்வரும் துறைகளுக்கான அதிகாரங்களை ஒப்படைக்க வேண்டுகிறோம்

கல்வி (ஆரம்பகால குழந்தைப் பராமரிப்பு மற்றும் வளர்ச்சி உள்ளிட்டு), சுகாதாரம் மற்றும் ஊட்டச்சத்து, பொதுவிநியோகம், வேளாண்மை, பாசனம், நீர்வளமேம்பாடு மற்றும் நீர்வள பாதுகாப்பு, நிலச்சீர்திருத்தம் மற்றும் நில உபயோக மேலாண்மை, கிராமப் பொது வளங்கள் மீதான கட்டுப்பாடு, கனிம வளம், சமூகக் காடுகள், சிறுகாடுகளின் வளங்கள், சாதி, வருமான சான்றிதழ் விநியோகம், எவ்வித தொழிற்சாலைகள் மற்றும் ரியல் எஸ்டேட்டுகள் அனுமதி வழங்கும் அதிகாரம் / மாகக் கட்டுப்பாடு.

ஊராட்சிகளுக்கான நிதி

ஊராட்சிகளுக்கான மாநில அரசின் நிதி சதவீதம் அதிகரிக்கப்பட்டு வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற முதலாம், இரண்டாம் மற்றும் மூன்றாம் மாநில நிதி ஆணையத்தின் பரிந்துரையின் மீது அரசின் போதுமான நடவடிக்கையை கோருகிறோம். மாநில நிதி ஆணையத்தின் பரிந்துரைகளை கவனத்தில் கொண்டு எங்களது கோரிக்கையானது ஊராட்சியின் தங்குதடையற்ற நிர்வாகம் மற்றும் வளர்ச்சிப் பணிகளுக்கு போதுமான நிதியாக 1996 ஆம் ஆண்டு 8% ஆக இருந்த மாநில அரசின் உள்ளாட்சிகளுக்கான நிதி, தற்போது 2007 – 2008யில் தான் 9% ஆக உயர்த்தப்பட்டுள்ளது. 1996–லிருந்து நிதி அதிகரிக்கப்படாததை கருத்தில் கொண்டு ஒவ்வொரு ஆண்டும் 1 சதவீதமாக அதிகரிப்பு என கணக்கிட்டு தற்போது உடனடியாக 20% வீதமாக உயர்த்தக் கோருக்கிறோம். மத்திய மாநில அரசின் ஊராட்சிகளுக்கான திட்ட நிதி ஊராட்சிகளை நேரடியாக சென்றடையும் வகையில் நிர்வாக மாற்றம் கொண்டுவரப்பட கோருகிறோம்.

ஆதரவு அமைப்புகள்

மனித உரிமை மேம்பாடு மற்றும்

ஆராய்ச்சி அமைப்பு (HRF),

ஒருங்கிணைந்த கிராம வளர்ச்சி சொசைட்டி (SIRD)
பெண்களுக்கான சட்ட சேவை மையம் (LAW TRUST)

தேசிய ஊரக வேலை உறுதிச் சட்டக் கூலியும் கவுரவமான வேலையை உறுதிப்படுத்துவதும்

— கமலா சங்கரன்

2005ஆம் ஆண்டின் தேசிய ஊரக வேலை உறுதிச் சட்டம் (என்.ஆர்.இ.ஜி.ஏ.) மீண்டும் ஒரு மையமான விவாதப்பொருளாகியுள்ளது. மத்திய அரசு இந்தச் சட்டத்தில் நாடு முழுவதும் ஒரேவிதமாக ரூ. 100 என்ற விகிதத்தில் கூலி விகிதத்தை தீர்மானிப்பதற்கான விதி ஒன்றைச் சேர்த்திருக்கிறது. அத்துடன் இந்த கூலி விகிதத்தை விவசாயத் தொழிலாளர்களுக்கான நுகர்வோர் விலைக் குறியீட்டு எண் பட்டியலில் பதிவு செய்யவும் மத்திய அரசு ஒரு விதியைக் கொண்டுவந்துள்ளது. இவ்வாறு என்.ஆர்.இ.ஜி.ஏ. கூலி விகிதத்தைப் பட்டியலிடுவது என்பது வரவேற்கத்தக்கதுதான். ஆனால் நடைமுறையில் அகில இந்திய அளவில் இவ்வாறு ஒரேவிதமான கூலி விகிதத்தைக் கொண்டுவருவது என்பது, பல மாநிலங்களில் தற்போது ஏற்கெனவே குறைந்தபட்சக் கூலிச்சட்டத்தின் (எம்.டபிள்யூ.ஏ. - 1948) கீழ் வழங்கப்பட்டு வருகிற குறைந்தபட்சக் கூலியைவிட குறைந்துவிடக் கூடும். எனினும் இந்த விவாதமானது இந்தியாவில் “பயிற்சி பெறாத உடல் உழைப்பு” போன்றவற்றிற்கு வழங்கப்படும் கூலிகள் தொடர்பான கோட்பாடுகளை மறு ஆய்வு செய்வதற்கான ஒரு வாய்ப்பை நமக்கு அளிக்கிறது. என்.ஆர்.இ.ஜி.ஏ. அல்லது எம்.டபிள்யூ.ஏ.ஐ. போன்ற எந்தவொரு திட்டத்தின் கீழ் இந்தக் கூலிகள் வழங்கப்படுமானாலும் அதுகுறித்து விவாதிப்பது என்பது தேசிய குறைந்தபட்ச கூலிக் கொள்கையில் ஒரு ஒருங்கிணைந்த தன்மையையும் நியாயமான அணுகுமுறையையும் கொண்டுவருவதற்கு வழிவகுக்கும்.

தேசிய அளவில் சட்டப்பூர்வமான குறைந்தபட்ச கூலி என்பது சாத்தியமானது குறித்து பல ஆண்டுகளாக விவாதிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. இதற்கு தெரிவிக்கப்படுகிற ஒரு முக்கியமான ஆட்சேபனை என்னவென்றால், வாழ்க்கைச் செலவு என்பது மாநிலத்திற்கு மாநிலம் மாறுபடுவதால் பொதுவான குறைந்தபட்ச அளவில் தேசிய குறைந்தபட்சக் கூலியை நிர்ணயிப்பது ஏற்கெனவே அதிகக் கூலி வழங்கப்பட்டு வருகிற மாநிலங்களில் பாதகமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தக்கூடும் என்பதுதான். இந்த அச்சம் ஆதாரமற்றதல்ல. ஏனெனில் என்.ஆர்.இ.ஜி.ஏ. சட்ட விதிகள் மத்திய அரசு குறைந்தபட்சக் கூலியாக ரூ. 60

என நிர்ணயிக்க அனுமதிக்கிறது. இது 2005ஆம் ஆண்டிலேயே கூட அப்போது சில மாநிலங்களில் வழங்கப்பட்டுவந்த குறைந்தபட்ச கூலிகளைவிட குறைந்த தொகையே ஆகும்.

இந்தப் பிரச்சனையோடு தொடர்புள்ள இன்னொரு விவகாரம்தான் இந்த இரு சட்டங்களின் கீழும் கூலி விகிதங்கள் எவ்வாறு தீர்மானிக்கப்படுகின்றன என்பது. எம்.டபிள்யூ.ஏ. சட்டத்தின் கீழ் வருகிற கூலி ஒவ்வொரு மாநில அரசாலும் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. இது மாநிலத்திற்கு மாநிலம் வேறுபடுகிறது. எந்தெந்த தொழில்களுக்கு இந்தச் சட்டம் பொருந்துமோ அதற்கேற்றபடி மாறுபட்ட திறமைகளுக்கேற்ப கூலி தீர்மானிக்கப்படுகிறது. (உதாரணமாக விவசாயக் கூலித் தொழிலாளர்களுக்கு தரப்படுகிற கூலிகள் தேசிய அளவில் கூர்மையாக வேறுபடுகின்றன. அருணாச்சலப்பிரதேசம் உள்ளிட்ட மாநிலங்களில் ஒரு நாளுக்கு ரூ. 80 கூலி தரப்படுகிறது.

மத்திய அரசின் கீழ் ரூ. 146 கூலி வழங்கப்படுகிறது. மிகுந்த பயிற்சிபெற்ற கட்டுமான தொழிலாளர்களுக்கு மத்திய அளவில் ஒரு நாளுக்கு ரூ. 310 வரையில் கூலி தரப்படுகிறது). மாநில வாரியாக மட்டுமல்லாமல், பயிற்சி அடிப்படையிலும், வேலையின் தன்மை அடிப்படையிலும் மாறுபட்ட கூலி வழங்குதல் என்ற கோட்பாடு கூலி விகிதத்தின் இரண்டுவிதமான அக்கறைகளை ஒன்றிணைக்க முயல்கிறது. அதன் மூலம் ஒரு தொழிலாளிக்கும் அவரது குடும்பத்திற்கும் அடிப்படைத் தேவைகள் நிறைவு செய்யப்படுவது உறுதிசெய்யப்படுகிறது. அத்துடன் குறிப்பிட்ட ஒரு தொழிலில் சம்பந்தப்பட்ட தொழிலாளர்கள் செய்யக்கூடிய வேலை எப்படிப்பட்டது என்பதை பிரதிபலிப்பதாகவும் அமைகிறது. ஆகவேதான் விவசாயம், கால்நடை வளர்ப்பு, காடு வளர்ப்பு ஆகியவற்றில் உள்ள குறைந்தபட்சக் கூலிகள் விலைக் குறியீட்டு எண்ணுடன் இணைந்ததாக இல்லை. இதில் வியப்பும் இல்லை.

அடிப்படையான குறைந்தபட்ச மனிதத் தேவைகளைச் சார்ந்து குறைந்தபட்சக் கூலிகள் தீர்மானிக்கப்படுகிறபோது, வேலை தரக்கூடியவர்களின் “கூலி வழங்கும் திறன்” என்பது குறைந்தபட்சக் கூலியை

தீர்மானிப்பதில் பங்களிக்கவில்லை என பல்வேறு நீதிமன்றங்கள் தங்களது தீர்ப்புகளில் கூறியுள்ளது. ஏனென்றால் குறைந்தபட்சக் கூலி பெறுவது என்பது ஒரு அடிப்படை மனித உரிமையாக்கப்பட்டுள்ளது. அடிப்படை மனித உரிமை என்கிறபோது சந்தை நிலவரம், ஆதாய நிலவரம் போன்ற வாதங்கள் அடிப்பட்டுப் போகின்றன. எனினும் இத்தகைய ஒரு பாதுகாப்பு இருந்தபோதிலும், குறைந்தபட்ச கூலி விவரங்களை நிர்ணயிப்பதிலும் கூட “ஆழமான பகுதிகள்” பங்காற்றுகின்றன. 50 மீட்டர் அகலமும் 1.5 மீட்டர் ஆழமும் கொண்ட பள்ளம் வெட்டுவதற்கும், மண்ணை அப்புறப்படுத்துவதற்கும் மத்திய அரசு ரூ. 156.91 வழங்குகிறது. பாறையுடன் கூடிய மென்மையான மண் உள்ள பகுதிகளில் ரூ. 237.83 கூலி தரப்படுகிறது. பாறையாக உள்ள இடங்களில் ரூ. 314.84 கூலி தரப்படுகிறது. பீகார் போன்ற சில மாநிலங்களில் இதற்கு தரப்படுகிற கூலி ரூ. 183 மட்டுமே. இதே வேலையை என்.ஆர்.இ.ஜி.ஏ. சட்டத்தின் கீழ் செய்கிறவர்களுக்கு கிடைக்கிற கூலி இதைவிடக் குறைவு. எம்.டபிள்யூ.ஏ. சட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில் கூலி விகிதங்களைத் தீர்மானிக்கும் அதிகாரம் சம்பந்தப்பட்ட மாநில அரசுகளுக்குத் தரப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் மாநிலத்திற்கு மாநிலம் இது வேறுபடவும் செய்கிறது. இப்போது இதில் என்.ஆர்.இ.ஜி.ஏ. சட்டத்தின் கீழ் வழங்கப்படுகிற மத்திய கூலியும் சேர்ந்துகொண்டுள்ளது.

வேலைதரும் அமைப்பு என்.ஆர்.இ.ஜி.ஏ. சட்டத்தின் கீழ் வருவதானாலும் சரி, அல்லது ஒரு விவசாயியாக இருந்தாலும் சரி அல்லது பொதுப்பணித்துறையாக இருந்தாலும் சரி ஒரே மாதிரியான தன்மைகொண்ட வேலைக்கு மாறுபட்ட கூலி விகிதங்கள் தரப்படுகின்றன.

ஒரு தொழிலாளியின் திறமை மட்டத்திற்கு ஏற்ப குறைந்தபட்ச வாழ்வாதாரம் கிடைப்பதை உறுதிப்படுத்துவதோடு மட்டுமல்லாமல், அவரை பணிக்கு அமர்த்துகிற தொழிற்சாலை அல்லது நிறுவனத்தோடும் இணைக்கப்படுகிறது. இதன் மூலம் “ஆண், பெண் இருபாலருக்கும் ஒரே மாதிரியான வேலைக்கு ஒரே மாதிரியான ஊதியம்” என்ற அரசமைப்பு சாசனத்தின் 39 (டி) சட்டப்பிரிவு குறிப்பிடப்பட்டுள்ள விதிக்கு விடை கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆண், பெண் தொழிலாளர்களிடையே பாகுபாடு கூடாது என்பதற்கான

இந்த அரசமைப்பு சாசன கொள்கையின் சில அம்சங்கள் 1976ஆம் ஆண்டின் சம ஊதியச் சட்டத்தில் மேலும் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. எனினும் இந்த சட்டத்தின் கீழ், ஆண், பெண் தொழிலாளர்களை பாகுபடுத்தாமல் வேலை அளிப்பவர் தேவைப்படுகிறார். இன்னொரு பக்கத்தில் அரசமைப்பு சாசனத்தின் 39(டி) சட்டப்பிரிவில் கூறப்பட்டுள்ள சமத்துவக் கொள்கை ஒரு குறிப்பிட்ட வேலை அளிப்பவரின் கீழ் செய்யப்படும் வேலையோடு மட்டும் சுருக்கப்பட்டுவிடவில்லை.

மாறாக, குறிப்பிட்ட வேலை அளிப்பவர் ஒருவரின் கீழ் அல்லது ஆண், பெண் தொழிலாளர்களிடையே ஒப்பிடும் வகையிலும் விரிவானதாக உள்ளது. அத்துடன் ஆண், பெண் தொழிலாளர்கள் செய்கிற வேலைகளுக்கிடையே ஒப்பிடும் வகையிலும் உள்ளது (குறிப்பாக மனிதத் தேவைகள் மற்றும் செய்யப்படும் வேலை இரண்டின் அடிப்படையிலும் குறைந்தபட்ச ஊதியத்தை நிர்ணயித்தல் தொடர்பாக). எம்.டபிள்யூ.ஏ. சட்டத்தின் கீழ் வழங்கப்படும் கூலிகளிடையே ஒரு உள்ளார்ந்த சமத்துவமின்மை இருக்கிறது. இது என்.ஆர்.இ.ஜி.ஏ. சட்டத்தின் கீழ் மத்திய அரசால் ஒரு குறிப்பிட்ட கூலித்தொகை நிர்ணயிக்கப்பட்டிருப்பதன் மூலம் சரி செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்த என்.ஆர்.இ.ஜி.ஏ. கூலியோ சில மாநிலங்களில் குறைவாக இருக்கிறது. விவசாயத்தில் பயிற்சியற்ற வேலைக்குத் தரப்படும் குறைந்தபட்ச கூலியைவிட குறைவாக இருக்கிறது. வேலைதரும் அமைப்பு என்.ஆர்.இ.ஜி.ஏ. சட்டத்தின் கீழ் வருவதானாலும் சரி, அல்லது ஒரு விவசாயியாக இருந்தாலும் சரி அல்லது பொதுப்பணித்துறையாக இருந்தாலும் சரி ஒரே மாதிரியான தன்மைகொண்ட வேலைக்கு மாறுபட்ட கூலி விகிதங்கள் தரப்படுகின்றன.

குறைந்தபட்சக் கூலியைவிட குறைவு

என்.ஆர்.இ.ஜி.ஏ. சட்டத்தின் 6(1) பிரிவு இவ்வாறு கூறுகிறது: “1948ன் குறைந்தபட்ச கூலிச்சட்டத்தில் எவ்வாறு கூறப்பட்டிருந்தாலும், மத்திய அரசு ஒரு அறிவிக்கையின் மூலம் இந்த சட்டத்தின் நோக்கத்திற்கான கூலி விகிதத்தை தீர்மானித்துச் சொல்ல முடியும்.” என்.ஆர்.இ.ஜி.ஏ. சட்டத்தின் கீழ் மத்திய அரசே ஒரு கூலியை நிர்ணயிப்பதற்கு எதிராக தெரிவிக்கப்படும் ஆட்சேபனையின் மைய அம்சமாக இருப்பது எதுவெனில், இந்தக் கூலி விகிதம் ஏற்கெனவே எம்.டபிள்யூ.ஏ. சட்டத்தின் கீழ் வழங்கப்படும் கூலியைவிட குறைவாக இருக்கக்கூடும் என்பதேயாகும். எம்.டபிள்யூ.ஏ. சட்டத்திலிருந்து விலகிச்செல்ல மத்திய அரசுக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரம் கடுமையாக எதிர்ப்புக்கு உள்ளாகக்கூடியதாக இருக்கிறது. எம்.டபிள்யூ.ஏ. என்பது அரசமைப்பு சாசனத்திற்கு முந்தைய ஒரு

சட்டவடிவமாகும். அதில் குறிப்பிட்ட பணிகளுக்கு என குறைந்தபட்ச கூலிகளை நிர்ணயிக்க அனுமதிக்கப்படுகிறது.

எம்.டபிள்யூ.ஏ. சட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஒரே சீரான ஏற்பாடு என்பது இல்லை. ஏனெனில் அது “வேர்வை சிந்தும் வேலைகளை” இலக்குவைத்துக் கொண்டு வரப்பட்டதாகும். மேலும் அதில் குறைந்தபட்சம் ஆயிரம் தொழிலாளர்கள் இருந்தாகவேண்டும். அரசமைப்பு சாசனம் கொண்டு வரப்பட்ட பிறகு கட்டாய உழைப்புக்கு எதிரான அதன் சட்டவிலகல்களுக்கு (சட்டப்பிரிவு 23) ஒரு மேலோங்கிய வலிமை கிடைத்துவிட்டது. நீதிமன்றங்கள் அளித்துள்ள விளக்கங்களின்படி குறைந்தபட்சக் கூலியைவிட குறைவான கூலிக்கு ஒருவர் வேலை வாங்கப்படுகிறார் என்றால் அது கட்டாய உழைப்பாக கருதப்படுகிறது. இதன் மூலம் கட்டாய வேலை என்பதற்கான விளக்கம், எம்.டபிள்யூ.ஏ. சட்டத்தின் கீழ் வராத கூலி வழங்கப்படுகிற வேலைகளுக்கும் பொருந்தும். வர்க்கப்பூர்வமாக, கட்டாய உழைப்புக்கு எதிரான அடிப்படை உரிமைகளை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் எம்.டபிள்யூ.ஏ. சட்டத்தின் கீழ் வருகிற குறைந்தபட்ச ஊதியம் என்பது அதற்கு அப்பாற்பட்ட வேலைகளுக்கும் பொருந்துகிறது. இந்த அடிப்படையில் தான் சிறைக்கைதிகளாக இருப்பவர்களுக்கும் அவர்கள் செய்யக்கூடிய வேலைகளுக்காக குறைந்தபட்சக் கூலி வழங்கப்பட வேண்டும் என்று உச்சநீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது. அவ்வாறு குறைந்தபட்சக் கூலி வழங்கப்படவில்லையென்றால் கைதிகளிடம் வேலை வாங்குவது என்பது கட்டாய உழைப்பாகவே கருதப்பட வேண்டும் என்றும் உச்சநீதிமன்றம் கூறியது. மேலும் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் அடிப்படை கொள்கைகள் மற்றும் வேலை உரிமைகள் தொடர்பான 1998ம் ஆண்டின் பிரகடனத்தில் இந்தியா கையெழுத்திட்டிருப்பதன் மூலம், அரசமைப்பு சாசன ரீதியாக ஒரே மாதிரியான கூலி நிர்ணயித்தல் என்பது இந்திய அரசின் கடமையாகவும் ஆகிறது. அனைத்துச் சூழ்நிலைகளிலும் அனைத்துவிதமான தொழிலாளர்களுக்கும் இது பொருந்தும். இவ்வாறாக அரசமைப்பு சாசனத்தின் அடிப்படையிலும் சரி, உலகளாவிய பிரகடனத்தின் அடிப்படையிலும் சரி, ஒரு தொழிலாளிக்கு வழங்கப்படுகிற கூலி என்பது அவர் தாக்குப்பிடித்து வாழ்வதற்கான குறைந்தபட்ச உரிமைகளை உறுதிப்படுத்துவதாக இருக்கவேண்டும்.

கட்டாய உழைப்பை தடுத்தாக வேண்டும் என்கிற அரசமைப்பு சாசனத்தின் கட்டளைப்படியே ஆந்திர மாநில உயர்நீதிமன்றம், என்.ஆர்.இ.ஜி.ஏ. சட்டத்தின் கீழ் வழங்கப்படும் குறைந்தபட்சக் கூலி சட்டவிரோதமானது

என்று அறிவித்தது. ஏனெனில் அது அந்த மாநிலத்தில் ஏற்கெனவே இருந்துவந்த குறைந்தபட்சக் கூலியைவிட குறைவு என உயர்நீதிமன்றம் சுட்டிக்காட்டியது. இந்தத் தீர்ப்புக்கு, வேறு வகையான விளக்கம் எதுவும் இல்லையெனில், நாடு தழுவிய அளவில் தாக்கம் உள்ளது. (இந்திய குற்றவியல் சட்டத்தின்(1860) 377வது பிரிவு தொடர்பாக தில்லி உயர்நீதிமன்றம் அளித்துள்ள தீர்ப்பும் இதேபோன்று முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. நாஸ் பவுண்டேஷன் நிறுவனம் தொடர்பான அந்த வழக்கில் தீர்ப்பளித்த தில்லி உயர்நீதிமன்றம் ஓரினச்சேர்க்கை ஒரு கிரிமினல் குற்றமல்ல என்று அறிவித்தது). 1936ம் ஆண்டின் கூலிச்சட்டத்தின்படி விண்ணப்ப ஆய்வு ஆணையத்திற்கு, என்.ஆர்.இ.ஜி.ஏ. சட்டத்தின் கீழ் கூலி வழங்கப்படாதது குறித்த விசாரணைப் பொறுப்புகள் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. மத்திய அரசு நிர்ணயித்துள்ள ஒரு நாளைக்கு ரூ. 100 என்ற குறைந்தபட்சக் கூலியைவிட மாநில அரசு நிர்ணயித்துள்ள கூலி அதிகமாக இருக்குமானால் அந்தக் கூலியையே வழங்க வேண்டுமென ஆணையிடும் அதிகாரம் இந்த ஆணையத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. என்.ஆர்.இ.ஜி.ஏ. சட்டத்தின் கீழ் வழங்கப்படும் கூலியை மட்டுமே வழங்குகிற பொறுப்புமத்திய அரசுக்கு உள்ளது என்பதால் மாநில அரசு இந்த கூடுதல் கூலியை தாராளமாக வழங்கிக்கொள்ளட்டும் என்பதே மத்திய அரசின் நிலைபாடு. சட்டப்படி மாநில அரசு ஒரு குறைந்தபட்சக் கூலியை வழங்கக் கடைமைப்பட்டுள்ளது என்பதால், மத்திய அரசின் இந்த நிலைபாடு ஏற்கத்தக்கதாக இல்லை. மேலும், மத்திய அரசின் சட்டம் ஒன்றை அல்லது, தான் அமலாக்கவேண்டிய தற்போதைய சட்டம் ஒன்றை நிறைவேற்றும் நிலையில் மாநில அரசுக்கு கூடுதல் சமை ஏற்படும்போது, அதனை சமாளிப்பது தொடர்பாக, குறிப்பாக 256 - 258 சட்டப்பிரிவுகளின் கீழ் வரையறுக்கப்பட்டுள்ள கூட்டாட்சி நிர்வாக உறவுகள் தொடர்பான கோட்பாடுகளுக்கு எதிரானதாகவும் இது அமைந்துள்ளது.

மத்திய சட்டப்பூர்வ குறைந்தபட்சக் கூலி

சட்டப்பூர்வமாக ஏற்படுகிற இந்த மாறுபட்ட நிலையை பயன்படுத்திக்கொண்டு மத்திய அரசால், எம்.டபிள்யூ.ஏ. சட்டத்தின் கீழ் வழங்கப்பட வேண்டிய சட்டப்பூர்வ குறைந்தபட்சக் கூலியை வரையறுக்க முடியும். அதையே என்.ஆர்.இ.ஜி.ஏ. சட்டத்தின் கீழ் வழங்கப்பட வேண்டிய கூலியாகவும் அறிவிக்கமுடியும்(தற்போது மத்திய அரசு குறைந்தபட்சக் கூலிக்கான தேசிய குறியீடு ஒன்றை அறிவிக்கிறது. ஆனால் இந்த நடைமுறை சட்டப்பூர்வமாக இல்லை). தேசிய அளவில் ஒரு குறைந்தபட்சக் கூலியை நிர்ணயிக்க முயலுமா என்பது குறித்த விவாதம் பல ஆண்டுகளாக தீர்க்கப்படாமலே தொடர்ந்து வந்திருக்கிறது. இந்த நிலையில் அதற்கான ஒரு செயல்

திட்டத்தை உருவாக்கும் வாய்ப்பை என்.ஆர்.இ.ஜி.ஏ. கொண்டு வந்துள்ளது. எனினும் இந்தக் கூலி விகிதமானது தேவையின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டதாக இருக்க வேண்டும்.

என்.ஆர்.இ.ஜி.ஏ. சட்டத்தின் கீழ் மத்திய அரசால் ஒருதலைப்பட்சமாக ஒரு குறைந்தபட்சக் கூலியை அறிவிக்க முடியும். அதைப்போலன்றி எம்.டபிள்யூ.ஏ. சட்டத்தின் கீழ் நிர்ணயிக்கப்படும் குறைந்தபட்சக் கூலியானது, பல்வேறு நீதிமன்றத் தீர்ப்புகளின் அடிப்படையில், உணவு, உடை, குடியிருப்பு, கல்விச் செலவுகள், சமூகப் பாதுகாப்பு ஆகிய அடிப்படை தேவைகளை கணக்கில்கொண்டு நிர்ணயிக்கப்பட்டதாக இருக்க வேண்டும். அவ்வாறு நிர்ணயிக்கப்படுகிற குறைந்தபட்ட கூலி, இந்த அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவு செய்யவில்லை என்றால் உரியவகையில் ஈடுகட்டப்பட வேண்டும். ஆக, தர்க்கப்பூர்வமாகப் பார்த்தால், என்.ஆர்.இ.ஜி.ஏ. சட்டத்தின் கீழ் நிர்ணயிக்கப்படும் கூலிவிகிதமானது எம்.டபிள்யூ.ஏ. சட்டத்தின் கீழ் தேசிய அளவில் தேவைகளின் அடிப்படையில் நிர்ணயிக்கப்படும் கூலியாகவே இருந்தாக வேண்டும்.

மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் என்.ஆர்.இ.ஜி.ஏ. சட்டத்தின் கீழ் வழங்கப்படும் கூலி விகிதமானது காலத்திற்குப் பொருத்தமான விகிதம்போல தெரிகிறது. ஆனால் அது ஒவ்வொரு மாநில அரசாலும் தீர்மானிக்கப்படுகிற குறிப்பான வேலைத் திட்டங்களின் கீழ் செய்யப்படும் வேலையின் அளவோடு இணைக்கப்பட்டதாக இருக்கிறது. ஆகவே நடைமுறையில் அது செய்த வேலைக்கு கூலி (பீஸ்-ரேட்) என்பதாகவே இருக்கிறது. பொதுவாகச் சொல்வதானால், பீஸ்-ரேட் அடிப்படையில் தீர்மானிக்கப்படும் கூலியானது வேலைத்திறனை அதிகரிப்பதற்காகவே ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் நடைமுறையில் இது தொழிலாளிகள் தங்களைத் தாங்களே சுரண்டலுக்கு உட்படுத்திக்கொள்வதற்கான வழியாகவும், குழந்தைகளையும் குடும்பத்தின் இதர உறுப்பினர்களையும் காலத்தின் தேவைக்குப் பொருத்தமான கூலியைப் பெறுவதற்காக உழைப்பில் ஈடுபடுத்த வேண்டிய நிலையை ஏற்படுத்துகிறது.

தேவையின் அடிப்படையில் என்.ஆர்.இ.ஜி.ஏ. கூலி அறிவிக்கப்படுமானால் அது வட்டாரம் சார்ந்தும், மாறுபட்ட நில அமைப்புகள் சார்ந்தும், தேவையான நீக்குப்போக்குத் தன்மையோடு கூலியை நிர்ணயிக்க வழிவகுக்கும். என்.ஆர்.இ.ஜி.ஏ. சட்டத்தின் கீழ் ஒரு தொழிலாளி தனக்குரிய கூலியைப் பெற, குறிப்பிட்ட அளவிற்கு வேலை செய்தாக வேண்டும் என்ற ஒரு கால அட்டவணையை தற்போதைய கூலி விகிதம் ஏற்படுத்துகிறது. இதன்

பின்னணியில், ஒரு தொழிலாளியின் உழைப்பிலிருந்து கிடைக்கக்கூடிய பலன் எந்த அளவிற்கு இருக்கிறது என்ற அடிப்படையில் மேற்படி கூலி கிடைக்கும் என்ற கருத்து அமைகிறது. இதன் மூலம் “திறமை குறைவான” ஒரு தொழிலாளி நிர்ணயிக்கப்பட்ட விகிதத்தைவிட குறைவாகவே கூலி பெறுவதற்கான சூழல் ஏற்படுகிறது. வேலையின் அளவை மதிப்பிடுவதிலும் ஏற்ற இறக்கமான நிலைமைகளுக்கு இது வழிவகுக்கிறது(எம்.டபிள்யூ.ஏ. சட்டத்தின் கீழ் உள்ள “காலத்தின் தேவைக்கேற்ற உத்தரவாதமான கூலி” என்ற ஏற்பாடு என்.ஆர்.இ.ஜி.ஏ. சட்டத்தில் இல்லை என்பது ஒரு பெரிய குறைபாடாகும். உத்தரவாதமான மேற்படி கூலி விகிதம்தான் காலத்தின் தேவைக்கேற்ற குறைந்தபட்சக் கூலி கிடைப்பதற்கு வழிவகுக்கிறது. அதாவது பீஸ்-ரேட் அடிப்படையில் தரப்படும் கூலியானது குறிப்பிட்ட குறைந்தபட்சக் கூலியைவிட குறைவாக இருந்துவிடக்கூடாது என்பதை இது உறுதிப்படுத்துகிறது. அதே நேரத்தில் அதிகமான கூலியைப் பெறுவதற்கான ஒரு தூண்டுகோலாகவும் இந்த பீஸ்-ரேட் விகிதம் அமைகிறது.

என்.ஆர்.இ.ஜி.ஏ. கூலி விகிதத்தை தேசிய அளவிலான எம்.டபிள்யூ.ஏ. சட்டத்தின் குறைந்தபட்சக் கூலி அளவோடு இணைப்பது என்பது மக்களை மிகுந்த அளவிற்கு பங்கெடுக்கச் செய்வதாக இருக்க முடியும். என்.ஆர்.இ.ஜி.ஏ. சட்டத்தின் 6(1) பிரிவின் கீழ் மத்திய அரசுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள ஒருதலைப்பட்சமான அதிகாரத்தோடு ஒப்பிட்டால் எம்.டபிள்யூ.ஏ. சட்டத்தின் கீழ் கூலி நிர்ணயிக்கப்படுவது என்பதில் கலந்து பேசி முடிவு செய்கிற தன்மை இருக்கிறது. (எம்.டபிள்யூ.ஏ. சட்டத்தின் கீழ் முத்தரப்புக் குழு ஒன்று அமைக்கப்படும். அதில் வேலை அளிப்போர், தொழிலாளர்கள் மற்றும் அரசாங்கத்தின் பிரதிநிதிகள் இருப்பார்கள். அந்தக் குழுதான் கூலி விகிதத்தை தீர்மானிக்கும். அதைத் தொடர்ந்து உரிய அறிவிக்கைகளை அரசாங்கம் வெளியிட்டு, இறுதியான கூலி விகிதத்தை அறிவிப்பதற்கு முன் பொதுமக்களின் கருத்துகளையும் ஆட்சேபணைகளையும் கேட்டறியும்) ஒரு கவுரமான வாழ்க்கைக்கான குறைந்தபட்சத் தேவைகளை உறுதிப்படுத்துவதுதான் எந்தவொரு அரசின் முதல் பொறுப்பாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் யாருக்கும் மாறுபட்ட கருத்து இருக்க முடியாது. தற்போது என்.ஆர்.இ.ஜி.ஏ. சட்டம் தொடர்பாக எழுந்துள்ள சிக்கல்களை, இரண்டு சட்டங்களின் கீழும் உள்ள கூலி விகிதங்களை சீரமைப்பதன் மூலமாகவும், தேவையின் அடிப்படையில் குறைந்தபட்சக் கூலியை தீர்மானிப்பதின் மூலமாகவும் தீர்க்க முடியும். அதுவே இந்தியாவின் இன்றைய முறைசாரா பொருளாதார கட்டமைப்பில் கோடிக்கணக்கான தொழிலாளர்களுக்கு அடிப்படையாகாத தேவைப்படுகிறது.

ஊரக வேலைவாய்ப்பு உறுதி திட்டத்தின் பயனாளிகளில் 10 சதவீதத்தினரே ஏழைகள்

மகாத்மா காந்தி தேசிய ஊரக வேலைவாய்ப்பு உறுதித் திட்டத்தின் பயனாளிகளில் 10 சதவீதத்தினரே ஏழைகள் என அண்மைக் கால புள்ளி விவரம் ஒன்று தெரிவிக்கிறது. எனினும் மத்திய பட்ஜெட்டில் ஆண்டுதோறும் நிதி ஒதுக்கீடு அதிகரிக்கப்பட்டு வருகிறது.

ஒரு கோடி ஏழைகள்

மத்திய ஊரக வளர்ச்சித்துறை அமைச்சகம் அண்மையில் அனைத்து மாநில அரசுத் துறைகளுக்கும் ஓர் அறிக்கை ஒன்றை அனுப்பியது. இதன்படி, கடந்த 2010-11ஆம் நிதி ஆண்டில் ஊரக வேலைவாய்ப்பு உறுதி திட்டத்தில் 12 கோடி பணி அட்டைகள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இதில் ஒரு கோடி பேர்தான் அதிகாரப்பூர்வமாக ஏழைகள் என வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

மேலும், வறுமைக் கோட்டிற்கு கீழே உள்ளவர்கள் என அழைக்கப்படும் 36 லட்சம் குடும்பங்கள் மட்டுமே சென்ற நிதி ஆண்டில் குறைந்தபட்சம் 15 தினங்கள் வேலை பார்த்துள்ளனர். ஆனால் பணியாற்றிய வறுமைக்கோட்டுக்கு மேலே உள்ள குடும்பங்களோ 3.66 கோடி என அந்த அறிக்கையில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இதே விகிதாச்சாரம் நடப்பு நிதி ஆண்டில் இதுவரை நீடித்துள்ளதாக தெரிய வந்துள்ளது. அதாவது, குறைந்தபட்சம் 15 தினங்கள் வேலை பார்த்த வறுமைக் கோட்டுக்கு கீழே உள்ள குடும்பங்கள் 2.02 கோடியாக உள்ளது.

தேசிய ஊரக வேலைவாய்ப்பு உறுதித் திட்டம், கடந்த 2005ஆம் ஆண்டில் உருவாக்கப்பட்டு செயல்படுத்தப்பட்டது. காங்கிரஸ் தலைமையிலான ஐக்கிய முற்போக்கு கூட்டணி அரசின் நட்சத்திர திட்டங்களில் ஒன்றாக இது உள்ளது. இத்திட்டம், அதன் பயனாளிகளுக்கு ஆண்டுக்கு 100 நாட்கள் வேலையை உறுதி செய்கிறது. 2006-07 ஆம் நிதி ஆண்டில் இத்திட்டத்திற்காக மத்திய அரசு செலவிட்ட தொகை ரூ.8,823 கோடியாக இருந்தது. இது, 2010-11ஆம் ஆண்டில் ரூ.39,377 கோடியாக உயர்ந்தது. நடப்பு நிதி ஆண்டுக்கான மத்திய பட்ஜெட்டில் இதற்காக ரூ.40,000 கோடி ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சிறப்பான முறையில்....

பொதுவாக கிராமப்புறங்களில் இத்திட்டம் சிறப்பான முறையில் செயல்படுத்தப்பட்டு வருவதாகக் கூறப்படுகிறது. அதே சமயம் இத்திட்டத்திற்காக வழங்கப்படும் நிதி தவறாகப் பயன்படுத்தப்படுவதாக புகார்களும் எழுந்துள்ளன. குறிப்பாக போலிப்பணியாளர்கள், போலிக் கணக்குகளுக்கு சம்பளம், தாமதமான சம்பளப் பட்டுவாடா அல்லது சம்பளமே தராமல் இருப்பது மற்றும் சில விவசாயிகளுக்கு முன்னுரிமை மற்றும் சலுகைகள் போன்ற முறைகேடுகள் நடைபெற்று வருவதாக கூறப்படுகிறது. இதனையடுத்து தமிழ்நாடு மற்றும் மத்தியபிரதேசம் உள்ளிட்ட பல மாநில அரசுகள் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுத்து வருகின்றன.

– தினத்தந்தி, 22.12.2011

வெளியீடு

மனித உரிமை மேம்பாடு மற்றும் ஆராய்ச்சி அமைப்பு (HRF)

எண்.10, எல்.டி.ஐ. ரோடு, சின்னமலை, சைதாப்பேட்டை, சென்னை - 600 015. இந்தியா
தொ.பே.044-22353503, தொ.நகல். 22355905, மின் அஞ்சல் : humanrightsfoundation@yahoo.co.in
இணையதளம் : www.humanrightsadvocacyandresearchfoundation.org